

AVENTURA CONTINUĂ

În acea zi de 18 martie din anul de grație 1277

O NAVĂ DE TIP BAPHOMET...

... Urca tot mai sus; în depărtare se zăreau petele ruginii ale continentelor, albastrul oceanelor, albul strălucitor al fuioarelor de nori, formând o țesătură fină.

SPIONII SE INFILTREAZĂ

— Să mergem! ordonă Marco Polo în limba extraterestrilor, angajându-se într-un tunel luminat.

PREGĂTIND TERENUL PĂMÂNTENILOR

De fapt numai aproximativ o sută de nave își găsiseră refugiul între norii de gaze. Escadrilele pământenilor ținându-se aproape una de alta, câștigaseră deja o victorie; acum rămânea să-l atace pe inamic în ascunzișul lui.

CRUCIADA STELARĂ SE DEZLĂNȚUIE...

... Escadrilele albastre și cele roșii, ajunseseră pe Odd fără nici un fel de probleme...

Baphomeții se retrăseseră pe Baphom.

RĂVĂȘIND UNIVERSUL

Imediat gaura neagră porni... în mod paradoxal, ea părea să distorsioneze spațiul și timpul, căci se deplasa cu o viteză absolut incredibilă.

CRUCIADA STELARĂ

PIERRE BARBET

În românește de Dora Sandolache
Editura Cristian, Editura Antrax

Lui Donald A. Wollheim, din partea unui născocitor al universului pe care el l-a condus prin Regatul Basmului...

Capitolul întâi

În acea zi de 18 martie din anul de grație 1277, razele soarelui aureau zidurile masive ale castelului Chang-Tou.

O mare de oameni se-nghesuia în fața podului mobil. Templierii, înfășurați în mantiile imaculate pe care crucea purpurie arunca o pată sângerie, își croiau drum printre talazurile agitate, drepti în șa, rigizi, pe caii lor acoperiți cu valtrapuri. În urma lor veneau scutieri ducând lăncile grele. Țărani cu pălării largi de paie, conducători de caravane prăfuiți mânând de la spate turme de oi și cămile îndoite sub poveri. Ici-colo, câte un mongol săltând în șa pe calul său mărunțel, puncta această adunare pestriță cu strălucirea armurii sale argintii.

Această mulțime veselă, sosită din toate punctele cardinale, venise pentru a sărbători aniversarea unei răsunătoare victorii: aceea a eliberării citadelei Saint Jean d'Acre de către Marele Maestru Guillaume de Beaujeu, dar toată lumea se-ntreba de ce această ceremonie se petrecea cu două luni mai devreme¹. Profilat pe cer, drapelul Baussant, negru cu alb, pe care se afla brodată crucea purpurie, fâlfâia mândru pe vârful donjonului.

În mijlocul curții hexagonale, un grup de demnitari își croiau drum către imensa sală boltită a Capelei.

La această oră matinală, toți apropiații Marelui Maestru se găseau prezenți: mareșalul său, Pierre de Sevry, scund și rubicond, Comandorul Thibaud Gaudin, ce purta răspunderea imenselor teritorii ocupate de Templieri, Jean de Grailly, viteazul franc venit tocmai din îndepărtata Bassora, feuda sa, Otto de Granson, uriașul suedez, mercenar al regelui Eduard I al Angliei, Qoubilai, hanul mongol devenit aliat al Templierilor, învățatul Frate Jaubert, renumitul călător venețian Marco Polo, Templierul de Tyr însărcinat cu înregistrarea cronicii Ordinului și nenumărați alți ofițeri: marele Ospitalier, Postăvarul, Seneșalul, Turcoplierul, Capelanul, fără a-i mai aminti pe castelanii guvernatori ai fortărețelor.

În generozitatea sa, Guillaume îi invitase și pe rivalii săi cei mai de temut: asceticul Jean de Villiers, Mare Maestru al Ordinului Ospitalier, însoțit de mareșalul său Mathieu Clermont, ca și de Marele Maestru al Ordinului Teutonic, Konrad von Thierberg.

Aceștia se țineau ostentativ la distanță, alături de purtătorii steagului de luptă.

Guillaume de Beaujeu, salutând cu un semn al mâinii plin de noblețe această strălucită adunare, se așeză pe tronul drept, cu o învelitoare negru

cu alb, după care heralzii suflară în trompetele lungi lăsând să răsunе trei semnale care amuțiră discuțiile aprinse ale mulțimii.

Capela era deschisă. Cu toții erau numai urechi, intrigați de solemnitatea acestei reuniuni.

Templierul își îndreptă spatele, își plimbă privirea vulturească peste cei de față, ca pentru a se asigura de prezența tuturor invitaților săi, după care îngenunche pentru rugăciunea de deschidere. La fel făcură și ceilalți călugări-soldați, făcându-și semnul crucii.

— *In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti! Non nobis Domine; non nobis, sed Nomini Tuo da Gloriam!* Bunăvoința Sfântului Spirit să ne fie ajutor, Doamne Isuse, Sfinte Cristoase, Tată Etern și Dumnezeu atotputernic, înțelept creator, iertător, stăpân milostiv și preaiubit, pios și umil Mântuitor, Salvator îndurător, cu umilință Te rog și-ți cer să ne luminezi prin Maria, steaua mării. Amin.

Inima fiecăruia dintre acei aspri soldați se strânse în mod ciudat. Își aminteau de o altă capelă, din Saint-Jean de unde porniseră într-o mare aventură: cucerirea Orientului.

Pentru scurtă vreme, Guillaume rămase tăcut, cu mâinile încrucișate, după care se ridică și vorbi din nou:

— Domnilor, Frați Ospitalieri și Teutoni. V-am convocat în această zi pentru a vă împărtăși o veste care-mi umple inima de durere. Până acum am reușit să evităm ca o catastrofă îngrozitoare să se abată asupra omenirii, distrugând o creatură demonică ce ne subjugase cu minciunile ei ticăloase. Acest Baphomet, reprezentant al unei rase abjecte, sosise pe iubită noastră Terra, din spațiile nemărginite ale universului pentru a ne transforma în sclavi. Prin mila Domnului Nostru Isus Cristos, el nu ne mai poate face rău. Totuși, eu știam că cerurile sunt populate cu demoni perfizi care stăpânesc pe alte planete și care într-o zi, mai devreme sau mai târziu, ne vor amenința din nou existența. Din nefericire, ziua aceea a sosit...

Marele Maestru tăcu pentru a spori efectele spuselor sale, în timp ce Fratele Jaubert dezvelea mai multe sfere înțesate de nenumărate puncte strălucitoare, care până atunci fuseseră ascunse vederii de către o draperie de catifea purpurie.

Toate privirile se îndreptară către acele talismane magice.

— Sub ochii voștri se află o reprezentare a universului, copiată după aceea pe care Fratele Jaubert a descoperit-o după minuțioase cercetări efectuate asupra navelor care au căzut în mâinile noastre. Aflați că sfera noastră parcurge o cursă fără de sfârșit în jurul unui bulgăre de foc, Soarele nostru, care o încălzește și o luminează. Învățații noștri astronomi ne-au mai spus că nu suntem nicidecum singuri în cosmos; alți bulgări de foc iluminează alte sfere de humă pe care se află ființe vii. Printre acestea, demonii Baphomeți, urmărind pierzarea noastră.

Jean de Villiers se strâmbă a îndoială și obiectă:

— Nobile Frate Comandor, acestea sunt niște afirmații gratuite. Aceste

creaturi ticăloase pot fi simpli demoni vărsați de Infern pentru a ne pierde! Nimic nu dovedește, nici măcar pentru învățați, că acele pete luminoase care strălucesc pe cer sunt sori ca al nostru și cu atât mai puțin că sfere comparabile cu Terra noastră se învârtesc în jurul lor! De altfel, numeroși înțelepți sunt de părere că Pământul este plat...

Konrad von Thierberg dădu din cap în semn de aprobare, dar nu interveni în discuție.

— Fericiți cei ce n-au văzut, dar au crezut! spune Sfânta Scriptură. Mi-am cântărit cu grijă cuvintele, Frate Ospitalier, și nu am făcut nici o afirmație fără probe. Privește sfera aceea sângerie și pata aceea luminată care strălucește în mijlocul ei: acolo se află patria invadatorilor care au încercat să înrobească Pământul nostru. Învățatul Frate Jaubert a constatat aceasta după îndelungi cercetări și studii. Mai mult, a redat puterea talismanelor care făceau posibilă conversația pe calea nevăzută a aerului și, îngrozit, a interceptat semnalele altor Baphomeți sosiți cu navele lor din spațiul fără margini. Ei îl chemau pe compatriotul lor, cerând informații despre civilizația noastră, despre armele noastre! Fraților, adevărat vă spun vouă: ne amenință un pericol îngrozitor. Într-o zi, o flotă puternică își va croi drum către noi și va duce la bun sfârșit misiunea pe care nu a putut-o îndeplini unul dintre acei monștri, singur. Și atunci va fi prea târziu pentru a le ține piept!

— Ascultă, nobile Guillaume, exclamă Marele Maestru al Teutonilor nu trebuie să ne iei drept ageamii. După descrierea făcută, sălașul lui Baphomet din pădurea Orient, sfera aceea de metal ar fi putut foarte bine să fi fost născută din măruntaiele pământului sau din vechiul Tartar!

— Să mă ajute Sfântul Duh! suspină asceticul Templier. Susții că aceste nave nu pot naviga prin eterul nevăzut care înconjoară Pământul din toate părțile. În plus, pretinzi că Pământul nostru nu este un glob care se învârtă în jurul Soarelui împreună cu alte planete. Ei, bine! Dacă doriți, vă voi oferi imediat o probă a afirmațiilor mele!

— Pe legea mea? bombăni Ospitalierul, nu văd cum m-ai putea convinge, dar sunt dispus să te ascult.

— Nu cuvintele mele îți vor demonstra greșeala ci vei înregistra dovada cu propriile tale simțuri... Nobili prieteni, vorbi din nou Guillaume, adresându-se celor de față, vă vom părăsi pentru câteva ore, după care ne vom întâlni din nou la ora nonelor. Până atunci, vă invit să mergeți pe zidurile fortăreței pentru a asista la un spectacol care, cred eu, vă va uimi...

După aceasta, Marele Maestru făcu semn Teutonilor și Ospitalierilor să-l urmeze. Fratele Jaubert îi însoți și el.

Toți patru trecură mai întâi printr-o ușă aflată înapoia unei draperii, apoi pătrunseră într-un culoar secret, luminat de torțe fumegânde, pentru a ajunge în cele din urmă la baza unui turn de construcție recentă.

Orbiți de lumina puternică a soarelui reflectat de uriașele oglinzi de

oțel, vizitatorii nu putură distinge nimic pentru început. Apoi ochii li se obișnuiră cu această lumină strălucitoare și atunci zăriră în fața lor, instalată pe un imens trepied de fier, o navă întru totul asemănătoare celor descoperite până atunci de Templieri.

— Iată nava care ne va purta spre ceruri cu o viteză fantastică, depășind viteza sunetului, anunță Templierul plin de mândrie. Datorită unei munci asidui, învățatul nostru, Fratele Jaubert a descifrat scrierile secrete ale Baphomeților și, folosind aparatura intactă și construind piesele deteriorate după instrucțiunile din documente, el a repus în stare de funcționare această sferă de metal. Dacă aveți încredere, puteți urca această scară pentru a pătrunde în interiorul acestei mașinării extraordinare!

— Presupun că Nobilul meu Frate a făcut deja această încercare?! se nelinești Jean de Villiers.

— Desigur! Și-am putea vedea adevărate minuni. De aici am căpătat dovada primă a configurației universului nostru!

— În aceste condiții sunt pe deplin satisfăcut, îl asigură Jean de Villiers, urcând treptele scării, urmat de Konrad von Thierberg care-și încrunta nervos sprâncenele.

Se regăsiră toți patru într-o încăpere destul de mare, mobilată cu canapele și cu fotolii prinse de podea și dotate cu niște centuri late.

Guillaume de Beaujeu își invită musafirii să ia loc și, dând exemplu, își legă centura cu care era prevăzut fotoliul său.

În ce-l privește pe Jaubert, acesta se instalează în fața unui pupitru de abanos acoperit cu manete și butoane. Degetele sale exercitară cu agilitate niște manevre și ușa se închise cu un pocnet sec, apoi în fața lui se luminează un ecran.

— Nobili Frați, spuse Templierul, veți trăi clipe care vă vor marca spiritul pentru totdeauna. Eu am efectuat deja câteva călătorii la bordul acestei nave și nu mă pot sătura de splendorile pe care mi-a fost dat să le contemplu, în câteva clipe ne vom ridica în aer și, vom pluti deasupra norilor, mult deasupra Pământului nostru căruia îi vom da ocol!

— Iată o magie nemaipomenită! remarcă disprețuitor Teutonul. Și de ce trebuie să ne legăm astfel? N-o să putem vedea nimic din celula asta!

— Aerul pe care-l respirăm lipsește cu desăvârșire la o anumită altitudine, de aceea trebuie să închidem ermetic ușa de intrare. Toate imaginile lumii din afară vor fi reluate cu fidelitate pe acest ecran luminos, răspunse cu simplitate Guillaume.

— Ne iei drept ageamii! obiectă Jean de Villiers. Pretinsa ta navă nu are nici aripi și nici măcar pânze! Cum să se ridice în aer?

Guillaume zâmbi și se mulțumi să-i facă semn lui Jaubert.

Acesta manevră ușor un levier.

O exclamație de stupeoare țâșni de pe buzele celor doi pasageri.

— Pe Cristos! Zburăm pe deasupra castelului...

— Sfântă Născătoare de Dumnezeu! Cavalerii se văd ca niște furnici...

Nobilii invitați ai Templierilor, cu capetele date pe spate, asistau la plecarea navei stelare, care se micșora văzând cu ochii. Erau cu toții siderați. Văzuseră această sferă masivă zvâcnind din interiorul turnului, apoi ridicându-se ca o pană purtată de vânt...

La bord, Jean de Villiers și Konrad von Thierberg, rămași cu răsuflarea tăiată și fără grai, se frecau la ochi, ca pentru a refuza realitățile înregistrate de simțuri.

De-acum, palatul Cambaluc dispăruse. Câmpii, fluvii, munți, defilau pe sub nava care continua să urce către cerul fără urmă de nori. Apăru marea, oglundind razele soarelui. Pe suprafața ei, minuscule urme de spumă și câteva puncte abia vizibile: vapoarele care călătoreau pe Marea Cathay.

În cele din urmă, în zarea albastră se zări o insulă.

— Cipanghu! Regatul credinciosului meu Otto de Granson, anunță Marele Maestru. Acum ne vom îndrepta către nord și vor apărea ghețurile eterne care acoperă cei doi poli ai planetei noastre. Priviți, se zăresc deja munți de gheață plutind pe valuri.

De data aceasta musafirii nu mai protestară. Începuseră să fie convinși că Guillaume de Beaujeu spunea adevărul: trăiau clipe care aveau să fie o piatră de hotar în istoria umanității.

Acum, valuri imense, ca de vată, de un alb imaculat, se întindeau la picioarele pasagerilor; norii — acoperind în parte acest peisaj. Totuși printre nori, munți de gheață, strălucind în soare, se vedeau înșirându-se pe polii înconjurați de arcul azuriu al atmosferei care contrasta cu cerul întunecat.

Cei doi călugări-soldați erau muți de admirație, dar imaginile feerice continuau să defileze înaintea ochilor lor.

Nava urcă tot mai sus; în depărtare se zăreau petele ruginii ale continentelor, albastrul oceanelor, albul strălucitor al fuioarelor de nori formând o țesătură fină.

În cele din urmă globul terestru apăru în toată splendoarea sa, sferă de lapis-lazuli proiectată pe fundalul de catifea neagră al cerului. Acum nava urma o orbită circulară cu o viteză incredibilă.

Marele Maestru al Templierilor socoti nimerit să ofere câteva explicații.

— Am survolat Cathay-ul, apoi insula Cipanghu, explică el, arătând pe o hartă a lumii. După ce am trecut de poli, am coborât din nou către nadir, traversând extremitatea oceanului care separă draga noastră Franță de un continent uriaș, necunoscut până acum...

— Ce? se miră Jean de Villiers, există pământuri necunoscute între Europa și Cathay?

— Desigur! Dacă pornești către soare-apune de pe coastele regatului Franței, un vapor întâlnește acest teritoriu care se întinde pe distanțe imense. După ce traversează munți și văi, călătorul trebuie să se îmbarce din nou pe un vapor pentru a traversa o vastă întindere de apă pentru a

ajunge în cele din urmă în Cathay.

— Sunt de-a dreptul uluit! recunosc Teutonul. Pe legea mea, învățatul Frate, te rog să mă ierți pentru neîncrederea mea! Stăm într-adevăr pe un glob suspendat în cer...

— Dar acest continent e locuit de creaturi asemenea nouă? se neliniște practicul Ospitalier.

— Cu siguranță! N-am întâlnit acolo decât oameni asemenea nouă, numai că pielea lor are o nuanță roșiatică, dar se aseamănă cu noi mai mult decât negrii cu pielea neagră din Africa... Animalele, în schimb, sunt diferite. Am văzut acolo boi cu cocoașă, cerbi cu coarne foarte ramificate, păsări cu penele colorate ca un curcubeu. Ciudat este că primitivii aceia nu posedă cai de călărie.

— Oamenii aceia sunt de plâns, rosti sentențios Jean de Villiers. Fără acest nobil animal nu se pot deplasa pe distanțe mari.

— Deci globul nostru are trei continente populate? întrebă Konrad von Thierberg.

— Exact! Totuși, există nenumărate insule în largul mării Cathay, către Levan, populate și ele de sălbatici, în timp ce altă insulă destul de mare se întinde în partea de sud a aceluiași ocean. Dar asta n-are mare importanță. Acum o să survolăm unul dintre cei doi sateliți ai noștri, foarte asemănători între ei. Pe suprafața lor nu se află altceva decât rocă aridă și seacă.

Fratele Jaubert manevră diverse manete și sfera se cabră, țâșnind către cerul punctat cu stele.

Cei doi invitați ai lui Guillaume de Beaujeu, stupefiați, văzură Pământul, micșorându-se până ce deveni ca o minge în timp ce pe un alt ecran, pata roșiatică a lunii se mărea văzând cu ochii.

— După cum puteți vedea, îi atenționa Templierul, solul acestui glob este săpat de nenumărate cratere asemănătoare celor produse de sferele noastre de foc. Djaffar și Jaubert au meditat îndelung asupra acestui subiect. Ei au căzut de acord asupra părerii că nu e vorba de un război. Sateliții noștri, v-am spus, nu sunt populați. Deci aceste cratere n-au putut fi produse decât de proiectile venite din ceruri cu secole în urmă. Originea lor exactă rămâne un mister. Unele conuri, cu pante foarte abrupte, par recente, altele sunt mai mult sau mai puțin erodate. Se zăresc, de asemenea lanțuri abrupte de munți, întinderi de praf și unele șanțuri ce par a fi fost albiile ale unor foste râuri.

— Iată lucruri la care trebuie să reflectăm, – remarcă Marele Maestru al Ospitalierilor, Sfânta Scriptură trebuie să ne ajute să elucidăm această problemă... Nu se spune acolo că, până acum, forțele demonice au luptat împotriva Arhanghelilor și a Serafimilor? Însuși Lucifer s-a ridicat împotriva Creatorului său și a fost învins, după care a fost aruncat în Infern — poate aici își are rădăcinile această aspră bătălie...

— Această ipoteză este foarte atrăgătoare! aprobă Templierul. Totuși,

eu nu m-aș grăbi să încep o exegeză a Sfintei Biblîi pornind de la această idee. Oricum, acești aștri fără viață nu sunt de nici un interes pentru noi. Acum doresc să vă ofer o imagine a focului care arde în mijlocul Soarelui nostru, așa că ne vom apropia de cele două planete aflate pe o orbită între Soarele și Pămîntul nostru.

Pilotul efectua un viraj brusc, fără ca pasagerii să fie în vreun fel afectați și mașinăria se îndreaptă către cerul strălucitor care sporea în zare, transformându-se într-o mare de jăratîc extrem de luminoasă.

— Iată planeta Vesper, cea mai apropiată de noi, anunță Guillaume. Suprafața îi e ascunsă vederii de norii groși; am pătruns deja în ei, fără a reuși încă să zărim suprafața solului. Trebuie să știți că acest astru nu adăpostește nici un locuitor. Temperatura trebuie că este foarte ridicată la nivelul continentelor sale și apa se găsește doar în stare de vapori, de unde și acești nori de nepătruns.

Ceilalți doi călugări-soldați nu făcură nici un comentariu. Măreția acestui grandios univers îi umplea de admirație.

Sfera de metal se îndreaptă din nou către focul soarelui, dar în interiorul navei dăinuia încă o răcoare plăcută. Apoi ecranele oferă imaginea suprafeței cuprinsă de flăcări a planetei Hermes, pe care curgeau râuri de metal topit, se formau lacuri sclipitoare, nestrăbătute de nici un val.

Un nou salt în spațiu oferă pasagerilor ocazia de a admira două planete uriașe în jurul cărora spirale de vapori purpurii, roșii, arămii și galbene se învârtteau într-un balet fantastic. Unul dintre aștri era încins de un inel de ametist asemenea unei minunate diademe.

Guillaume de Beaujeu propuse să meargă mai departe încă, până la marginile înghețate ale sistemului solar, dar pasagerii refuzară oferta. Ei se declarară satisfăcuți de experiența trăită și pe deplin convinși de posibilitățile minunatei nave, răpită lui Baphomet.

În cele câteva minute cât dură drumul de întoarcere, Jean de Villiers, care-și recăpătase în mare parte siguranța de sine, dădu glas celor câteva rezerve cu privire la teoria enunțată de rivalul său.

— Nobile prieten, rosti el pe un ton categoric, trebuie să mă supun evidenței: Pămîntul nostru este într-adevăr rotund și el se învârtă în jurul soarelui nostru împreună cu alte planete care nu-i sunt deloc asemenea. Datorită acestui din urmă lucru, eu mă-ndoiesc de faptul că celelalte stele care strălucesc pe cer ar putea fi locuite de creaturi inteligente create după chipul și asemănarea Dumnezeuului nostru. Acesta pare cu atât mai puțin credibil cu cât, conform acestei ipoteze, ar trebui să presupunem că acești frați ipotetici ar fi înfruntat bunătatea divină ca, Adam și Eva, culegând fructe din copacul Binelui și al Răului. În acest caz, ei ar fi, ca și noi, marcați de păcatul originar și, deci, ar trebui să fie mântuiți de Cristos. Ori, dacă ar exista, așa cum afirmă această teorie, miliarde de alte planete locuite, ar trebui să existe miliarde, de Cristoși, miliarde de mame fecioare și chiar miliarde de papi! Mântuirea n-ar fi rezervată numai oamenilor,

căci Dumnezeu este Bunătate. Dar vezi că Sfânta Scriptură nu amintește decât de un singur Cristos, decât o Maria, decât de un singur Papă!

Marele Maestru Teuton aruncă o privire plină de admirație către tovarășul său. Argumentele aveau greutate, numai că Ospitalierul avea spiritul treaz și reușea să treacă peste ele.

Triumfător, Jean de Villiers își încrucișă mâinile zbârcite și, cu un zâmbet de superioritate, așteptă răspunsul distinsului său rival.

Acesta nu păru deloc tulburat.

— Ar putea totuși exista miliarde de Cristoși! Puterea Divină care a creat acest univers nemărginit n-ar fi oare suficientă pentru a face ca mântuitorul să se materializeze pe fiecare astru sub chipul locuitorilor lui? De ce să nu existe un Messia și la Baphomeți? De altfel, Fraților, vă sfătuiesc să meditați bine la aceste cuvinte care, veți fi de acord cu mine, figurează în Sfânta Scriptură. N-a spus el, Mântuitorul nostru așa?: „Mai păstoresc și alte oi care nu fac parte din această turmă.” Iată o probă a existenței și a altor creaturi înzestrate cu inteligență în univers. Și să nu-mi spuneți că scrierile sfinte vorbesc de un singur Cristos! Ați găsit în Sfânta Biblie vreun pasaj în care să se spună că Pământul este rotund? Că se învâрте în jurul soarelui? Că mai există și alte planete în vecinătatea Pământului? Nici un cuvânt. Așadar, dogma nu este în opoziție cu pluralitatea lumilor locuite...

Konrad von Thierberg avea o expresie îngrijorătoare. Acest aspru și curajos soldat se simte mai în largul său pe calul său, în vâltoarea luptei, decât în dispute oratorice, așa că-l lăasă pe Jean de Villiers să ducă greul conversației.

Acesta de pe urmă nu voia deloc să se dea bătut.

— Vorbele tale iscusite nu mă pot convinge. Iată ce spune Sfântul Toma: „...Pământul este centrul Creației și toți aștri au fost creați pentru a-i da omului posibilitatea de a identifica anotimpurile.” Sfântul Pavel, pe de altă parte afirmă că: „...Nu există altă lume decât Pământul, iar stelele și cerul au fost făcute pentru Pământ și pentru om!” Nu se amintește nimic despre extraterestrii.

— Și totuși, și Isus a spus: „...În Casa Tatălui meu sunt mai multe încăperi”, dădu Templierul replica. Dar existența îngerilor, a arhanghelilor, a virtuților, a principatelor, a heruvimilor? Cetele îngerilor nu trăiesc oare în ceruri? Ei sunt deci, prin definiție, extraterestrii! Cristos este universal, și el a spus, după Pavel: „...Când va veni vremea, îi voi aduna pe toți sub un singur stăpân, Cristos; fie ei creaturi cerești sau pământeni...” Toate ființele sunt muritoare și numai un singur mântuitor le poate dărui Viața Eternă, și dragostea lui nu scade, ci dimpotrivă, sporește, întinzându-se asupra celor ce ne sunt asemenea sau nu!

De această dată cei doi adversari ai Templierului nu spuseră nimic. Nu pentru că ar fi fost convinși, ci pentru că suprafața Pământului, de culoarea argilei, se apropia de ei, părănd că nava avea să se izbească de ea.

Aveau oare să plătească cu viața această aventură temerară?

Nava coborî într-un picaj vertiginos și, sub privirile stupefiate ale mulțimii adunate pe ziduri, se așează ușor pe trepiedul ei din turnul scobit.

— Ce spuneți, Nobili Frați? întrebă Guillaume cu un surâs de satisfacție?

— Pe legea mea! răspunse Konrad cu o voce tunătoare, eu nu mai am nimic de zis. Pământul nostru este într-adevăr rotund ca un bulgăre și Soarele (nostru) se află în centrul sistemului nostru.

— În ce mă privește, îl asigură la rândul lui Jean de Villiers, nu pot să neg că această navă, deși lipsită de aripi, zboară cu o viteză fantastică. Dacă are provizii suficiente, ne poate duce cu siguranță la aștrii cei mai îndepărtați. Dar mai am totuși o obiecție...

— Vorbește! Sunt gata să-ți dau toate lămuririle pe care le dorești, replică Templierul.

— Ei, bine! Înainte de plecarea noastră ai vorbit de posibilitatea unui atac îndreptat asupra noastră, efectuat cu ajutorul unor nave similare. Crezi deci că Baphomeții dispun de o flotă numeroasă, ori se pare că tu nu posezi decât una. În concluzie, este imposibil să poți spera că poți învinge o flotă adversă dacă, din nefericire, ai s-o întâlnești.

— E o observație judicioasă! Am să-ți dau răspunsul, dar suntem așteptați de multe personalități în fața Capelei. Cei patru pasageri părăsiră nava și, întorcându-se pe drumul pe care veniseră, ajunseră din nou în vasta sală, unde fuseră întâmpinați de un potop de întrebări.

Guillaume își reluă locul pe tron și, ridicând mâna pentru a se face tăcere, rosti cu voce puternică:

— Domnii mei, Frați Ospitalieri și Teutoni, vă înțeleg curiozitatea! Răbdare; voi relua firul discursului meu întrerupt de această scurtă călătorie în compania nobililor mei prieteni. Trebuie să-i conving de mai multe locuri de importanță capitală; rotunjimea Pământului, apartenența sa la un sistem de planete care se învârt la nesfârșit în jurul Soarelui nostru și, mai ales, de posibilitățile extraordinare ale navei Baphomet, care poate naviga pe distanțe nemăsurate. Acum s-au convins...

Jean de Villiers și Konrad von Thierberg, spre marea surpriză a Fraților lor, dădură din cap în semn de aprobare.

— ...aceste lucruri stabilite, reluă Marele Maestru al Templierilor, adunarea noastră trebuie să rezolve alte probleme de o importanță vitală pentru omenire. Baphomeții, așa cum am spus, știu de existența noastră, dar nu știu cum i-am venit de hac emisarului pe care îl trimiseseră pe planeta noastră și aceasta are să-i uimească foarte tare. Cu siguranță, ei se întreabă dacă să ne lase în pace sau să ne atace cu o flotă puternică. Nehotărârea lor ne lasă un anumit răgaz pentru a acționa. Nobilul Jean de Villiers tocmai mi-a atras atenția că, deocamdată, nu dispunem de efective suficiente pentru a lupta în spațiu. Dar avem o alternativă: să-i așteptăm pe Baphomeți pregătiți, cerându-i prietenului nostru Houen-Lun de a forma

numeroși adepți pentru a-i respinge pe agresori cu ajutorul puterilor psihice. A doua alternativă: Să luăm inițiativa și să lansăm asupra aștrilor locuiți de Baphomeți o flotă puternică în stare să-i respingă pe acești adversari de temut. După ce am meditat profund, venerabilul șef al tibetanilor lama, mireanul Djaffar, învățatul Jaubert și cu mine, am reușit să punem la punct un plan coerent. Houen-Lun mi-a spus că puterile acestor înțelepți sunt inoperante atâta vreme cât aceștia se găsesc închiși într-o carcasă de metal. Arma noastră s-ar afla astfel dintr-o dată fără putere. Din fericire, Fratele Jaubert, după zile și nopți de cercetări, a descoperit mijlocul de a trece peste acest obstacol. El afirmă că impulsurile cerebrale ale tibetanilor se pot propaga prin intermediul dispozitivelor care există pe navele Baphomeților: antene utilizate pentru transmisia la distanțe mari și care primesc anumite impulsuri. Baphometul însărcinat cu ascultarea mesajelor de la bordul navelor inamice ar putea fi cu ușurință influențat de un lama. Grație extraordinarelor sale puteri, acest înțelept l-ar putea face să creadă că stă de vorbă cu pașnici comercianți. Dacă un tibetan ar reuși să înșele vigilența unui ofițer și a unui echipaj, unul dintre noi s-ar putea strecura într-un port din spațiu pentru a-i spiona pe dușmanii noștri.

— Nobile Frate, bombăni Jean de Villiers, ne spui povești, exacte, sunt convins, dar insuficiente pentru a cuceri o bătălie, dacă evenimentele ne vor duce până acolo! Desigur, ar fi o idee bună să trimitem spioni la Baphomeți, dar atunci va trebui ca spionii să aibă un aspect asemănător cu cel al raselor care populează imperiul, altfel ei vor fi repede demascați.

— Am luat în calcul și acest lucru: o piele de țap și un râț sunt suficiente pentru a deghiza un om.

— Să admitem; atunci nu mai rămâne decât amănuntul că forțele noastre sunt derizorii și că noi nu vom putea stăvili asaltul unei flote puternice asupra planetei noastre! reluă Ospitalierul în tăcerea care se lăsase.

Asistența tăcea, de fapt, împietrită. Toți cei de față aveau senzația că visează; chiar și cei mai cultivați făceau apel la toate facultățile lor intelectuale pentru a urmări această dezbatere a cărei importanță o percepeau oricum.

— Am pretins eu vreodată că dispunem de flote la fel de numeroase ca armatele noastre? rânji Templierul. Inferioritatea noastră numerică va fi pe deplin compensată de experiența noastră în arta războiului!

— Dar va trebui să putem fabrica aceste mașinării diavolești! își dădu cu părerea Marele Maestru al Teutonilor, în ce mă privește, voi contribui și eu după puteri!

— Învățatul Jaubert și înțeleptul Djaffar au realizat importante progrese în ce privește stăpânirea acestor cunoștințe ezoterice, răspunse Guillaume. Acum ei reușesc să înțeleagă modul în care funcționează cea mai mare parte a aparatelor cu care sunt echipate aceste nave. Aceasta se

datorează în special minusculelor pergamente translucide pe care erau înregistrate toate indicațiile prevăzute pentru inițierea profanilor în știința alchimiei adversarilor noștri. Însă este nevoie de multă inteligență, pentru a asimila bazele acestor cunoștințe și chiar și cei mai pricepuți artizani vor fi incapabili de a reproduce mecanismele delicate care pun în mișcare aceste nave.

— Atunci, nici nu ne putem gândi să-i înfruntăm pe Baphomeți la ei acasă! rosti Jean de Villiers.

— Scapi din vedere un lucru simplu, Nobile Frate! replica malițios Templierul. Nu este deloc nevoie, de fapt, de maeștri în mecanica fină din moment ce dispunem de un duplicator care reproduce cu fidelitate toate piesele, chiar și cele minuscule, cu singura condiție să fie alimentat cu metalul care trebuie. Or asta pot să facă foarte bine alchimiștii noștri! Dispun deja de vreo zece nave în perfectă stare de funcționare și producerea lor continuă.

Se lăsă o liniște profundă.

Ospitalieri, Teutoni și Templieri meditau la perspectivele oferite de un asemenea anunț neașteptat.

Apoi, Konrad von Thierberg mereu plin de înflăcărare, exclamă:

— Ei, bine! în aceste condiții, nu mai e nici o problemă: să-i atacăm pe diavolii aceia!

O bună parte din asistență se grăbi să aprobe aceste cuvinte îndrăznețe. Dar Jean de Villiers stătea pe gânduri. În cele din urmă, decise să-și dea părerea:

— Nobile Guillaume, vorbele tale, recunosc, sunt pline de înțelepciune... Ar fi o nebunie curată să atacăm acum un inamic despre care nu știm nimic. Să continuăm deci să construim o flotă puternică și între timp, să trimitem spioni care să ne furnizeze informații prețioase despre adversarii noștri.

— Mulțumesc pentru sprijinul tău, înțeleptule Frate! Soluția aceasta îmi pare și mie cea mai înțeleaptă. Domnii mei, Frați Ospitalieri și Teutoni, fac apel la voi! Cei care sunt de acord cu acest proiect să ridice mâna.

Înțelepciunea Marelui Maestru al Templierilor le era cunoscută tuturor. Guillaume de Beaujeu poseda cel mai vast imperiu de pe Pământ și repurtase nenumărate victorii, așa că aproape toți călugării-soldăți se declarară de acord cu propunerea. Numai câțiva Teutoni se abținură, mai mult din gelozie decât din convingere.

— Nobili Frați, vă mulțumesc pentru încrederea voastră! rosti în încheiere Guillaume, ridicându-se pentru a sugera că întâlnirea luase sfârșit. Să ne rugăm Domnului să ne avertizeze la timp în caz de pericol și să-l implorăm pe Cristos să ne ajute să ieșim victorioși din această cruciadă! Fie ca această luptă să fie a forțelor binelui împotriva forțelor răului. Baussant se va afla, și de această dată, în primele rânduri ale oștirii care va purta Sfânta Luptă!

Cei prezenți se dispersară apoi pentru a participa la serbările date în cinstea acestei zile faste. Limbile începură să se dezlege...

În timpul acesta, Marii Maeștri adunați într-o încăpere retrasă elaborară în secret detaliile viitoarei expediții.

La căderea serii, ajunseră la un consens.

Fiecare se retrase în apartamentele sale, după care ofițerii celor trei ordine transmiseră instrucțiunile primite, subordonaților lor. Echipajul navei care avea să plece în spațiul infinit, rezervat până atunci infamilor Baphomeți, fu apoi convocat la castel pentru a fi pregătit în vederea misiunii de către Jaubert și Djaffar.

Capitolul al doilea

În timp ce duplicatoarele lucrau fără răgaz sub supravegherea lui Jaubert, Djaffar și a ajutoarelor lor, Guillaume punea la punct detaliile expediției sale către stele.

Marele Maestru avea nevoie de un om de încredere, căruia să-i încredințeze Imperiul pe timpul absenței sale. Îl alese pe credinciosul său Comandor Thibaud Baudin pentru curajul și corectitudinea sa. Sub supravegherea sa, Templierul învață să rezolve diferendele dintre hani, să supravegheze recoltele, extracția minereurilor necesare fabricării navelor spațiale. Îi dădu de asemenea instrucțiuni precise cu privire la relațiile pe care Templierii le întrețineau cu regatele occidentale. Acolo, Comandamentele lor prosperau: nave maritime și caravane aduceau aur, mirodenii, covoare frumoase, tămâie, parfumuri pentru burghezii bogați și nobilime. Templierii deveniseră bancherii regilor și împăraților, cu care discutau de la egal la egal. Nimeni nu se putea război fără sprijinul lor, ambasadorii veneau, să le ceară sfatul, francezi, englezi, germani, italieni trebuiau să țină cont de acești bogați călugări-soldați posesori ai sferelor explozibile. Papa Ioan al XXI-lea însuși îi menaja pe cei care erau pe cale să devină stăpânii Pământului. Dar, vai! puterea naște ură...

Suveranii îl invidiau pe Marele Maestru, neîndrăznind totuși să-și manifeste ostilitatea, plăteau numeroși spioni infiltrați în Comandamente și chiar în Chang-Tou. Ospitalieri și Teutoni, împinși în planul al doilea, nu doreau decât să-i ajute pe adversarii rivalilor lor. Thibaud Baudin trebuia deci să facă față unei sarcini dificile și delicate. Era imposibil să utilizeze sferele explozive împotriva regatelor creștine. Papa Ioan al XXI-lea îi prevenise că această armă diabolică nu trebuia, sub amenințarea cu excomunicarea, să fie folosită decât împotriva necredincioșilor.

Orice atac împotriva Comandamentelor din Europa trebuia deci respins cu arme albe și efectivele Templierilor dispersate pe suprafața globului, erau incapabile să facă față unei coaliții adverse. Urma să fie cu atât mai

rău când flota avea să pornească în spațiu, căci avea să ia floarea călugărilor-soldați.

Numai pozițiile americane nu puneau probleme. Templierii, închiși între zidurile groase ale castelelor construite de-a lungul fluviilor Noului Continent, n-aveau a se teme de nimic din partea indigenilor care nu posedau cai și ale căror săgeți nu puteau pătrunde prin armura și cămășile de zale. Șefii de trib știau că noii veniți dispuneau de trăsnet. Ei făceau doar negoț cu acești semi-zei de care învățaseră să se teamă și pe care nu riscau să-i înfrunte. La fel era și cu Cathay și Cipanghu. Numai maharajahii păstrau o anumită autonomie plătind doar tribut puternicilor lor vecini. În orice caz, grosul expediției nu avea să părăsească Pământul înainte de câteva luni, decât dacă se ivea ceva neprevăzut. Thibaud Baudin avea deci destul timp pentru a se pregăti să facă față acestei sarcini uriașe.

Nici marii ofițeri ai Ordinului nu stăteau degeaba. Cei doi locotenenți ai lui Guillaume, Pierre de Sevry și Otto de Granson, cutreierau Imperiul în lung și-n lat pentru a aduna călugări-soldăți de elită. Unii soseau la Chang-Tou urmând drumul caravanelor, purtând după ei numeroși cai de călărie care nu le erau de nici un folos, alții erau transportați cu ajutorul navelor spațiale până la locul de adunare al armatei.

Marele Ospitalier aduna droguri, doctorii din prafuri amestecate cu miere, elixire și medicamente cu opiu, ca și feșe, bandaje pentru răniți. Djaffar contribuise la rândul său cu prafuri foarte eficiente împotriva infecțiilor, descoperite în navele Baphomet.

Secretul producerii lor nu fusese dezlegat, dar fuseseră reproduse cu fidelitate de către duplicatoare.

Postăvarul aduna cămăși, vestoane, armuri, încălțăminte și coifuri. Și el recursese la duplicatoare pentru a confecționa armuri ciudate, ermetic etanșe, care făceau posibilă respirația în vidul spațial. Cu ele, nu se punea problema să suferi de frig sau de căldură; un dispozitiv ingenios asigura o temperatură potrivită în orice condiții.

Aprovizionarea navelor cu hrană căzuse în sarcina Seneșalului. Problema era că Templierii se acomodau greu cu furturile urât mirositoare produse în cazanele instalate în interiorul navelor. Acești aspri soldați aveau nevoie de carne atunci când luptau și dispuneau chiar de o dispensă papală care le dădea dezlegare să mănânce carne vinerea și în alte zile de post. Trebuiau deci amenajate nave speciale care să transporte grajduri în care să fie crescute vaci, porci și păsări.

Rezerve de carne uscată, de pește afumat erau prevăzute la bordul fiecărei nave pentru a da posibilitatea echipajului să supraviețuiască timp de câteva săptămâni în caz că ar fi pierdut legătura cu grosul flotei. Posesiunile americane furnizară din abundență carne de bizon tranșată în bucăți pe care băștinașii le numeau *pemmican*. Din Cipanghu sosiră pești delicioși perfect conservați. Din Cathay se primiră băuturi, cu o compoziție ce putea asigura supraviețuirea războinicilor timp de câteva luni, cu

condiția să fie consumată cu niște boabe numite soia.

Episcopul instala altare portabile la bordul fiecărei nave și adună nenumărate anafornite umplute cu ostii.

În fine, Turcoplierul primi nave ușoare și rapide, cu echipaj redus. Ele puteau juca roiul cavaleriei ușoare și puteau efectua misiuni de recunoaștere în liniile adverse. Echipajele lor alese pe sprânceană, urmăreau un antrenament intensiv pe lunea Pământului. Între timp, nava însărcinată cu spionarea Baphomeților fu minuțios verificată.

Marco Polo, deprins cu viclesugurile comerțului în țări străine, fu numit la comandă. Din echipaj făcea parte lama Houen-Lun, învățatul Jaubert, mireanul Djaffar și trei zdrahoni neînfricați: frații Tholon, originari, dintr-un sătuc din apropiere de Auxerre.

Garin, Templierul, care era creierul familiei, avea darul de a se descurca în intrigile cele mai subtile și reușea să descopere chiar secretele cele mai bine păzite.

Clément, un uriaș cu temperament năvalnic, era fost tăietor de lemne, avea o forță incredibilă. Uimise o armată întreagă cărând în spate un cal arab rănit la copita de la un picior din față. Voinicul își fixase umerii sub pieptul nefericitului animal și-l ridicase, făcându-l pe acesta să meargă pe picioarele din spate. Mongolii, înspăimântați de acest centaur, îl lăsaseră să treacă și Clément, pe care toată lumea îl credea mort, își făcuse apariția dimineața în tabără.

Guiot, poreclit Cel Roșu din cauza bărbii sale roșcate, era viclean ca o vulpe și tot la fel de hoț. N-avea concurent când era vorba să găsească proviziile de alimente dosite de țărani și comorile ascunse de bogătași. Așa reușise să acumuleze o avere considerabilă pe care o risipea fără remușcări în timpul interminabilelor partide de zaruri.

Toți trei aveau o trăsătură comună: ochi albaștri cu o privire uimitor de pătrunzătoare.

Garin era dezolat de lipsa de moderație a fraților săi în ce privește desfrâul, dar, cu toate amenințările, nu reușise să-i aducă pe drumul cel bun și înălța fără încetare rugăciuni pentru salvarea sufletelor lor.

Cu toate acestea, cei trei frați se înțelegeau ca hoții la furat și curajul lor exemplar făcuse să fie aleși pentru a-l însoți pe Marco Polo.

— Pe Dumnezeu meu! Înjură Guiot, în timp ce devora un ciolan de miel șiroind de grăsime. Iar am intrat într-o blestemată de încurcătură. Am stat cu urechile pâlnie la ce pălăvrăgea venețianul, da' n-am înțeles o iotă! Eu unu' știu ce să fac cu o sabie sau cu o lance bună ș-atât... Și ăștia vor să ne-ncuie într-o marmită zburătoare, să ne plimbe aiurea prin nori. Garin, tu ești așa de deștept, trebuie să-mi explici și mie...

— Dumnezeu să m-ajute să-ți luminez mintea aia îngustă! bombăni Templierul. Ai auzit și tu de Baphomet de la care avem sferele de foc?

— Sigur că da! Am văzut și un desen: un cap de țap cu coarne mari, piele neagră pe tot corpul, labe cu unghii ascuțite și niște sâni albaștri. Am

crezut că Dracu' e, în carne și oase!

— Bine! Aceste creaturi demonice veniseră să cucerească Pământul nostru. Venerabilul Maestru, Dumnezeu să-l binecuvânteze! le-a dejucat planurile ticăloase și l-a omorât pe trimisul lor. Totuși amenințarea continuă să planeze asupra creștinătății. Această rasă blestemată n-o să stea-n loc din cauza unui eșec. Într-o zi sau alta, Baphomeții vor reveni în forță pentru a ne subjugă. Guillaume de Beaujeu însă a hotărât să le-o ia înainte și să construiască o flotă puternică pentru a merge să-l distrugă pe inamic la el acasă...

— Înțeleg acu'! Da' de ce-o să plecăm noi cu venețianu' într-o singură navă?

— Ca să-i spionăm, evident! Marco Polo are o îndelungată experiență în comerțul cu populații străine și-o să ne dăm drept niște negustori pașnici veniți de pe altă planetă...

— Eu unu' nu pricep nimic! bombăni la rândul lui Clement. O să se vadă că nu suntem Baphomeți...

— Evident! rosti Garin, suspinând adânc. De aceea vom lua cu noi un tibetan care, prin puterea spiritului său, îi va păcăli pe observatorii inamici. El le va citi gândurile și apoi ne vom deghiza pentru a semăna cu niște negustori care obișnuiesc să facă negoț cu Baphomeții. În felul acesta, vom fi bine primiți și vom putea să-i spionăm.

— Da' eu n-o să fiu în stare să zic un cuvânt pe limba lor blestemată! se-mpotrivi Guiot.

— Nu-ți face probleme, totul a fost prevăzut! Învățătul Jaubert a reușit să adapteze talismanele aflate în navele capturate. Vom fi supuși unui tratament care ne va face să vorbim limba lor.

— Acu' am înțeles! E vorba să pătrundem într-una din fortărețele lor ca să vedem ce pun la cale, așa-i?

— Chiar așa, dragă frate!

— Grija mea e c-o să zburăm prin nori și-o să ne batem cu armele alea care aruncă flăcări. Eu unu', n-o să fiu bun de nimic fără sabia mea.

— Poți s-o iei cu tine. În ce privește armele cele noi, ai învățat să le folosești. De altfel, la turnirul care va avea loc astă-seară, se vor da premii celor mai buni trăgători, așa c-ai să poți demonstra priceperea ta.

— Crezi c-o să putem participa?

— Sigur că da! Nava noastră pleacă abia mâine în zori...

De fapt Guillaume de Beaujeu se gândise că cea mai bună metodă de a-i ține ocupați pe acești războinici veniți din toate zările era să le ofere divertismentul care avea cea mai mare priză.

Un turnir constituia un antrenament foarte bun pentru oștire, familiarizându-i pe toți cu noile dispozitive puse la punct de către Djaffar și Jaubert.

Aveau loc, bineînțeles, și clasicele întreceri cu lancea. Cavalerii, îmbrăcați cu noile armuri, se înfruntau în arenă. Dar fuseseră prevăzute

numeroase alte întreceri: exerciții de tir în cadrul cărora servanții catapultelor și tuburilor de fier umplute cu praf de pușcă, trăgând cu ghiulele își demonstrau priceperea. Aceste de pe urmă arme fuseseră construite de către chinezi. Cu ajutorul lor se puteau arunca la distanță și sferele explozive ale Baphomeților.

Guillaume dorea mai ales să-i obișnuiască pe cavaleri cu explozia sferelor pe care nu trebuiseră să le înfrunte niciodată, ca și să pună la punct o tactică nouă de luptă. De fapt, era sigur că Baphomeții dispuneau de tot felul de explozive din belșug și orice atac în masa ar fi fost sinucidere curată.

Sub pretextul unei cruciade preventive îndreptată împotriva dușmanilor Sfintei Credințe, cu sprijinul Papei, Marele Maestru ascundea de fapt ambiții mari care-i umpluseră de groază pe cei care-i ghiciseră gândurile și intențiile.

Pentru el, universul era o pradă nouă oferită rapacității sale. Imperiul terestru nu-i mai era de-ajuns, acum că aflase de existența vastelor regate stelare. Până acum nu-și dăduse pe față dorința de a stăpâni, formula *Non nobis Domine, sed Nomini tuo da Gloriam* împăcându-l cu conștiința sa și ajunsese să creadă și el că acționa numai pentru cauza Domnului și Credinței Adevărate... Și astfel, în această dimineață senină în care o briză proaspătă făcea să fluture mândre steagurile și drapelele, o mare de oameni se înghesuiau atât pe câmpie cât și în tribunele îmbrăcate în mătăsuri și tapiserii.

Nobile doamne, prințese gătite în cele mai elegante haine, se entuziasmau mai mult decât cavalerii, frumuseți Orientale contra celor Occidentale. Fiecare luptător își alesese doamna ale cărei culori avea să le poarte și care avea, să devină regina turnirului, dacă alesul său avea să fie victorios.

Pretutindeni, cavaleri și scutieri își lustruiau armele. După întrecerea care puna față-n față doi adversari înarmați cu lănci, avea să urmeze lupta corp la corp, în care combatanții aveau să se-nfrunte pedestri.

Apoi, urmau întrecerile de tir, apoi o bătălie simulată cu armele lui Baphomet. În fine, la căderea serii, avea să fie oferit un banchet la care participau învingătorii, dacă starea sănătății avea să le permită și dacă nu le vor lipsi prea mulți dinți...

Onoarea de a conduce turnirul îi fusese acordată mareșalului Pierre de Sevry. Culoarea roșie din obrajii săi arăta că degustase o oarecare cantitate de băutură, dar asta nu-l împiedica să se țină drept în timp ce se îndrepta spre Marele Maestru, care era înconjurat de suita sa, pentru a-i cere permisiunea să anunțe intrarea cavalerilor în arenă...

Guillaume scoase sabia din teacă, heralzii suflară de trei ori în trompete după care mareșalul ridică bastonul.

Viitorii adversari își coborâră vizierele și-și făcură intrarea în arena împărțită în douăzeci de culoare paralele.

Ospitalieri și Teutoni se pregăteau să-i înfrunte, pe Templieri, în timp ce războinicii lui Qoubilai îi aveau drept adversari pe cavalerii francezi, englezi și germani.

Conducătorul mongolilor stătea la galerie, aplecat, pentru a privi în arenă, alături de Guillaume, Jean de Villiers și Konrad von Thienberg, ceea ce constituia o dovadă a stimei pe care i-o purta Marelui Maestru.

Regulile întrecerii prevedeau că adversarul trebuia atins pe scut sau pe coif. Loviturile sub centură erau interzise. Arbitrii vegheau ca aceste reguli să fie întocmai respectate.

Trompetele sunară pentru a doua oară. Cu zgomot de tunet, copitele cailor izbiră pământul, penele coifurilor tresăriră ca niște păsări vii, în timp ce combatanții își coborâră lănciile, prinzând viteză.

Deși armurile erau după modelul cel nou, își aleseseră cu toții coifuri cu figuri alegorice sau monstruoase, așa încât luptătorii arătau că niște creaturi venite din altă lume.

Chiar de la primele izbituri, aproape jumătate din cavaleri mușcară pământul. Aceștia se ridicară blestemând mergând să-și ascundă rușinea în corturile împodobite, ceilalți rămânând pe loc, fremătând, în timp ce scutierii se repeziră să ofere îngrijiri. Din fericire puțini dintre ei fuseseră grav atinși, căci metalul din noile armuri avea o rezistență excepțională, în schimb, mai multe lovituri la cap îi făcuseră să-și scuipe dinții într-un val de sânge.

Cei rămași teferi își reluară locurile pentru continuarea luptei.

Printre ei se aflau toți ofițerii Templieri, Ospitalieri și Teutoni. De data aceasta, învingătorii trebuiau să înfrunte un nou adversar. Astfel, Jean de Grailly se găsi în fața uriașului teuton Siegfried von Orselen.

În ce-l privește pe Otto de Granson, el trebuia, să se-nfrunte cu Godefroi d'Antioche, un ospitalier cu o reputație deosebită.

Caii se lansară în galop pentru a doua oară; izbiturile lănciilor răsunară ca lovituri de secure pământul se cutremură la căderea celor ce fuseseră aruncați din șa.

De data asta, doar patru cavaleri mai rămăseseră în arenă: Otto de Granson, Jean de Grailly, Siegfried von Orselen și Thibaud Gaudin. Cei patru își încrucișaseră lănciile, dar fără rezultat.

În cele din urmă, după o ultimă confruntare, un singur combatant rămase călare: Thibaud Gaudin, care făcu un tur în galop ușor, săltând în șa, pentru a saluta cu lancea ridicată aleasa inimii sale și merse să-și primească ramura de palmier acordată învingătorilor, din mâna lui Guillaume de Beaujeu.

— Nobile prieten, nu era luptător mai potrivit ca tine pentru această recompensă, exclamă Marele Maestru încântat. Cu tine, sunt sigur că Imperiul meu se va afla pe mâini bune în timpul absenței mele.

Jean de Villiers și Konrad van Thierberg îl felicitară la rândul lor, dar din vârful buzelor. Ei nu puteau fi bucuroși că fuseseră învinși de

adversarii lor.

Din fericire, luptele corp la corp care urmară dădură posibilitatea Ospitalierilor și Teutonilor să se evidențieze la rândul lor. După două ore de înclăștări, timp în care penele coifurilor fâlfăiră în vânt, armurile se izbirlă, scuturile se lovirlă până ce nu se mai puteau distinge însemnele încrustate pe ele, celor doi învingători li se acordarlă premiile câștigate cu atâta efort.

Acum soarele se ridicase sus pe cer și-ncepeau să se facă simțite setea și foamea. Toți se-ndreptarlă spre taberele lor să-și recapete forțele pentru întrecerile prevăzute pentru după-amiază.

De data aceasta, era vorba de niște exerciții cu totul diferite. Armatele reunite în jurul castelului Chang-Tou fuseseră împărțite în două, fiind formate din cathayezi, tătari și trei caste rivale de călugări-soldați.

Scopul manevrei era următorul; oastea albastră trebuia să încerce să treacă râul sub focul oștirii roșii aflată pe platou.

Ca o noutate fără precedent, arbitrii și observatorii survolau locul bătăliei din nave care zburau la joasă înălțime pentru a avea o vedere de ansamblu mai bună și pentru a aprecia rezultatul tragerii și a constata exact ce efective sunt scoase din luptă.

Locul acestui Kriegspiel fusese ales, bineînțeles, la o distanță apreciabilă de palat și direcția vântului fusese determinată cu grijă, în așa fel încât emanațiile dăunătoare să fie repede îndepărtate de combatanți.

Guillaume și ceilalți doi Mari Maeștri asistau la desfășurarea luptei, de la bordul unei nave pe care flutura drapelul Baussan.

Oastea albastră era condusă de Konrad von Thierberg, iar cealaltă luptă sub drapelul mareșalului Pierre de Sevre.

În fața și în spatele liniilor, erau înfipite fanioane ce serveau drept țintă pentru proiectilele grele. Armele ușoare ținteau spre combatanți, lăsând, la atingere, urme de vopsea neagră amestecată cu praf chinezesc. Aceștia erau considerați scoși din luptă.

De la început, observatorii constatară că nu puteau utiliza caii în acest gen de înfruntare, căci aceștia se speriau de exploziile cu care nu erau obișnuiți, și fugeau în toate părțile. Elefanții lui Qoubilai semănară la rândul lor panică în rândurile castei albastre².

Guillaume prevăzuse, desigur, aceste incidente. El dăduse ordin cavalerilor să se împrăștie pe o arie cât mai largă și să se adăpostească în gropile individuale săpate de scutieri imediat după începerea jocului.

Călugării-soldați socotirlă o asemenea atitudine nedemnă de ei, așa că rămăseseră în câmp deschis, dar caii și elefanții năvălirlă peste ei, se aruncarlă iute în acele refugii mai înainte disprețuite³.

Pe ansamblu, manevrele demonstrarlă cât se poate de clar lipsa de antrenament a cavalerilor pentru a lupta împotriva unor adversari dotați cu arme explozive.

În timp ce primele valuri de atacatori traversau cursul apei, apărătorii,

în loc să rămână în tranșee și să execute tir concentrat cu armele ușoare, năvăliră în atac cu săbiile scoase. Mulți dintre ei fură împușcați – mai bine zis pătați cu vopsea – ceea ce nu-i împiedică să atace cu sabia, împotriva oricăror reguli...

Câte unii, recuperându-și caii, se lansară chiar într-o șarjă eroică, formând o țință ideală pentru gloanțele trăgătorilor cu praștia.

Totul se sfârși într-o harababură de nedescris care îl făcu să zâmbească batjocoritor pe Marele Maestru al Teutonilor și pe cel al Ospitalierilor, în timp ce expresia de pe figura lui Guillaume trăda dezamăgirea...

Hotărât, armatele sale uitaseră, învățămintele trase din campaniile precedente. Trebuiau instruite din nou, atât în ce privește înfruntările terestre cât și luptele la bordul navelor care ar fi adus și mai multe decepții...

Slavă Domnului, Guillaume dispunea de destul timp pentru a remedia neajunsurile. Îi mulțumi în sinea sa lui Dumnezeu pentru ideea de a-și pregăti oastea în avans, căci dacă Baphomeții ar fi atacat Pământul în acest moment, ar fi învins cu ușurință acești bieți naivi care credeau încă în puterea spadei lor!

— Toate astea vor trebui schimbate..., rosti sec Guillaume către ofițerii săi și către ceilalți Mari Maeștri în cursul banchetului care îi reuni în seara ce urmă, sub niște corturi imense instalate în aer liber în curtea palatului.

Numai demnitarii participară la acest banchet, căci luptătorii se aflau într-o stare dezolantă. Asurziți de explozii, pe jumătate sufocați de norii de praf, cu picioarele îndoite de oboseală, cu ochii arși, sărmanii frați Tholon crezuseră că le-a sunat ceasul atunci când un proiectil greu, aruncat la nimereală, explodase nu departe de ei.

— Pe Dumnezeul meu! strigă Guiot, am crezut c-am ajuns în iad, acu' știu ce m-așteaptă pentru păcatele mele. Garin, aveai dreptate când ne spuneai să nu ne dedăm desfrâului...

După ce rosti aceste vorbe, dădu pe gât o carafă de vin aromat, ceea ce-l mai întări puțin, în timp ce Clément îi întărea spusele:

— Sfinte Cristoase! Mai văd și-acu' flăcările jucându-mi înaintea ochilor. Ia zi, Garin, ești sigur că nu suntem morți?

— Fraților, adevăr vă grăiesc vouă: născuți în Dumnezeu, morți în Cristos, înviem prin Sfântul Duh. Arătați păreri de rău pentru greșelile voastre și rugați-vă pentru Viața Eternă. Nu mai păcătuiviți și veți cunoaște pacea eternă. Ce importanță are pierderea unui trup din carne? Guillaume — fie numele lui binecuvântat! — pregătește o sfântă cruciadă care vă va oferi prilejul să vă răscumparați păcatele pornind spre spațiile infinite, pentru a servi cauza Sfintei Credințe! În călătoria noastră nu vom avea nici o ocazie să fim tentați de păcatele trupești, decât dacă am fi amenințați de ticăloasa perversiune. Prin urmare, nu vom întâlni decât creaturi al căror sex nu va semăna, cu siguranță, cu al nostru și orice păcat trupesc vă va fi interzis pentru a nu dezvălui originea voastră terestră. Veți avea deci

ocazia unei perioade de totală abstenență...

— Fir-ar să fie! Nu m-am gândit la asta... suspină Guiot stupefiat. Chiar că n-o să avem parte de vreo fetișcană pentru o blestemată perioadă de timp!

— Și totuși, ăsta e adevărul, îl asigură Templierul cu un zâmbet ironic. Dacă o să întâlnim alte ființe prin ceruri, cu siguranță c-o să aibă altă înfățișare decât noi.

— Fir-ar afurisit! înjură Clément. Asta-i bună... Și tu ce crezi, o să stăm mult în purgatoriul ăla?

— Greu de spus. Echivalentul a o lună sau două după timpul nostru, fără-ndoială. Seniorul Marco Polo va trebui să-și fac relații cu alți neguțatori de la care să capete informații, poate chiar va trebui să meargă într-un oraș ocupat de Baphomeți. Apoi, vom reveni pe Pământ făcând un ocol pentru a nu atrage atenția patrulelor inamice. Desigur, două luni reprezintă minimum de timp, dacă nu apare nimic neprevăzut...

— Eh! sună destul de bine. Frate Garin, îți mulțumim că ne-ai lămurit. Sunt mort de oboseală, mă duc să mă culc. Vii și tu, Clément?

— Vin... noapte bună, Garin!

— Domnul să vă binecuvânteze și să vă dea vise prevestitoare! le ură Templierul, uimit să-și vadă frații deveniți deodată virtuoși.

Rămase o clipă pe gânduri, cu ochii la flăcările jucăuse ale focului, întrebându-se de ce necredincioșii lui frați își pierduseră brusc pofta de mâncare. Oare perspectiva de a părăsi Pământul să-i fi făcut, în sfârșit să se gândească la salvarea sufletului lor? Scutură din cap, îngenunche pentru o scurtă rugăciune apoi, învelindu-se în larga sa mantie albă, se pregăti să se culce.

Cât despre Clément și Guiot, aceștia păreau să fi uitat de oboseală. Imediat ce-l văzură pe fratele lor adormit, o luară cu pași mari pe drumul ce ducea spre Chang-Tou.

Un sfert de oră mai târziu, ajunseseră la podul mobil, rostiră parola și pătrunseră în oraș pe o stradă lăuntrică.

După ce merseră pe strada întunecoasă vreo cincizeci de metri ajunseră în fața unei maghernițe luminate. Cânteculele, țipetele și înjurăturile se auzeau de afară. Pe pancarta de deasupra porții era scris, numele tavernei: *La mistrețul vesel*.

De la ferestrele de sus se auzeau râsete de femei.

Cei doi frați se înțeleseră din priviri, zâmbind încântați, înainte de a fi supuși unei abstenențe forțate, de mai multe săptămâni, aveau să lase în urma lor ceva suveniruri pentru această călătorie nefericită și chiar pentru mai multe alte călătorii...

A doua zi dimineața, Garin îi descoperi pe Clément și Guiot dormind alături de el. Își spuse rugăciunea de dimineață, pregăti o gustare din resturile rămase din ajun, apoi, cum frații lui continuau să sforăie dormind duși, se hotărî să-i scuture pentru a-i trezi, la început mai cu blândețe, apoi

cu furie.

Aceștia se răsuciră pe partea cealaltă mormăind.

Văzând că eforturile îi sunt inutile, Garin stătu o clipă pe gânduri, după care se apropie de Guiot, îl mirosi, apoi se trase de-o parte cu o strâmbătură de dezgust, așa de tare puțea fratele lui a vin.

Fără să mai stea pe gânduri, înșfăcă o găleată de apă și-o turnă fără menajamente peste nefericiții care săriră în picioare turbați, înjurând de mama focului.

— Hotărât lucru, mormăi Templierul, sunteți incorigibili! Unde ați fost azi noapte?

— Ei, ne-am gândit c-ar fi mai bine să ne luăm rămas bun de la prieteni, bombăni Clément scuturându-se de apă. Așa că ne-am dus în oraș... Și toată lumea a vrut să ciocnim un pahar, așa că a trebuit să răspundem ca să nu se supere!

— Sigur că da! Întări Guiot. Nu puteam să-i refuzăm pe vechii noștri prieteni...

— Ah, da! Și-asta? Întrebă Garin smulgând din buzunarul ticălosului o eșarfă de mătase roșie, e un cadou de adio, nu-i așa?

— Sigur! făcu Clément. Acolo unde ne ducem noi poate să fie frig noaptea.

— Nu mai mințiți atât, păcătoșilor! Iar v-ați tăvălit în păcat și desfrău, nu știu ce mă împiedică să vă las în plata Domnului?

— Știi, ne-am tot gândit la tine îl linguși Guiot. Ți-am adus și ție o amintire, un dinte al Sfintei Agatha, se pare că poartă noroc și că nu poți fi rănit dacă-l ai asupra ta.

Spunând astea, scotoci în dulap și dădu la iveală un dinte gălbui pe care Templierul i-l azvârli cât colo cu o lovitură.

— Ticăloși proști! Sunteți în stare să credeți toate tâmpeniile când vă îmbățați! Mâncați și schimbați-vă hainele. Îmbarcarea este prevăzută peste o oră...

— Oricum, ai exagerat! protestă fără convingere roșcatul. Un dinte care m-a costat trei soli...

Templierul dădu din umeri și, fără a le mai da atenție, se-ntoarse la treburile sale: își perie cu meticulozitate mantia albă și își lustrui armele.

La ora prevăzută, frații Tholon se prezentară la nava de recunoaștere. Clément și Guiot căscau de le trosneau maxilarele.

Seniorul Marco Polo se plimba încolo și încioace prin fața scării de urcare în navă.

Venețianul era un bărbat foarte arătos. O beretă largă de catifea roșie era așezată peste părul lui negru, ondulat. Ochii albaștri, înfundați adânc în orbite, luminau o figură energică, plină de bunătațe, bronzată după neobositele sale călătorii. Barba tunsă scurt, pe care și-o freca adesea, nu ascundea decât pe jumătate un gât ca de taur ce demonstra o forță nemaiobișnuită. Umerii săi largi, înfășurați într-o mantie de hermină

imaculată dominau o talie subțire, strânsă într-o centură brodată. Privirea sa pătrunzătoare scrută fețele membrilor echipajului, după care le adresă câteva cuvinte cu o voce melodioasă având un ușor accent italian.

— Prieteni, vom trăi împreună o aventură plină de pericole. Vă cunosc vitejia și n-am nici o îndoială cu privire la felul în care vă veți purta dacă va trebui să ne batem. Totuși lucrul cel mai important este capacitatea voastră de adaptare. Ne vom afla printre ființe care ne sunt ostile și va trebui în fiecare moment să ne supraveghem atitudinea, cuvintele. Aveți grijă: un gest banal ne poate fi fatal între străini. Secretul reușitei noastre rezidă deci într-o permanentă prudență. Datorită talismanelor Fratelui Jaubert veți fi inspirați de Sfântul Duh și veți vorbi curent limba celor a căror înfățișare o veți avea. Minunatele aparate ale învățatului Jaubert funcționează perfect, după cum mi s-au dat asigurări. Înțeleptul lama care ne însoțește ne va feri de orice surpriză prin puterea sa de a citi gândurile. Este vital pentru creștinătate să ducem la bun sfârșit misiunea noastră. Veți fi negustori, deci nici nu veți căuta ceartă, nici nu veți jefui. Un singur lucru vă interesează, să vă vindeți mărfurile la preț bun. Stați cu urechea atentă în orice moment și faceți-i pe partenerii voștri să vorbească, fiți generoși. Nu vă zgârciți la daruri, fiți mereu cu masa pusă. Totuși, aveți grijă să nu consumați peste măsură licori și mâncăruri necunoscute; noi vom avertiza asupra pericolului pe care-l reprezintă anumite mâncăruri, dar am putea omite vreun detaliu. Rămâne deci, ca voi să fiți prudenți. Feriți-vă să vă acordați unele libertăți. Nu vă lăsați ispitiți. Nu știu cum ar putea să arate femeile pe acolo, dar din partea lor vine întotdeauna pericolul! Acum, ne imbarcăm, veți mai primi instrucțiuni la bord. Să știți că eu sunt pe deplin încrezător în reușita misiunii noastre; veți fi la înălțimea sarcinii încredințate.

După spusele acestea, escaladă cu agilitate treptele scării metalice și fu urmat de ceilalți membrii ai echipajului.

În afară de frații Tholon, nu mai erau decât doi pasageri: învățatul Djaffar, singurul care cunoștea funcționarea aparatelor aflate la bord și înțeleptul lama Houen-Lun de care depindea succesul expediției.

Era loc suficient. Nava putea oferi spațiu pentru zece persoane. Se instalară cu toții comod.

Navele destinate armatei lui Guillaume fuseseră construite exact după navele Baphomet, cu diferența că puteau oferi spațiu pentru o sută de oameni. Dimensiunile navelor ar fi putut părea ciudate extraterestrilor, așa că Jaubert îi dotase pe spioni cu o navă perfect asemănătoare cu cele ale inamicului.

Când trapa se închise cu un pocnet, frații Tholon resimțiră o oarecare emoție. Urmau să înfrunte pericole necunoscute – aveau ei să revină într-o zi pe dragul lor Pământ?

Totuși, când ecranul aflat în fața lui Djaffar se luminează și Guillaume le ură noroc trimișilor săi, cei din Auxerre se înviorară și inimile li se

umplură de mândrie. Nu spusese Marele Maestru că destinul umanității depindea de ei?

Respirară adânc și-și jurară să ducă la bun sfârșit sarcina încredințată, orice s-ar întâmpla.

Capitolul al treilea

Nava își luă zborul ca o pană, croindu-și drum către norii care pluteau leneș în zare. Uimiți peste măsură, Clément și Guiot văzură câmpia verde estompându-se și dispărând în ceață, în timp ce norii defilau prin fața hublourilor sau ce erau acelea care le țineau locul. Spectacolul deveni și mai grandios când Pământii se micșoră căpătând dimensiunile unei sfere înconjurată de un inel azuriu, proiectat pe cerul întunecat.

— Pe Dumnezeu! ce frumos e... lăsa să-i scape Roșcatul.

— Și luna, ia uită-te! se extazie Clément. Parcă-ar fi piatra de la inelul unei prințese...

Dar nava continua să urce cu viteză. Djaffar încetă să se mai ocupe de aparate. La bord, totul era automat sau aproape automat, așa că rolul său se rezuma la supravegherea bunei funcționări a ansamblului.

Nava ieși din sistemul solar perpendicular pe planul eliptic, așa că celelalte planete se distingeau greu pe cerul înțesat de stele.

— Prieteni, rosti atunci Marco Polo, călătoria noastră va dura câteva săptămâni. Vom trece prin apropierea mai multor stele comparabile cu Soarele nostru. În principiu, ele n-ar trebui să aibă planete. Oricum, înțeleptul nostru Houen-Lun va face un sondaj psihic atunci când vom trece pe-aproape de acești aștri. Se-nțelege, cu cât ne vom apropia de ținutul demonicilor Baphomeți, cu atât va trebui să fim mai prudenți. În cazul în care ne vom întâlni pe drum cu o altă navă Djaffar știe ce are de făcut. Lama va încerca să subjuge spiritul echipajului pentru a culege informații despre extraterestrii care fac negoț între ei. Acesta va fi unul din momentele cele mai pline de risc din călătoria noastră. Va trebui să păstrați liniștea și să nu-i tulburați concentrarea spirituală. El ne va comunica apoi cele aflate și ne vom spune care este atitudinea cea mai potrivită pe care trebuie s-o adoptăm. Pentru viitorul imediat, nu vă fie teamă că n-aveți ce face. Învățatul Djaffar vă va ajuta să învățați limba inamicilor noștri cu ajutorul minunatelor talismane. În fiecare zi va trebui să luați lecții timp de o oră. S-ar putea ca după asta să simțiți oarecare dureri de cap, dar ele sunt trecătoare. După douăsprezece zile, veți vorbi limba planetei Baphomene la fel de bine ca limba voastră maternă. Veți cunoaște de asemenea care le sunt obiceiurile și comportamentul, ceea ce va evita orice încurcătură. În fine, dacă va fi să intrăm în contact cu altă rasă, instruirea noastră va trebui să se deruleze mai rapid, în câteva

minute doar. Djaffar vă va da o licoare care vă va îndepărta oboseala. Și acum, la locurile voastre pentru prima lecție...

Cei trei frați, oarecum reticenți, luară loc pe scaunele speciale, după ce Marco Polo le dădu asigurări că și el fusese supus acestui tratament fără a păți nimic.

Această primă ședință se încheie cu bine.

La început rămaseră cu gura căscată. O voce le șoptea în urechi cuvinte neînțelese. Puțin câte puțin, cei trei se destinseră și murmurul nu se mai auzi.

Odată lecția încheiată, li se dădu un sfert de oră liber, după care, cum venise ora mesei, gurmanzii din Auxerre trebuiră să se mulțumească cu o fiertură lipsită de gust distribuită dintr-un aparat ciudat. Pentru a-și potoli setea li se oferi numai apă, băutură de-a dreptul insipidă pentru Clément și Guiot care începură să viseze la merindele oferite de iubitul lor Pământ...

Totuși, dădură dovadă de bună-creștere, ținându-și comentariile doar pentru ei. Marco Polo, Djaffar și Houen-Lun avuseseră același regim cu ei, așa că frații Tholon se abținură să protesteze. Cât despre Garin, el se amuză copios văzând figurile dezamăgite ale necredincioșilor săi frați.

Această viață monahală dură zile de-a rândul.

Tibetanul își petrecea cea mai mare parte a timpului șezând chircit pe o rogojină, cu capul acoperit de o plasă din fire de aur așezată peste părul dat cu unsoare. Djaffar verifica regulat instrumentele bizare instalate pe o consolă în fața lui, apoi prepara alifii pentru a-și umple timpul. Cât despre Marco Polo, el cerceta neîncetat poziția constelațiilor care apăreau pe un ecran, comparând-o cu cele însemnate pe o sferă de cristal.

Frații Tholon se supuneau zilnic ședințelor de învățare a limbii fără nici un fel de entuziasm. Numai Clément se plângea de dureri de cap și de coșmaruri. Djaffar îi dădea câteva picături dintr-o licoare amară și totul revenea la normal.

Soarele nu mai era de mult altceva decât o stea minusculă pierdută printre nenumărate alte stele.

Într-o dimineață, la trezire, Garin pronunță câteva fraze într-o limbă străină cu accente aspre. Lucru extraordinar, el înțelegea acum manevrele executate de Djaffar, descoperind brusc că nava, propulsată de unde, naviga într-o lume care nu avea nici o legătură cu lumea lor, urmând o traiectorie determinată cu precizie de un sistem automat. Înțelese că imaginile pe care le vedea pe ecran nu erau decât reproduceri într-o gamă luminoasă perceptibilă pentru ochii săi. Îi veneau în minte amănunte extraordinare: imagini ale unei planete roșietice cu cerul brăzdat de nori de ametist, unde orașe gigantice își înălțau turnurile către nori, asemănătoare cu turnul Babel. Cunoștea deja moravurile împotriva firii perversilor Baphomeți, care păcătuiau între ei, bărbați și femei asemenea. Din aceste împerecheri se nașteau mici monștri care erau crescuți în incubatoare încălzite. Îngrozit, zări imaginea a mii de guri care sugeau cu

lăcomie din tuburi de plastic prin care se scurgea o zeamă verzuie.

Templierul află de asemenea că existau, în afară de Baphomeți, încă trei rase extraterestre. Mai întâi, grațioșii Ethiri cu corpul acoperit de pene catifelate și înzestrați cu aripi imense, locuind în cuiburi aflate pe crengile înalte ale arborilor, hrănindu-se cu semințe și insecte. Peste ei năvăliseră Baphomeții și blânzii înaripați fuseseră transformați în sclavi. Unii dintre ei, expatriați, erau făcuți servitori. Aripile lor lungi și le târau lamentabil în urma lor. Cei ce rămăseseră pe Eth fuseseră dotați cu minuscule encefalo-inductori și munceau fără odihnă pentru, a culege niște flori minunate pe care le distilau pentru a extrage o esență parfumată. Aceasta era conservată în flacoane de cristal și expediată în nave încărcate, către Baphomeții care o consumau în cantități enorme. Aceste droguri îi scufundau într-o nesfârșită stare de extaz pe timpul repetatelor contacte sexuale.

Cât despre Orphezi, ei erau un fel de insecte semănând cu niște călugărițe uriașe⁴.

Ei treceau drept maeștri în fabricarea unor pavilioane de urechi, ciudat întortocheate, din care scoteau niște sunete melodioase, fiind dăruiți de altfel cu aria de a compune melodii minunate. Rasa lor fusese decimată de către Baphomeți și puținii supraviețuitori fuseseră trimiși în captivitate pe planeta Baphom... Acolo, pentru a-și ferma stăpânii, acești nefericiți trebuiau să-și cânte la nesfârșit melodiile. Ei sufereau din cauza climei prea reci de pe această planetă de exil și mureau foarte curând. Din fericire, rasa lor era foarte prolifică. Fiecare femelă oua cam treizeci de ouă care erau clocite în incubatoare. Puii erau hrăniți de niște creaturi de metal care le furnizau sucurile de plante indispensabile creșterii lor, aduse în mod special de pe planeta Orph.

Odéous, singura rasă ce posedă o civilizație avansată, fusese înrobite după lupte aprige care răvășiseră planeta lor de origine. Corpul lor era foarte asemănător cu cel al pământenilor, numai că natura îi înzestrase cu o epidermă irizată, cu tonuri schimbătoare. Ochii lor imenși exprimau o bunătate fără margini. Nemiloșii Baphomeți îi transformaseră în navigatori prin spațiu, vâslași de galeră înlănțuiți pe vecie de nava lor. Acești sclavi posedau o înclinație înăscută către electronică, chimie și mecanică, ceea ce-i făcea să fie de neînlocuit. Ei cărau fără-nctare mărfuri către planeta Baphom, străbătând distanțe imense pentru a intra în contact cu alte planete îndepărtate și a procura pentru stăpânii lor produse alimentare noi și drogurile atât de plăcute Baphomeților. Acestor echipaje blestemate le era imposibil să scape de despoticii lor stăpâni de pe Baphom: un dispozitiv special făcea ca navele lor să revină în mod inexorabil pe această planetă, așa cum fierul este atras de magnet. Nu aveau nici măcar speranța de a-și putea pune capăt amărătelor lor vieți, căci niște electrozi introduși în creierul lor făcea imposibilă orice tentativă de sinucidere. Astfel, toată viața lor, acești Odéous se priveau unii pe alții cu ochii lor

mari cu pupile imense, vâslași de galeră făcuți prizonieri pe vecie. Femeile lor, frumoase ca niște zeițe, aveau o soartă încă și mai tristă. Ticăloșii Baphomeți, amatori de plăceri mereu noi, apreciau frumusețea corpurilor lor delicate, cu forme grațioase și-și umpleau haremurile cu aceste nefericite creaturi.

Toate acestea, Templierul le află fără nici o surprindere, de părea că le-ar fi știut dintotdeauna. Înaintea plecării, i-ar fi fost probabil dificil să asimileze aceste date, atât de noi pentru el. Grație aparatului magic, accepta acum, aceste informații ca evidențe.

Frații lui acumulară cam în același timp aceste noutăți fără nici o dificultate. Ceilalți pasageri fuseseră supuși tratamentului înainte de plecare și cunoșteau deja toate aceste detalii.

Marco Polo ținu totuși să le precizeze câteva lucruri în plus:

— Știți acum care este înfățișarea creaturilor pe care le vom întâlni în această călătorie. Din păcate, nu cunoaștem limbajul lor. Baphomeții își disprețuiesc sclavii și puțini dintre ei vorbesc limba celor pe care i-au înrobit. Înțeleptul nostru lama va avea deci o sarcină extrem de dificilă dacă din întâmplare vom întâlni o navă cu un echipaj format din Odéous. O dată contactul stabilit, ne vom deghiza pentru a nu le atrage atenția. Am prevăzut tot ce era necesar. Nu rămâne decât să vă repetați rolul. Cel mai dificil va fi să suportați bucățile de sticlă care vor face ca ochii voștri să semene cu ai creaturilor Odéous. Veniți cu mine, vă voi arăta cum să vi le fixați sub pleoape.

Aceste exerciții de deghizare mai distrară puțin echipajul care începuse să se plictisească. Clément izbucni într-un hohot de râs nebun când îl văzu pe Guiot cu niște ochi mari, blânzi și lăcrimoși.

Din fericire campania lor în Asia, când oastea lui Guillaume venită din Palestina luptase împotriva mongolilor, îi obișnuise să se acomodeze cu oameni cu obiceiuri ciudate și, pentru ei, un Odéous nu era foarte diferit de un locuitor din Cipanghu.

La bord, viața se desfășura deci după modelul obișnuit. Djaffar își petrecea cea mai mare parte a timpului supraveghind buna funcționare a navei și continua să se documenteze consultând adesea imaginile microscopice transparente care puteau fi mărite pe un ecran special. El acceptă chiar să-i dea câteva explicații sumare lui Garin care, acum, era capabil să descifreze aceste scheme. Când se întindea în cușeta sa, mireanul visa ore întregi cu ochii mari deschiși. Atunci, el revedea imaginea Alexandriei, patria sa îndepărtată, cerul ei albastru, plajele ei întinse, dunele ondulându-se în zare, grădinile ei de palmieri și de măsline seculare cu trunchiuri noduroase, tufele multicolore de smochini și rodieri, boscheții de arbori de gumă, răspândind miresme.

Niciodată nu uita ora de rugăciune, când se așeza cu fața către steaua abia deslușită pe care se găsea mormântul Profetului. Asta nu-l împiedica să participe la rugăciunile pe care Templierul le rostea cu regularitate în

fiecare dimineată. Musulmanul părea să-și fi creat o religie numai a lui, în care se-mpleteau armonios dogmele Islamului cu cele Creștine.

Cât despre Houen-Lun, el trăia retras.

Uneori schimba câteva cuvinte cu Marco Polo sau cu Djaffar, petrecându-și restul timpului în poziții ciudate, cu membrele contorsionate, cu spiritul încordat pentru a percepe șoaptele numai de el auzite care veneau din spațiul infinit.

Odată, intrigat de această aparentă indiferență, Garin îl întrebase de ce stă așa?

— Progresez..., răspunse călugărul.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Învăț să nu mai simt emoțiile omenеști.

— Asta e tot? insistă Templierul puțin nedumerit.

— Nu, încerc de asemenea să pierd conștiința existenței trupului meu și a percepțiilor care-l tulbură...

— Și cum procedezi?

— M-am uitat în nemișcare, m-am dezbrăcat de corpul meu, am alungat orice idee preconcepută. În felul acesta pot trăi în armonie cu universul și pot să mă identific cu el...

Garin nu mai insistă. Părea că tibetanul, printr-o îndelungată asceză și prin practici draconice de control asupra trupului său, ajunsese la o formă de existență diferită de a celorlalte ființe umane. Templierul și-ar fi dorit să încerce și el, dar Houen-Lun părea mult prea avansat pentru a-și lua povara unui discipol. De altfel, Marco Polo îl prevenise: soarta expediției depinde de el. Prima intrare în contact cu străinii, avea să fie decisivă...

Nava își urma astfel traiectoria zile de-a rândul. Fără clepsidrele aflate la bord, n-ar fi putut să-și dea seama de trecerea nopților și-a zilelor.

De-acum frații Tholon se obișnuiseră cu deghizarea și învățaseră să-și ungă mâinile și fața cu o unsoare de culoarea curcubeului, ale cărei nuanțe se modificau mereu.

Grație unui balsam, inventat tot de Djaffar, suportau acum prezența bucăților de sticlă sub pleoape, fără nici o dificultate.

Venețianul nu făcea economie de laude. Conform planurilor sale, frații Tholon aveau să-i servească drept escortă dacă, din întâmplare, trebuiau să părăsească nava. Djaffar nu putea părăsi nava pentru că trebuia să evite apariția vreunui musafir neașteptat, iar tibetanul prefera să rămână singur, pregătit să sondeze spiritele, decât să se amestece prin mulțime.

Acum, planeta Baphom se putea distinge foarte clar. Steaua apărea pe ecrane ca o mică sferă roșiatică. Până în momentul acela, demonicii săi locuitori nu-și semnalaseră încă prezența în nici un fel.

Dar într-o zi, în timp ce Djaffar își făcea obișnuita rugăciune, tibetanul ieși din imobilitatea sa.

Fără a manifesta vreo emoție, anunță cu simplitate:

— Spiritul meu este în contact cu niște străini care se găsesc într-o navă

asemănătoare cu a noastră...

După care căzu din nou în muțenia sa obișnuită. În timp ce tovarășii săi scrutau în zadar ecranele și Jaubert manevra cu febrilitate tot felul de instrumente.

Câteva clipe mai târziu, Houen-Lun rosti:

— Este vorba de negustori odéous. Sunt patru, în curând le veți putea repera nava. Frate Jaubert, vei lansa un semnal de ajutor și vei cere să fii escortat până la cel mai apropiat port spațial. În momentul acesta, spiritul lor este condiționat. Nu se vor mira de nimic. În timp ce pasagerii se deghizau în grabă, Jaubert supraveghea instrumentele de detectare. În sfârșit, pe o placă luminoasă își făcu apariția un punct strălucitor. Aproape simultan fu înregistrat un semnal care cerea identificarea navei.

Templierul era deja pregătit pentru o asemenea întâlnire, așa că puse o bandă pe care erau înregistrate informațiile cerute.

Aproape imediat, cel însărcinat cu comunicațiile ceru precizări asupra defecțiunii navei. Jaubert, neliniștit, întoarse capul spre Houen-Lun. Tibetanul se apropie de emițător și rosti câteva fraze care părură să-l mulțumească pe interlocutorul său, căci punctul crescuse rapid în dimensiuni și, câteva minute mai târziu, o sferă metalică se opri la mică distanță de nava pământenilor.

— Frate Garin și tu, Guiot, îmbrăcați-vă armurile, vorbi iarăși tibetanul, veți merge pe nava străinilor pentru a aduce containerele metalice umplute cu aerul care ne lipsește. Duceți-le acest dar și determinați-i pe odéous să-l cerceteze. Acesta va imprima în mințile lor ceea ce dorim să știe despre noi...

Spunând acestea, lama îi întinse lui Garin un cilindru de bronz pe care erau gravate ideograme ciudate. Templierul îl luă cu vârful degetelor și-l privi cu neîncredere; această scurtă privire fu de ajuns pentru a-i da halucinații. Un cor, de glasuri cristaline repeta mereu o litanie monotonă. Își mută privirea și sunetul încetă. Garin puse obiectul malefic într-o sacoșă, după care Templierul și fratele său își așezară pe cap plasele magice, care le dădură o violentă durere de cap, dar o înghițitură de elixir îi vindecă imediat. Jaubert și Clément îi ajutară să-și îmbrace echipamentul acela incomod. În sfârșit, cei doi mesageri pătrunseră în camera etanșă și manevrară inelul care punea în mișcare trapa de ieșire. Câteva clipe mai târziu, se aflau în exterior. Era o experiență îngrozitoare, căci se găseau izolați între două nave în spațiul infinit. Pământenii avură un moment de panică.

Dar își reveniră iute. Cele două nave erau aproape, întoarcerea se putea face cu ușurință. Utilizară cu prudență un fel de pistoale care lansară două jeturi minuscule. Pe nesimțite, se apropiară de trapă de intrare a celeilalte nave și, când o atinseră, neliniștea lor dispăru brusc. Rămânea de văzut cum aveau să fie primiți...

Deschiderea trapei nu le puse nici un fel de probleme și, după ce

manevră inelul care deschidea ușa camerei etanșe, se găsiră în prezența ocupanților celeilalte nave.

Plasa metalică îi influența, așa că nu resimțiră nici un fel de surpriză, deși realitatea depășea imaginile prezente în mintea lor.

Cele două perechi care-i priveau cu ochii lor imenși în care se citea o tristețe dureroasă erau de o frumusețe care-ți tăia răsuflarea. Trupurile grațioase ale celor două femei, îmbrăcate în costume translucide, mulate pe corp, erau de o rară perfecțiune. De aceea, când ființele Odéous li se adresară cu o voce melodioasă, Garin și Guiot rămaseră muți, atât erau de pătrunși de admirație.

Din fericire, interlocutorii lor, crezând că aceștia suferă din cauza slabei oxigenări, se grăbiră să le ridice vizierele caschetelor, întrebând cu o blândețe fără egal:

— Vă simțiți mai bine acum?

— Mulțumim! Parcă ne recăpătăm forțele, reuși să spună Garin în timp ce fratele lui le sorbea din ochi pe cele două extraterestre, mângâind cu privirea sâniilor lor mici scoși în evidență de vestonul cambrat, coapsele minunate, gura frumoasă, roșie ca un fruct, spunându-și în sine că dacă toate femeile odéous erau atât de fermecătoare, atunci misiunea avea să-i placă foarte mult.

— Ce s-a întâmplat? se neliniști unul dintre cei doi Adonis cu un corp de atlet.

— Rezervoarele noastre de aer n-au fost bine umplute, răspunse Templierul. De aceea am încercat să ne îndreptăm spre cea mai apropiată bază, dar fără voi, nu știu dacă am fi reușit...

— Ethirii care alimentează navele devin tot mai neglijenți, aprobă una dintre femei. Și noi am avut ceva probleme. Un sintetizator de alimente s-a defectat, de aceea a trebuit să ne scurtăm drumul. Dar care era destinația voastră?

— Orph, răspunse iute Garin. Camarazii noștri așteaptă cu nerăbdare să ne întoarcem. Mergem înapoi la bordul navei noastre. Vreți să venim din nou să vă aducem alimente?

— Nu! Sintetizatorul nostru de rezervă funcționează, mulțumim... V-am pregătit patru cilindri cu aer, vă sunt suficienți?

— Mai mult decât atât. Baza nu este prea departe...

— Cam la două ore de mers. N-aveți decât să ne urmați, vom înștiința autoritățile satelitului de sosirea voastră. Vai, dar ce nepoliticos sunt. Am uitat să mă prezint. Eu mă numesc Ildès și perechea mea Ilda, iar ei sunt Wrer și Wrera...

— Cerul să vă dezrobească! rosti Guiot, folosind cu naturalețe formula obișnuită în astfel de împrejurări. Eu sunt Guiot și el este Garoun.

— Sunteți prizonieri de multă vreme?

— Vai mie! Eram foarte tânăr când Baphomeții m-au închis pe această navă blestemată! minți cu nerușinare Guiot. Cum să vă mulțumesc?

— Nu e oare normal ca tovarășii de suferință să se ajute între ei? suspină Wrer cu un zâmbet trist. Numai moartea ne va aduce libertatea; iertați-ne că v-am prelungit suferința...

— V-am adus un dar, anunță Garin, dând la iveală cilindrul încredințat de Jaubert. E ceva neînsemnat, dar este un obiect care face să suporti mai bine captivitatea.

— Vă mulțumim din toată inima! exclamă Wrera. Cât de minunat este! Numai privindu-l am uitat deja monotonia bieteii noastre existențe. Iată containerele voastre. Vă ajutăm noi să le puneți în spate.

Cei doi pământeni își lasară în jos vizierele și se lasară încărcați, îndoindu-se sub greutatea rezervoarelor, după care pătrunseră în camera etanșă în timp ce gazdele lor le făceau semne de adio.

Întoarcerea fu întrucâtva mai dificilă. Din cauza poverii, proiectoarele fuseseră mai puțin eficiente dar, odată lansate jeturile, totul se desfășură cu bine.

Fu mai greu și la oprire și Guiot trebui să amortizeze șocul întinzând mâinile, dar nu fu o izbitură prea puternică.

Cei patru pământeni se regăsiră câteva clipe mai târziu în interiorul navei lor.

— A fost totul bine? întrebă nerăbdător Marco Polo, imediat ce mesagerii săi își scoaseră căștile.

— N-am avut nici o problemă! Odéous sunt niște ființe minunate care-și ajută bucuroși aproapele, îl asigură Garin.

— Mda, și femeile lor n-au pereche! exclamă Guiot căzut în visare. Pe legea mea, n-am mai văzut așa fetișcane...

Marco Polo îi privi cu uimire. Părea că așteptase altfel de comentarii. În vremea asta, Jaubert fixa cilindrul în lăcașurile lor. Pentru a face mai veridică afirmația sa, golise rezervorul principal.

— Bun! Și-acum, rămâne să intrăm într-unul din castelele spațiale construit de Baphomeți pentru a-și proteja planeta. Ce v-au spus Odéous cu privire la acest subiect?

— Doar că ne vor arăta drumul și că ne vor anunța sosirea..., răspunse Garin.

— Perfect, se bucură venețianul, frecându-și mâinile. În felul acesta, garnizoana nu va avea nici o bănuială. Să sperăm că nu va fi prea înzestrată și că prietenul nostru Houen-Lun va putea să le controleze cu ușurință spiritele.

— Situația se prezintă bine, rosti tibetanul. Talismanele mele au subjugat echipajul navei. Vor distruge mai târziu cilindrul la ordinul meu, pentru a nu lăsa nici o urmă. În ce privește garnizoana satelitului numit de ei 289, aceasta nu conține decât doisprezece Odéous. În mod normal n-ar trebui să întâmpinăm nici o dificultate în a-i face să înghită povestea noastră...

— Totul este, deci, cât se poate de bine! se bucură Marco Polo. Să-i

urmăm pe ghizii noștri. Iată-i pornind către noua noastră destinație.

După un mic ocol, în timpul căruia pământeni supraveghează cu atenție spațiul din vecinătatea lor, satelitul care constituia ținta lor se profila pe cerul ca cerneala.

Acest turn luminat, asemănător unui castel, înțesat de giruete – antene, cum le numeau Odéous – care se roteau lent în spațiu, avea pe turnul din mijloc amenajate mai multe platforme pentru primirea și aprovizionarea navelor sosite din spațiu. Din fericire, toate erau libere.

Jaubert răspunse unui mesaj care cerea să se identifice, apoi vocea transmisionistului îl invită să atertizeze pe rampa numărul 4.

Învățatul alchimist cuplă pilotul automat pentru executarea acestei manevre și ateriză fără probleme pe suprafața luminată.

Imediat două brațe metalice o încercuiră, după care un tub de plastic se lipi de trapă exterioară.

Pentru prima oară de la plecare, pământeni se găseau pe teritoriul inamic. Marco Polo îl privea fix pe tibetan pentru a se asigura că totul mergea bine, dar acesta rămânea mut, înțepenit într-o postură rigidă, cu ochii pierduți într-o contemplație mistică.

Trapa interioară se deschise apoi cu un pocnet sec, iar pasagerii simțiră o ușoară presiune în urechi atunci când un curent de aer proaspăt mătură încăperea, alungând mirosurile care se acumulaseră în interior.

— Să mergem! ordonă Marco Polo în limba extratereștrilor, angajându-se într-un tunel puternic luminat.

Tovarășii săi, în afară de Houen-Lun, îl urmară, la început cu pași șovăitori, apoi tot mai siguri pe ei.

Cățărându-se pe rampa special pregătită în acest scop, pământeni ajunseră în culoarul care înconjura satelitul. Acolo era creată o presiune artificială aproape egală cu cea de pe Pământ, așa că putură înainta fără dificultate până într-o încăpere unde-i aștepta echipajul celeilalte nave, împreună cu un al cincilea Odéous.

Acesta îi invită cu un semn să se așeze, apoi rosti:

— Wrer mi-a spus că ați avut probleme cu sistemul de ventilație.

— Exact răspunse laconic Garin. Ethirii devin tot mai neglijenți...

— Vai lor, sunt sclavi ca și noi. Pentru ei viața nu e decât o așteptare prelungită a morții. Dar nu am reușit să descopăr vreo urmă a trecerii voastre pe drumul de întoarcere, de unde veniți?

— Am plecat de pe Baphom pe traiectoria Nadir, explică Jaubert, cu destinația Orph. Din fericire, am efectuat o verificare de rutină ceea ce ne-a salvat de la asfixie...

— O modalitate puțin dureroasă totuși de trecere în neființă, murmură delegatul. În sfârșit... Din moment ce se pare că țineți la viața voastră, vă vom umple rezervoarele. Asta va lua ceva timp. Apoi veți putea pleca pentru a vă continua misiunea, sau poate vreți să vă întoarceți pe Baphom pentru o revizie generală?

— Ce importanță are? făcu laconic Garin.

— Evident, nu va costă nimic, aprobă Odéous cu aerul că pricepe despre ce e vorba. Totuși, așa avea aici o remorcă lăsată de o navă aflată în pană, ați putea profita de întoarcere pentru a o duce pe Baphom. E vorba de o încărcătură de alimente provenind de pe Lyzog, o planetă descoperită de curând; mai conține provizii de droguri atât de necesare stăpânilor noștri și câteva instrumente cu utilizare necunoscută.

Templierul stătu o clipă pe gânduri. Aceasta era o ocazie nesperată de a pătrunde în fortăreața inamică și Houen-Lun avea cu siguranță să găsească mijlocul de a sugera dușmanilor informații interesante.

— Fie și pe Baphom! mormăi el. Acolo sau în altă parte...

— Ai nevoie de ajutor pentru a încărca pachetele?

— Nu. Ne descurcăm și singuri. Asta o să ne țină ocupați.

— Bine! Wrer vă va arăta drumul...

Pământenii se ridicară și-l urmară pe ghidul lor de-a lungul coridorului. Din fericire, individul nu era prea vorbăreț.

El îi conduse pe presupuși Odéous până la o încăpere unde se aflau înghesuite vreo cincisprezece colete de format mic, după care, considerând că și-a încheiat misiunea, se-ntoarse la echipajul său. Garin și Guiot încărcară cu ușurință coletele pe un cărucior. Se părea că forța musculară a pământenilor era superioară forței creaturilor Odéous. Apoi împinseră vehicolul pe podeaua acoperită cu un covor moale, ca de catifea, fără nici o cusătură, și se-ntoarseră la navă. Le trebuiră două transporturi pentru a încărca marfa.

Rămânea să-și ia rămas bun. Pământenii intrară din nou în încăperea unde se afla încă paznicul castelului și Garin anunță cu simplitate:

— Am terminat. Putem pleca?

Tehnicianul aruncă o privire pe niște ecrane și răspunse:

— Presiunea la nivelul rezervoarelor e normală. Puteți ieși în spațiu. (Consultă câteva fișe, apoi zise iar:) Ah! am dat de urma navei voastre. Microfilmul care v-a înregistrat drumul arată că v-ați rătăcit. Voi sunteți Guiot și Garoun?

— Noi suntem, încuviință Templierul.

— Semnați de primire, mormăi Odéous întinzându-le un dreptunghi diafan și un stilet.

Pământenii se executară, întrebându-se dacă spusele lor nu treziseră cumva neîncrederea controlorului.

Aparent, educația primită era fără cusur. Acesta aruncă o privire rapidă asupra documentelor și-i asigură.

— Totul e-n regulă... Moartea să vă elibereze cât mai curând!

— La fel și vouă..., psalmodiară cei doi frați, după care plecară fără să mai aștepte.

Toți asudau din abundență și le era teamă să nu li se șteargă machiajul.

Pe drumul de întoarcere, se întâlniră cu Wreră care le făcu semne de

adio, dar nu rosti nici o vorbă. Guiot întoarse capul pentru a admira grațioasa siluetă, dar fratele său îl struni, trăgându-l de mânecă. Acestuia, momentul ales pentru flirt i se părea prost ales...

Odată ajunși la bord, Marco Polo și Jaubert închiseră trapa și alchimistul execută manevrele de decolare. Nava ieși în spațiu, îndreptându-se către Baphom.

— Ei, totul s-a desfășurat cu bine? întrebă Houen-Lun.

— Minunat! Ai controlat perfect spiritul șefului gărzii. Ne-a încredințat chiar o încărcătură pentru Baphom. Suntem înregistrați cum se cuvine pe banda sa.

— Și ce conțin acele colete? se interesă Marco Polo.

— Droguri pentru consumul Baphometilor și diverse instrumente provenind de pe Lyzog, o planetă recent descoperită.

— Jaubert are să le examineze. Poate va descoperi ceva date interesante...

— Spiritele acestor sărmăne creaturi mi-au furnizat deja o mulțime de date, interveni calm tibetanul. Acești sateliți, ca niște obstacole uriașe, împiedică accesul spre Baphom. Nimic nu se poate apropia de această planetă fără a fi imediat reperat de acești detectori puternici. În plus, aceste forturi spațiale sunt dotate cu cantități uriașe de arme demonice. Ei pot arunca flăcări infernale capabile să topească carcassele cele mai groase, de tunuri puternice echipate cu sfere explozive încă mai puternice ca ale noastre...

— Ce-ar fi să furăm noi câteva din armele acelea pentru a confecționa copii? sugerează Venețianul.

— ...M-am gândit și eu la asta! răspunse Houen-Lun. Din păcate nu vom ști să le folosim și retarzii care le păzesc nu cunosc secretul lor de fabricație. Ar trebui să încercăm să capturăm un Baphomet priceput în mânuirea acestor arme, în afară de cazul în care aş avea ocazia să citesc în mintea unuia din savanții lor. Odată ajunși pe Baphom, lucrul acesta va fi cât se poate de simplu... Dar am înregistrat informații foarte precise despre adversarii noștri. Acești ticăloși sunt niște desfrânați care caută în primul rând plăcerea. Droguri, talismane care să le stimuleze simțurile, muzică lascivă, orice e bun pentru ei! Acești androgini au ca ocupație principală sexul, și perversiunile sexuale. Din fericire, nu fecundează decât rareori, așa că rasa lor nu este numeroasă. Perversiunea va fi, fără îndoială un atu prețios pentru noi. De o sensibilitate extremă, ei se tem de durere. Anihilați de cea mai banală boală, acești netrebnici caută alinare recurgând la tot felul de droguri și calmante. Dacă acestea se dovedesc ineficiente, nu ezită să se sinucidă, preferând să moară decât să sufere. Ei explorează mereu noi planete pentru a-și procura noi plăceri cu care să-și stingă nepotolita sete de voluptăți...

Spre marea dezamăgire a camarazilor săi, tibetanul tăcu și se cufundă iarăși în meditație...

Marco Polo, Jaubert, Garin și Djaffar discutară multă vreme despre aceste informații interesante.

Clément și Guiot aveau lucruri mai bune de făcut. Așezați deoparte ei discutară cu glas scăzut despre farmecele exotice ale fascinantei Wreara. Amândoi ar fi rămas cu plăcere o vreme pe satelit pentru a o cunoaște mai îndeaproape.

Capitolul al patrulea

În timp ce nava se îndrepta spre Baphom, Marco Polo, Jaubert și Djaffar procedară la o minuțioasă inventariere a coletelor.

Descifrară cu mare atenție rețetele care descriau modul de folosire al elixirelor, al unguentelor aromate, al pudrelor multicolore. Totul era destinat să le procure Baphomeților viziuni paradisiace, vise fantastice, plăceri nebănuite.

Unele droguri trebuiau arse în casonete, altele trebuiau înghițite în doze mici care nu trebuiau depășite deoarece duceau la intoxicații grave, altele erau destinate pentru a fi consumate cu ajutorul unor pipe lungi și întortocheate.

În niște colete se găseau niște aparate necunoscute care-i reținură atenția alchimistului și învățatului Templier. Cea mai mare parte din ele acționau direct asupra sistemului nervos, sporind percepția simțurilor, transformând orice muzică într-o simfonie celestă, sau hrana cea mai abjectă în mâncăruri rafinate.

Faptul acesta îi dădu lui Jaubert o idee:

— De ce să nu ne folosim de setea nestinsă de plăceri a acestor ticăloase creaturi? Baphomeții nu cunosc încă aceste aparate, din moment ce aceste mărfuri provin de pe o planetă recent descoperită și anexată. Cu ajutorul lui Djaffar și al lui Houen-Lun, mă angajez să pun la punct un talisman care să le scufunde în extaz pe aceste creaturi păcătoase.

— În ce scop? se miră Garin. Cu ce va diminua asta puterea Baphomeților?

— Să mă explic: dacă puterile talismanului nostru le depășesc pe cele ale aparatelor lyzogane, persoanele de vază vor dori să-și procure unul...

— Așa este, dar noi ce profit vom avea de aici?

— ...Să presupunem că-i putem imprima un efect secundar, secret care-i va determina să acționeze după dorința noastră. Atunci vom putea să-i împiedicăm pe adversarii noștri să facă vreun rău, după cum vom dori!

— Iată o metodă nu prea cavalerescă! bombăni Garin. Până acum, ne-am luptat corect cu inamicii noștri. Marele Maestru n-ar aprecia deloc folosirea acestor vicleșuguri!

— Câte scrupule, prietene! Această rasă de diavoli n-a ezitat să

înrobească popoare pașnice și intenționează să transforme oamenii în sclavi, nu trebuie să uiți asta. Odéous sunt supuși unei asemenea torturi morale încât nu-și doresc decât să moară pentru a pune capăt unei existențe lipsite de speranțe. Așadar de ce-am avea scrupule în combaterea Baphomețiilor și a profita de viciile lor?

— Jaubert are dreptate, interveni Marco Polo, nu văd de ce această metodă ar fi mai condamnată decât folosirea sferelor explozibile care riscă să ucidă sclavi nevinovați! După toate probabilitățile, atunci când va fi să luptăm în spațiu cu navele Baphomet, ele nu vor fi conduse de acești ticăloși, ci de nefericiții Odéous, incapabili să se împotrivescă despoților Baphomeți. Această soluție oferă deci imensul avantaj că-i atinge pe adevărații vinovați... Rămâne să vedem dacă punerea la punct a unor astfel de aparate nu va ridica probleme insurmontabile.

Atunci Houen-Lun ieși din muștenia lui.

— Vă pot încredința că noi, maeștri lama, putem controla după dorință durerea, ritmul respirației noastre, bătăile inimii. Pentru asta e suficient să-ți educi spiritul pentru a-l face capabil să comande organelor din corp. Desigur, spiritul Baphomețiilor este diferit de al nostru, dar posedăm suficiente cunoștințe pentru a putea realiza acest proiect.

— Desigur, rosti învățatul Jaubert. Studiul undelor emise de creierul nostru a fost deja efectuat datorită cutiilor magice în care se găsesc fire întrețesute ca plasele de păianjen, construite după indicațiile conținute în documentele descoperite la bordul navelor sosite pe Terra. Eu și Djaffar am putut vedea pe un ecran materializarea a trei feluri de unde, o undă corespunzătoare somnului, una activității conștiente și ultima – gândurilor meditative, ca atunci când te rogi, de exemplu. Această de pe urmă undă ne dă posibilitatea să comandăm organelor din corpul nostru și prietenul nostru tibetan este foarte priceput la asta. Știm deci cum să acționăm asupra senzațiilor Baphomețiilor, din moment ce aceste aparate demonice erau reglate după felul lor de a gândi.

— După părerea mea, interveni Djaffar, care până atunci nu spusese nimic, va trebui pe cât posibil să recurgem la metodele tibetane pentru a nu risca să ne fie descoperit secretul în caz că Baphomeții s-ar apuca să cerceteze cu atenție aceste dispozitive necunoscute lor. Mecanismul care le va zădărnici acțiunile, în special, va trebui să fie comandat de mintea umană și nu de dispozitive cunoscute de inamicii noștri.

— Asta se poate face! încuviință Houen-Lun. Totuși s-ar putea să întâmpinăm dificultăți în cazul în care țintele noastre s-ar afla în locuri inaccesibile gândului meu, sub pământ, de exemplu, sau într-o incintă de metal.

— Fără-ndoială – spuse Jaubert, nu ne putem aștepta la perfecțiune dintr-o dată. În orice caz, nimic nu ne-mpiedică să încercăm!

Cu toții căzură de acord cu Templierul și acesta se apucă imediat de lucru, asistat de Djaffar.

Cei doi îi cereau uneori sfatul tibetanului care își întrerupea pentru o clipă meditația pentru a le da lămuriri.

În felul acesta, drumul le păru scurt pământenilor. După ce elaboraseră acest plan machiavelic, ei îl ajutară pe Houen-Lun să realizeze această minune destinată subjugației adversarilor lor.

Din exces de prudență, Marco Polo hotărâse să folosească unul dintre bibelourile din încărcătură și să-l modifice, conservându-i aspectul inițial. În felul acesta, obiectul avea să pară că provine de pe planeta Lyzog, pentru a nu trezi nici un fel de suspiciune.

Această soluție avea avantajul că puteau să aducă noi obiecte-capcană, interceptând navele provenind de pe Lyzog și adăugând la încărcătura lor câteva ustensile puse la punct de Fratele Jaubert.

Clément și Guiot asimilasera și ei ceva cunoștințe științifice în aceste ultime săptămâni, dar aceste discuții erau mult deasupra capacității lor de înțelegere.

Houen-Lun îi supuse câtorva ședințe de hipnoză și cei doi frați deveniră capabili să-l înlocuiască pe Jaubert la comanda navei. Rolul lor se limita de altfel la supravegherea punctelor și curbelor luminoase care apăreau pe ecrane, pentru a da alarma în caz că apărea ceva.

Oricum, ei erau foarte mândri de promovarea lor și-și îndepliniră sarcinile cu cea mai mare seriozitate.

În timp ce Djaffar și Jaubert se ocupau de experimente, Marco Polo reflecta la cea mai bună metodă de a face ca aceste talismane malefice să fie acceptate de cei mai înalți demnitari Baphomeți. N-aveau oare să trezească bănuieli dacă încercau să le vândă? În plus, acestea proveneau de pe o planetă aservită... Era mai potrivit să le ofere pe gratis... Totuși, după spusele lui Houen-Lun, Baphomeții respectau practicile comerciale ale noilor lor supuși. Cel mai bine era, deci, de a trece drept un negustor care dorea să fie bine-văzut prin ducerea celor mai bune mărfuri Lyzogane, căutând totuși să aibă și un profit... Aceasta nu prea corespundea cu remarcile ocupanților satelitului, dar tibetanul putea să le modifice memoria la întoarcere. Cu cât se gândea mai mult, cu atât venețianul era mai sedus de acest plan. Rămânea să-și ia înfățișarea unui lyzogan. Lucrul acesta nu era cu neputință de realizat. Acești extraterestri aveau o înfățișare apropiată de cea a pământenilor, numai că aveau pielea măslinie. Deghizarea se putea face cu ușurință.

Oricare ar fi fost riscurile, rolul trebuia jucat... Înțeleptul venețian le împărtăși planul său tovarășilor de drum. Jaubert, întotdeauna atent, îl sfătui să declare că acest aparat nu funcționa decât un an. Apoi, trebuia să procure din nou marfa de la specialiștii lyzoganii. Marco Polo nu era decât un modest negustor care nu cunoștea secretele acestei tehnici sofisticate. În felul acesta, avea ocazia să plece din nou în misiune, mai întâi pentru a încerca să aducă alte instrumente, apoi pentru a le pune din nou în funcțiune pe primele.

Exista, bineînțeles, riscul ca locuitorii de pe Lyzog să le trădeze secretul, dar trebuiau să spere că Guillaume de Beaujeu va lansa rapid ofensiva și atunci Baphomeții vor avea alte preocupări.

Garin avu și el de făcut o obiecție timidă: creștinii puteau oare să influențeze sufletul unor ființe perverse, e-adevărat, dar oricum create de Divinitate?

Jaubert îi spulberă orice urmă de scrupul. Papa nu studiasse încă această problemă și nimic nu dovedea că Baphomeții erau dotați cu un suflet nemuritor. Și pe urmă, nu mai era timp de pierdut. Nava se apropia de destinație.

La puțină vreme după aceasta, observatorii de pe Baphom intrară în contact cu noii-veniți. Jaubert dădu datele cerute și se instalează la comandă.

Slavă Domnului! satelitul anunțase sosirea navei cu încărcătură provenind de pe Lyzog și navei îi fu aprobată imediat aterizarea. Comenzile navei fură preluate de la distanță și își începu coborârea spre planeta Baphom. Sfera roșiatrică se mărea văzând cu ochii. Pământenii executară ultimele retușuri la deghizarea lor; toți semănau cu niște Odéous, cu excepția lui Marco Polo, Garin și Clément care se deghizaseră în lyzogani.

Venețianul se gândise că personajul pe care-l interpreta trebuia să apară escortat de servitori care-i serveau drept gardă de corp. De altfel, echipajul navei părea să fie de obicei format din patru persoane; în felul acesta, efectivul avea să fie redus la normal.

Nava se înscrise pe o orbită lungă, în spirală, deasupra atmosferei, apoi plonjă către suprafață, traversând norii ruginii care, sub soarele planetei dădeau acea culoare roșietică.

În curând se putu vedea suprafața solului.

Aspectul lui era uimitor de asemănător cu cel al Pământului: continente acoperite de o vegetație luxuriantă, munți încoronați de zăpadă, oceane, lacuri, râuri, deșerturi întinse. Pe scurt, excepție făcând nuanța roșietică a ansamblului, pasagerii navei puteau crede că s-au întors acasă.

Pe măsură ce se apropiau, detaliile se puteau distinge mai bine. Se văzură alte nave, care lăsau în urma lor o dâră de condens, apoi se distinseră orașe.

De dat aceasta, pământenii căpătară din nou conștiința că se aflau foarte departe de casă. Locuințele erau incredibil de mari, înălțându-se către cer până la a împunge norii. Aceste turnuri imense dispuneau de o incintă, asemănătoare unei cetăți medievale, dar turnurile nu erau legate între ele de ziduri de piatră. Între ele dansau valuri de lumină, care se uneau deasupra orașului pentru a forma o cupolă strălucitoare.

Amplasamentele rezervate aterizării navelor, se găseau în exteriorul acestei zone luminoase, fiecare fiind dotat cu un pilon dominat de numeroase giruete, despre care pământenii știau acum că erau antene de reperare și de comunicație.

După ce descrie o parabolă impecabilă, nava se așează lin pe o platformă semi-sferică.

Imediat ce nava aterizase, ansamblul se puse în mișcare și nava se opri în apropierea altor nave dispuse în vecinătatea unei cupole dotată cu niște tuburi elastice lungi.

Unul dintre acestea se lipi de trapă, repetând manevra efectuată pe satelit și acesta se deschise lăsând să se vadă o pasarelă lungă, puternic luminată.

— Prieteni, să nu lăsăm gazdele să ne aștepte! rosti Marco Polo în limba odéous. Fiți mereu în gardă. Houen-Lun va rămâne singur la bord; cred că, nu va avea probleme decât eventual cu echipele însărcinate cu remedierea defecțiunilor navei. El va păstra legătura cu noi, și ne va comunica locul unde se află, pentru a-l putea găsi în caz de urgență. Nu uitați că sunteți sclavi, numai eu sunt negustor, ascultați orbește ordinele care vi se dau; dacă aveți încurcături, Houen-Lun vă va ajuta. Iau cu mine aparatul construit de noi pentru a-l arăta eu însumi Baphomeților. Dumnezeu să vă aibă în paza Sa!

Cu aceste cuvinte, venețianul păși cu hotărâre în interiorul tubului aceuia lung, urmat de prietenii săi, care, la drept vorbind, nu prea erau siguri pe picioarele lor...

După toate aparențele, stăpânii acestei planete nu-i suspectau în nici un fel pe vizitatori. Nu se zărea nici un soldat.

Micul grup ajunsese așadar într-o sală unde îi aștepta un sclav odéous.

Jaubert, care avea rolul de căpitan al navei îi întinse unul din clișeele minuscule care le fuseseră înmânate pe satelit. Paznicul examina documentul printr-un aparat optic și cu un gest le făcu semn să treacă.

Marco Polo făcu ce i se sugerase și deschise calm ușa care se găsea în fața lui. Un vehicul ciudat, format din mai multe cărucioare înșirate unul după altul, se afla oprit de-a lungul unui peron. Luară cu toții loc într-un cărucior și atelajul se puse imediat în mișcare, fâșâind pe pernele de aer și se înfundă într-un tunel luminat de niște plăci încorporate în pereți.

Coborând o pantă abruptă, cărucioarele se înfundară adânc sub pământ. Convoiul parcurse o distanță lungă în mare viteză. Curentul izbea fețele pasagerilor presați în scaunele lor moi.

În cele din urmă, după ce urcară o pantă spectaculoasă, vehiculul se opri la capătul liniei. Acolo, două gărzi îmbrăcate în armuri metalice se postară de o parte și de alta o noilor veniți și-i escortară de-a lungul mai multor coridoare.

Marco Polo și însoțitorii săi constatară repede că nu erau ființe vii, ci niște roboți.

Ajunseră în cele din urmă într-o încăpere austeră unde se aflau un Odéous și un ethir, primul reprezentant al acestei rase pe care-l întâlneau pământeni.

Omul-pasăre îi examina un moment, plin de curiozitate apoi exclamă:

— Ei bine! cei de pe satelitul 289 spuneau adevărul: ați fost grav afectați! Sunteți de nerecunoscut! Nici vorbă ca în aceste condiții să vi se încredințeze altă misiune. Voi înștiința centrul de avarii pentru a vă scoate din activitate până la noi ordine! Dar cine sunt acești trei străini?

Jaubert făcu un pas înainte și rosti pe un ton sumbru:

— Am avut misiunea de a-i contacta pe indigenii de pe planeta Lyzog, recent descoperită. Am adus marfă conținând mostre. Unul dintre ei este un negustor care dorește să desfășoare un comerț pașnic cu noi, se numește Polo, iar însoțitorii săi Garoun și Clemm...

— Așa este, nobile domn, confirmă Marco Polo, vorbind intenționat cu un puternic accent străin, prietenul nostru vă spune adevărul. Am auzit spunându-se că Seniorii lor Baphomeții, sunt mari amatori de noutăți, amulete talismane, droguri care incită simțurile. Mi-am făcut deci datoria de onoare din a aduce cele mai prețioase mostre, pentru a le face cunoscute folosirea lor!

Ethirul cu aripile rupte îi aruncă o privire curioasă, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că o ființă dăruită cu bun simț se putea pune de bună-voie la dispoziția acestor ticăloși, dar se mulțumi să spună doar:

— Ai auzit bine! Puternicii Baphomeți adoră acest soi de noutăți. Vei fi primit imediat de unul dintre ei...

Spunând acestea, îi arată un scaun, în timp ce roboții îi încadrară pe ceilalți pentru a-i conduce în cazarma Odéous unde puteau aștepta noua misiune.

— Mulțumesc pentru amabilitate! exclamă Marco Polo. (Apoi, întorcându-se către Jaubert, adăugă:) Mulțumesc pentru această călătorie minunată, căpitane! Poate că vă voi revedea în următoarea călătorie...

Jaubert nu răspunse, ci îi urmă pe ghizii săi cu un aer abătut, potrivit pentru un odéous.

Venețianul și cei doi tovarăși ai săi rămaseră deci singuri cu sclavii care-i priveau intrigați, răsfoind niște dosare pentru a-și face de lucru.

Atmosfera care domnea în reședințele Baphomețiilor era foarte diferită de aceea din castelele pământene. Pereții netezi nu aveau nici un fel de ornament, nici un tablou, nici o tapiserie. Costumele erau de o ternă uniformitate. Cei ce semănau cel mai tare cu pământeni erau, paradoxal, automatele în armuri metalice care, de departe ar fi putut fi luați drept cavaleri.

Peste tot domnea o tristețe fără margini. Sclavii își făceau datoria fără a lenevi, dar fără nici o tragere de inimă. Scribii manifestau un fel de milă față de acești străini care, în curând, aveau să devină sclavi ca și ei și nu păreau să aibă îndoială la soarta ce-i aștepta...

Un semnal luminos care se aprinse pe un tablou puse capăt reflecțiilor ființelor odéous. Ușa se deschise și își făcură apariția doi roboți.

— Stăpânii noștri baphomeți sunt gata să vă primească, spuse unul dintre sclavi. Urmați-i pe acești ghizi care vă vor conduce la apartamentele

lor.

— Mulțumesc foarte mult pentru amabilitate! exclamă Marco Polo. Îmi permiteți să vă ofer un dar în amintirea întâlnirii noastre?

Spunând acestea, scoase una dintre numeroasele amulete pe care i le dăduse Houen-Lun.

Odéous o contemplă cu uimire. O asemenea atitudine nu prea era obișnuită în acele locuri. Totuși, obiectul îi plăcu, căci se degaja din el o armonie tulburătoare care-l seduse, așa că zâmbi și spuse:

— Accept darul tău cu multă plăcere, străine; în schimb îți dau un sfat: stăpânii noștri baphomeți nu admit să fie contraziși. Faceți ce vi se spune, fără a face vreun comentariu.

Marco Polo se înclină a mulțumire și, urmat de frații Tholon, se îndreptă către acele creaturi fantastice care-l așteptau.

De data aceasta pământenii fură invitați într-un ascensor, o noutate pentru ei, cu care urcară în vârful unuiu dintre turnurile uriașe, unde găsiră un decor foarte diferit de cel din sălile subterane rezervate sclavilor.

Marco Polo avusese ocazia să viziteze multe palate în peregrinările sale terestre, dar nu văzuse niciodată atâtea îngrămădite la un loc. Nici palatul Califului Bagdadului renumit pentru bogățiile sale, nu se putea compara cu ceea ce se vedea aici, un adevărat Eldorado galactic.

Anticamera care dădea într-un salon imens era înțesată de comori: mobile sculptate de cei mai pricepuți artizani, din esențele cele mai rare, pietre prețioase necunoscute aruncând mii de raze, tablouri în care culorile se îmbinau într-o armonie mereu nouă de lumini multicolore, articulații mobile grațioase care-și schimbau forma după curenții de aer, statui atât de perfecte a căror piele lăsau impresia că sunt vii, forme ciudate a căror contemplare te scufunda într-o inefabilă beatitudine, ca și bibelourile rafinate, unele cu un aspect lipsit de eleganță, care puteau să capteze și să amplifice percepția simțurilor, transportându-te într-un univers paradisiac populat de imagini și de senzații fără seamăn.

Frații Tholon se uitau cu gura căscată la aceste bogății neasemuite, neștiind unde să privească mai întâi. Dar Marco Polo nu se lăsa subjugat de această opulență. El nu se gândea decât dacă talismanul pus la punct de către Jaubert și Houen-Lun avea să facă față cu succes atunci când avea să fie comparat cu toate aceste obiecte, roade ale unei științe mult mai avansate decât cea a pământenilor.

Surpriza, vizitatorilor fu încă și mai mare atunci când fură primiți în salon, după ce mai întâi fuseseră verificați cu ajutorul unui detector, probabil pentru a vedea dacă nu au arme ascunse asupra lor.

În fața lor, îmbrăcat numai într-o tunică diafană cu reflexe metalice, un Baphomet, tolănit pe o canapea moale, admira niște dansatoare odéous care se legănav într-un balet lasciv pe sunetele unei melodii fermecătoare...

Lângă mâinile sale ca niște gheare se afla un cilindru bătut în pietre

scumpe, o armă, cu siguranță și un platou umplut cu niște alimente necunoscute, trufandale din care monstruoasa creatură ronțăia cu nonșalanță.

Marco Polo, împreună cu cei doi însoțitori ai săi, rămaseră o bună bucată de vreme în picioare, în fața Seniorului baphomet care se prefăcea că nu-i vede.

În cele din urmă, baletul luă sfârșit și dansatoarele dispărură în spatele unei draperii aurite, pășind cu o grație inegalabilă, care-i făcu pe frații Tholon să întoarcă de câteva ori capul.

Perversa creatură întoarse apoi capul, privind cu dispreț spre noi-veniți cu ochii săi pătrunzători, încercând parcă să le sfredească prin creier, după care, scoase un râgâit sonor și orăcăi:

— Așadar, sunteți indigeni de pe Lyzog, planeta nou descoperită... Dacă fi să judec după înfățișarea voastră hidoasă și după fețele voastre stupide, n-ar trebui să m-aștept la mare lucru din partea voastră. Pretindeți că artizanii voștri meșteresc aparate minunate care incită simțurile. Dispun doar de câteva minute; demonstrați-vă știința...

Fără să fie câtuși de puțin emoționat, Marco Polo strigă tare, ca un brav negustor hotărât să-și pună marfa în valoare:

— Nobile Senior, inteligența voastră remarcabilă știe desigur că nu trebuie să te iei după aparențe. O creatură monstruoasă poate crea obiecte cât se poate de delicate și un individ cu o figură de prost se poate dovedi imbatabil la jocurile cele mai inteligente. Din întâmplare, noi Lyzoganii, ne pricepem cât de cât la a crea mecanisme care pot fermeca simțurile.

— Vorbăria ta mă obosește treci la lucruri mai concrete!

— Prea puternice Senior, iată chintesența artei noastre: comoara, rod al îndelungatelor cercetări făcute de cei mai buni specialiști ai noștri. Nimeni dintre cei ce l-au folosit n-a fost nemulțumit vreodată și, mai ales, nu prezintă nici un fel de pericol, nici nu creează obișnuință...

— Asta rămâne de văzut! mormăi Baphometul luând conul de culoare castanie așezat pe o pernă de catifea, pe care venețianul i-l întinse îngenunchind.

Câteva clipe, extraterestrul rămase tăcut, analizând obiectul din toate unghiurile, după care doi cavaleri roboți își făcură apariția încadrând un Baphomet ale cărui brațe și picioare erau legate cu lanțuri.

— Încearcă această minune a ta pe prizonier, ordonă stăpânul locului acela. El nu mai are nimic de pierdut. Iar tu, roagă-te la zeii tăi, dacă ai, să fi spus adevărul!

— Cerul să mă aibă în pază dacă am avut vreo intenție să creez neplăceri unui reprezentant al unei rase atât de puternice și demne de respect! protestă venețianul; acest instrument este foarte ușor de, folosit: este suficient să-l fixezi pe vârful capului cu ajutorul acestei curelușe. Din acel moment, cel ce-l folosește este transportat într-o lume feerică, unde nu există decât frumusețe și beatitudine...

Spunând aceasta, Marco Polo așeză conul între coarnele condamnatului. Imediat, acesta își schimbă atitudinea; de unde până atunci era încordat și neliniștit, acum trăsăturile feței sale exprimau o fericire fără egal, ochii privind în gol, păreau a contempla viziuni paradisiace; orice neliniște, orice teamă dispăruseră; clătina ușor din cap de parcă auzea o simfonie de o rară perfecțiune. Trecură minute întregi fără ca prizonierul să pară afectat în vreun fel în rău de această experiență, așa că primul Baphomet mormăi nerăbdător:

— Scoate aparatul și dă-mi-l mie!

Marco Polo îi dădu ascultare, vorbind din nou cu oarecare emfază:

— Ați putut constata Nobile Senior, că acest prețios instrument este absolut inofensiv! Poate fi folosit ore în șir fără nici un pericol... El posedă chintesența tuturor senzațiilor: cu el, plăcerile simțurilor se transformă în juisări fără egal. El furnizează bucuriile pe care le poate da muzica, ca și cele oferite de mâncarea bună. Dar acțiunea sa cea mai eficientă se manifestă în plăcerile amorului, în care atinge perfecțiunea. Nici huria cea mai experimentată nu vă va aduce vreodată o asemenea plenitudine.

— Nu vrei să taci odată, ticălos limbut! bombăni Baphometul, smulgând obiectul din mâinile venețianului și fixându-l grăbit pe cap. Vorbăria ta mă obosește și mă întreb ce mă reține...

Pe buzele subțiri ale hidoasei, creaturi apăru un zâmbet plin de încântare și acesta scoase un suspin de satisfacție și se întinse lasciv pe canapea.

Cum gardienii îl luaseră pe prizonier, Baphomet se găsea acum singur cu preinșii Lyzogani.

Marco Polo scoase un oftat de ușurare; se părea că talismanul funcționa perfect. Rămânea să-i convingă pe stăpânii acestei planete să-l lase să plece...

Timp de minute întregi, extraterestrul rămase cu ochii întredeschiși cufundat într-o totală euforie. Câteva baiadere curioase scoaseră nasul de după draperie și rămaseră uimite văzându-l pe despoticul lor stăpân atât de destins.

Se pare că și alți observatori invizibili bănuiau câte ceva, căci se auzi o sonerie stridentă. Șase gărzi în armură de metal năvăliră în încăpere, scoțând niște arme asemănătoare celei ce se găsea la îndemâna baphometului.

Această întrerupere bruscă trezi juisorul din nirvana sa; el își scoase aparatul de pe cap și răcni:

— Afară, roboți tâmpiți, nu v-am chemat! Care este idiotul care a dat alarma? Să fie trimis în mină! Așteptați și lăsați-mă în pace cu acești bravi lyzogani, am lucruri serioase de discutat cu ei. Întrerupeți imediat camerele de luat vederi, ceea ce am de discutat nu privește pe nimeni!

Gărzile dispărură la fel de brusc cum apăruseră și fețele înspăimântate ale baiaderelor se traseră în spatele draperiilor. Atunci baphometul se

ridică, analiză conul din toate unghiurile apoi, ignorându-i pe frații Tholon, îl luă cu familiaritate de braț pe Marco Polo și-l trase într-un colț al camerei.

Două fotolii moi și o masă de marmură își făcură apariția în fața lor și ușa unui bufet se deschise dând la iveală niște mâncăruri apetisante înconjurate de flacoanele pline de tot felul de licori.

— Ia loc, prietene! orăcăi baphometul, arătând spre un fotoliu. Alege ce-ți place și servește-te!

Venețianul servi cu moderație, în timp ce gazda sa rostea zâmbind încântat:

— Pe legea mea! o clipă am crezut că vrei să mă plictisești cu vorbe. Sunt mii de impostori care încearcă să ne vâre pe gât droguri sau aparate așa-zis minunate. În ce te privește, recunosc că ai spus adevărul... Acest instrument, cum îi spui tu, e o adevărată minune! Aș fi rămas ore întregi sub imperiul lui și nu resimt nici un fel de oboseală, ci, dimpotrivă! Mai ai și alte instrumente?

— Vai nu, Nobile Senior, este unicul exemplar pe care-l am. Dar asta nu are nici o importanță, dacă place Măriei Voastre, aș putea aduce mai multe de pe planeta mea.

— N-ai putea să le confecționezi aici?

— Eu nu sunt decât un biet negustor, Lumină a Universului, numai cei mai pricepuți artizani de pe Lyzog pot construi aceste minunate instrumente...

— Păcat... Ți-ș fi putut oferi un laborator dotat cu tot ce ți-ar fi fost necesar pentru a-l construi. De multă vreme n-am mai simțit o asemenea plăcere și mi-ar fi făcut plăcere să dăruiesc această beatitudine supușilor mei. Eu sunt stăpânul acestui oraș și dispun de o mare autoritate și de bogății despre care tu n-ai decât o idee vagă... Să fim practici: ce ceri în schimb pentru acest aparat formidabil?

— Prea puțin, Senioria Voastră. Numai dreptul exclusiv de a-l vinde în acest oraș și în Imperiu.

Baphometul se încruntă puțin.

— În ce privește Tekaph, îți acord cu plăcere exclusivitatea, dar nu stă în puterea mea să-ți dau iscălitură în alb pentru restul Imperiului. Numai suveranul nostru Zolial poate da o astfel de carte. Cu sprijinul meu ai putea spera să obții acest monopol; se-nțelege, va trebui să faci câteva instrumente ca acestea cadou împăratului nostru și mie...

— Vă mulțumesc, Serenissime, pentru bunătatea voastră, răspunse venețianul. Trebuie totuși s-o avertizez pe Măria Ta că aceste instrumente nu funcționează decât un an; după aceea ele vor trebui reîncărcate de către specialiștii noștri de pe Lyzog. Să spun drept faptul acesta nu ridică nici un fel de probleme dacă între planetele noastre se vor stabili relații permanente!

— Relații a căror exclusivitate să-ți aparțină?

— Gândiți mai repede decât vorbele mele...

— Ei, bine! voi transmite dorințele tale venerabilului Zolial. Dacă și el va simți aceeași plăcere ca și mine folosind această jucărie, fără-ndoială că vei fi satisfăcut. În așteptarea răspunsului, vei locui în palatul meu. Du-te acum!

Marco Polo și frații Tholon se retraseră făcând numeroase, temenele. Fără a mai aștepta, Baphometul își așază grăbit conul pe cap, în timp ce cele două grațioase sclave odéous, gătite ca niște prințese, își făcură timide intrarea.

La ieșirea din sală, patru creaturi de metal veniră să-i încadreze pe musafirii Baphometului și-i conduseră fără să scoată o vorbă spre ascensorul care cobora câteva etaje înainte de a se opri în fața ușii care dădea în apartamentele acordate Lyzoganilor.

Fără a se ridica la nivelul luxului din apartamentul stăpânului, acestea erau totuși mai somptuoase decât cele din palatul Chang-Tou și erau mai ales dotate cu nenumărate bunătăți care făcură bucuria fraților Tholon...

În primele momente ei nu aveau ochi decât pentru cele șase adorabile femei odéous care-i primiră făcând onorurile de gazde; apartamentele dispuneau de trei dormitoare cu tot atâtea săli de baie, un salon și o sufragerie.

Marco Polo se lăsă dezbrăcat fără să crâcnească, de către cele două sclave care-i înlocuiră hainele cu o tunică dintr-o țesătură foarte fină și îl instalară comod pe o sofa, așezându-se apoi la picioarele lui pentru a aștepta să-i îndeplinească dorințele.

Frații Tholon fuseseră tratați la fel și acum semănau cu două pașale turcești...

— Ia spune-mi frumoasă fată, se interesă Marco Polo mângâind părul lung al celei mai apropiate sclave, eu sunt străin de această planetă și aş dori să aflu despre obiceiurile locuitorilor ei. Ai putea să-mi procuri niște cărți în care se povestește despre nobilii baphomeți?

Tânăra fată se ridică în picioare, își împreună mâinile în semn de salut și atinse o casoletă așezată pe un gheridon; apăsă pe niște motive în relief și o mobilă cubică se deplasă silențios pe podeaua de onix pentru a veni în fața venețianului.

Un panou lăcuit glisă apoi, dând la iveală un ecran și o claviatură cu mai multe butoane.

— Este suficient să apeși pe acest buton verde pentru ca o listă detaliată să apară pe acest ecran, explică adorabila creatură cu o voce melodioasă. După aceea, vei forma numărul corespunzător subiectului ales și vei primi toate informațiile pe care le dorești...

Marco Polo, nerăbdător să cunoască dimensiunile Imperiului Baphomet, istoria lui, resursele, efectua, fără a mai aștepta manevrele indicate.

Pe ecran se materializează imagini în relief și în culori, iar vocea

melodioasă a unui Ethir comenta imaginile pe măsură ce acestea apăreau pe ecran.

Venețianul rămase ore întregi cu ochii ațintiți în această oglindă magică, neputându-și potoli setea de cunoaștere.

Atunci când obosi și opri acest furnizor de cunoștințe, frații Tholon sforăiau deja cufundați în somn pe canapelele moi. Femeile odéous, întinse pe covoare dormeau și ele.

Presupusul lyzogan îi lăsă să se odihnească. Servi o masă frugală, mulțumindu-se cu resturile rămase de la festinul cu care se delectaseră tovarășii săi și se întinse în patul său cu un suspin de satisfacție. Rezultatul cercetărilor sale îi depășise deja așteptările.

Capitolul al cincilea

Mângâierea blândă a unei mâini delicate îl trezi pe venețian. Încă amețit după somn, căută din ochi o fereastră pentru a-și da seama dacă se făcuse ziuă, dar pereții nu aveau nici cel mai mic ochi de geam. Memoria îi reveni imediat. Sigur că da, se găsea în incinta palatului Baphomeților!

Un gând înspăimântător îl făcu să sară din patul confortabil. Câtă vreme dormise el, probabil că păcătoșii scutieri încercaseră să le curteze pe frumoasele Odéous! În mod sigur, acești imbecili nu se gândiseră la particularitățile lor anatomice! Poate că totul era deja compromis...

În mare grabă el își îmbracă pantalonii, cămașa și vestonul și se grăbi spre sufragerie, unde frații Tholon degustau liniștiți trufandalele, îndopându-se cu jeleurii multicolore și cu sucuri de fructe cu arome delicate.

— Ați dormit bine, Seniore? întrebă politicos Clément.

— Prea mult, fără-ndoială... Hm, dar voi? N-ați fost dezamăgiți de companie?

— Sigur că nu! se strâmbă Guiot într-un zâmbet plin de încântare. Aceste micuțe sunt niște bomboane! Blânde, senzuale...

— Nu au făcut nici o remarcă nepoliticoasă?

— Nu, nu! Noi le-am satisfăcut de deplin, dacă asta vă preocupă.

— Perfect! Aș prefera totuși că, de-acum înainte, să nu vă mai dați la activități amoroase: abțineți-vă, Dumnezeu vă va răsplăti...

— Ei, poftim doar nu e Postul Paștelui... protestă Roșcatul.

Dar venețianul îi făcu semn să tacă. Două sclave intrară aducând platouri încărcate cu niște vase roșii. Ele umplură celor trei bărbați cupe mari cu o băutură aromată, acaju, după care se retraseră, roșii la față din cauza otheadelor complice pe care le aruncau spre ele frații Tholon. După servirea acestui mic dejun copios, fermecătoarele Odéous veniră să propună invitaților Baphomeților, să-i maseze și să-i ungă cu uleiuri

aromate după baie, dar Marco Polo refuză net, în ciuda privirilor dezamăgite ale servitoarelor sale.

Toți trei intrară apoi în sala de baie, un lux nou pentru ei și dădură drumul la maxim la robinete. O apă caldă și parfumată porni să curgă în căzile de culoarea opalului.

— Aveți grijă să nu vă udați! îi sfătui pseudo-negustorul, machiajul nostru riscă să dispară. Să profităm mai bine pentru a stabili câteva legături.

Spunând acestea scoase din buzunar o fiolă și toți trei reparară ce se stricase peste noapte.

Clément era ocupat cu aranjarea feței fratelui său când auzi un ușor bâzâit. Dintr-un salt fu la ușă și o deschise la perete. În spatele ei se găsea una dintre sclave, încă aplecată pentru a privi pe gaura cheii. Pământeanul o înșfacă de braț, târând-o fără menajamente în camera aburită.

— Târfa mică! răcni el.

— Au! Lasă-mă, lasă-mă, n-auzi, brută ce ești! Scâncea frumoasa fată zbatându-se și zgâriind ca o pisică furioasă.

— Las-o, ordonă venețianul, n-are rost s-o brutalizezi. O să ne spună cu frumosul, ce făcea acolo. Ai să ne spui, nu-i așa, frumoaso?

— Evident! rosti aceasta ca și cum această întrebare era cea mai mare prostie pe care-o auzise vreodată.

— Pentru interesul Seniorilor Baphomeți, evident...

— Bineînțeles... se eschivă minunată creatură, și apropiindu-se de el îi murmură în urechi: ia-mă-n brațe prostule ce ești...

Cum el era cel căruia i se adresase, venețianul se execută, în timp ce sclava îl copleșea cu îmbrățișări fierbinți și șoptea:

— Atenție, fraierule! nu știi că palatul este înțesat de microfoane! O să mă prefac că mă zbat și profită să tragi o lovitură de picior în capul Sfinxului de lângă cada de baie...

Spunând acestea, ea începu să se zvârcolească de parcă încerca să scape din strânsoarea solidului negustor. Acum Marco Polo înțelese viclenia odéousei, și se prefăcu că nu poate s-o țină, se lăsă să alunece și, cu o lovitură de călcâi făcu să zboare efigia indicată.

Sclava încetă imediat să se mai zbată; se așeză în fața celor trei bărbați și rosti iute:

— Fiți mereu cu băgare de seamă, Baphomeții au instalat peste tot dispozitive menite să vă spioneze. Sunteți într-adevăr lyzogani?

— Ei bine! ezită Marco Polo, lucrul acesta-mi pare evident. Ce-ai vrea să fim?

— Nu prea știu, oricum, mie nu-mi pasă! Mie mi s-a spus doar să vă previn: Baphomeții sunt niște tirani înspăimântători care nu au altă dorință decât să înrobească popoarele galaxiei. Noi nu știm nimic despre lyzogani, dar dacă dispuneți de mijloace de apărare, luptați pentru a vă păstra libertatea înainte de a fi prea târziu. Chiar dacă n-aveți speranța că veți

învinge, luptați până la ultimul. Credeți-mă, noi, ființele odéous am trăit această îngrozitoare experiență: moartea este preferabilă sclaviei... Acum să ne întoarcem în apartament, nu trebuie să trezim suspiciuni...

După aceste cuvinte, grațioasa fată fugi, ușoară ca o căprioară. Cei trei se priviră. Ce să creadă oare despre acest avertisment?

Venețianul se frământa foarte tare. Să fie oare o cursă vicleană întinsă de Baphomeți? Era oare posibil ca sclavii să fi pus pe picioare o mișcare de rezistență clandestină?...

Îi urmă pe cei doi tovarăși ai săi care tocmai ieșeau din sala de baie și tresări zărind două creaturi de metal care așteptau în salon.

— Stăpânii noștri Baphomeți vă convoacă în apartamentele lor, dacă vreți să ne urmați! le comunică unul dintre ei.

Pământenii îi urmară, întrebându-se dacă această vizită avea vreo legătură cu evenimentele precedente. Atitudinea gazdelor îi liniști puțin.

— Ah! Iată-i pe bravii noștri Lyzogani, exclamă Baphometul cu care se ntâlniseră în ajun cu un zâmbet larg. Spune-mi cum te numești, negustorule, am uitat să te-ntreb...

— Polo, servitorul dumneavoastră, Nobile Senior!

— Ei, bine, dragul meu Polo, se pare că te-ai născut pe o planetă minunată. L-am informat pe împărat despre sosirea ta și el și-a exprimat dorința să te cunoască. Urmează-mă, trebuie să fim punctuali!

Un ascensor îi duse pe cei trei pământenii împreună cu gazda lor până la o terasă unde îi aștepta o mașinărie zburătoare care semăna cu o pasăre uriașă cu un cap hidos și-ale cărei aripi erau un ornament inutil. Se instalară cu toții în interiorul ei și aparatul se ridică vertiginos, apoi se ndreptă către Soare, aflat încă în partea de jos a orizontului.

În trecere, Marco Polo admiră geometria orașului cu mai multă atenție decât o făcuse la venire. Fiecare turn era înconjurat de terase, de grădini minunate, adesea legate între ele prin pasarele decorate cu arbuști înfloriți.

Aparatul survolă apoi o câmpie veselă, păduri cu vegetație luxuriantă, apoi un munte de cristal se profila la orizont.

— Câtă splendoare! se extazie Polo. N-am văzut niciodată așa ceva pe planeta mea...

— Ce vrei, negustorule, noi suntem niște esteți, niște sibariți, artiști care adoră frumusețea. Este normal ca Împăratul nostru să aibă un palat minunat. Acest munte a fost construit piatră cu piatră căci inițial el se afla pe planeta Ethirilor. Indivizii aceia nu aveau ce face cu el, așa că l-am adus aici. Prezintă avantajul că este foarte rezistent și, în consecință, poate oferi o protecție excelentă. Turnurile care-l domină sunt telescopice și pot, în caz de necesitate, să intre în munte.

— O precauție foarte utilă atunci când există teama de a fi atacat, observă Marco Polo cu o expresie gânditoare.

— Oh! este o măsură aproape superfluă. Aici n-avem a ne teme de nimic. Flotele noastre sunt puternice, sateliții noștri controlează spațiul de

jur împrejur, nimeni nu ne poate ataca. Ba, dimpotrivă, noi cucerim mereu pământuri noi. În curând, o nouă planetă se va adăuga Imperiului nostru, dar nu vorbesc de planeta ta. Se-nțelege de la sine că vom întreține relații pașnice cu un popor care dă artizani pricepuți...

— Bunătatea vă va fi răsplătită, Nobile Senior! psalmodie Polo, singura dorință a compatrioților mei este să facă un negoț fructuos cu Puternicii Baphomeți!

— Atunci ne vom înțelege cât se poate de bine, fii sigur... Dar iată-ne ajunși la destinație, în câteva minute vei avea rarisima onoare de a fi prezentat împăratului nostru!

Aparatul se zvârlise, efectiv, în picaj către vârful unuia din turnurile diafane și se așeză ca un vultur pe curenții de aer.

Cei patru pasageri coborâră și fură duși de o escortă de douăzeci de roboți până într-o încăpere mică unde fuseră cu toții verificați cu ajutorul detectoarelor.

— Simplă precauție, observă Baphometul. Vedeți, și eu sunt supus aceluiași tratament. Veneratul nostru Zolial nu lasă niciodată nimic la voia întâmplării...

Efectiv toate hainele, până și cei mai mărunți nasturi, șosete, chiar și instrumentul magic fuseseră scrutate și cercetate pe toate părțile. Păru că totul era în ordine, căci vizitatorii își putură recupera bunurile, fără ca acestea să fi fost cât de cât deteriorate.

După ce își puseră cu toții hainele în ordine, o ușă care dădea spre un ascensor se deschise și Baphomet își conduse tovarășii până la locuința secretă a suveranului. De data aceasta, nu văzură nimic din manevrele pe care acesta le executa, căci tot timpul cât dură coborârea fu un întuneric de nepătruns.

Deschiderea trapei lăsă să izbucnească o lumină orbitoare care-i năuci puțin pe pământeni. Reușiră foarte curând să vadă bine din nou și, la ieșirea din lift, contemplau un spectacol grandios.

Holul de intrare avea dimensiunile unei grote uriașe cu pereți imateriali, puternic luminați, al căror colorit fuziona neîncetat, creând forme noi, volute complicate și irizate. Însăși podeaua era atât de diafană, încât pământenii nu-și dădeau seama dacă mergeau sau zburau. Gravitația micșorată făcea ca mișcările să fie mai ușoare, sporind această impresie tulburătoare. Contrar așteptărilor pământenilor nici un fel de curtean nu aștepta prin zonă, să alerge în întâmpinarea dorințelor suveranului. Câțiva sclavi Odéous se strecurau alunecând printre mobilele dispuse armonios prin cameră, în timp ce o orchestră de Ethiri instalați într-o lojă suspendată pe un perete făceau să răsunе o melodie de o frumusețe stranie.

Pentru prima dată de când sosise aici, Marco Polo simți cum îl cuprinde o neliniște pe care și-o putu controla. Dacă, din nefericire, stăpânul Baphomețior le ghicea originea, n-aveau să-și revadă niciodată planeta natală. Deghizarea lor fusese desigur făcută cu toată strădania posibilă și

fiecare nasture de la costumația lor, modelele înseși de pe mantie constituiau un ecran psihic creat de însuși Houen-Lun, dar cum puteau fi siguri de modul cum acționau ele asupra unor ființe atât de diferite?

Gărzile nu reperaseră nimic anormal și ei trebuiau să posede un echipament dintre cele mai bune, dar atunci de ce Zolial se mai arăta prudent?

Apariția bruscă a unei deschizături în perete puse capăt întrebărilor pe care și le punea venețianul. Un Baphomet uriaș, cu pieptul dezvoltat ca un Budha, alungit pe o canapea aurită, îi aștepta.

— Prosternați-vă! le șopti ghidul lor, dând exemplu.

Cei trei pământeni se lăsară dintr-o singură mișcare să cadă la pământ, cu brațele încrucișate. Apoi o voce groasă rosti:

— Ridicați-vă și apropiați-vă...

Se ridicară cu toții și, cu capul plecat, făcură câțiva pași în direcția augustului suveran.

— Ei, bravul meu Fizzur, aceștia sunt deci Lyzoganii despre care mi-ai povestit... Spuneai că artizanii lor ne întrec în arta de a crea stimulatori psihici care încântă simțurile!

— Așa este, Majestatea Voastră! răspunse însoțitorul pământenilor. Eu însumi am încercat un astfel de instrument pentru a mă asigura că nu este dăunător și rezultatele mi-au depășit orice speranță!

— Dar ei nu prea par evoluati! mormăi împăratul. Ia mai spune-mi odată, care este gradul lor de civilizație?

— Gradul opt, Măria Voastră, cu un asincronism de maturizare foarte ciudat. Ei au ajuns destul de departe cu studiul biologiei și nu au ajuns la stadiul de călătorii interstelare.

— Normal că dacă posedă stimulatori capabili să îi aducă într-o stare de beatitudine totală, ce nevoie au să călătorească în spațiu?

— Inteligența voastră suverană are dreptate, cu siguranță, dacă pot ajunge la fericire, civilizația lor este concentrată asupra lor înșiși... Din informațiile primite de la echipajul navei care a descoperit planeta lor, ei nu posedă nici un fel de arme, cel puțin în sensul în care înțelegem noi.

— Perfect... Deci, negustorule, ai venit aici ca să-ți vinzi minunatele aparate, dar cum se face că n-ai adus decât un exemplar?

— Serenitatea Voastră, rosti Marco Polo pe un ton servil, este vorba despre niște obiecte foarte valoroase și nu știam dacă efectul lor se va potrivi psihicului vostru, încărcătura mea este doar un eșantion din producția noastră, în felul acesta voi putea ști ce place mai mult rasei Voastre. Acum știu că instrumentele noastre acționează perfect și sunt întru-totul la dispoziția Voastră pentru a aduce câte doriți pe planeta Voastră...

— Ai însoțit oferta de câteva condiții, mi-a spus Fizzur...

— N-am solicitat decât o carte albă care să-mi asigure monopolul asupra vânzării acestui aparat...

— Și la ce preț vrei să-l vinzi?

— Majestatea Voastră va decide!

— Bine! vom vedea mai târziu. Din păcate, aceste aparate sunt destul de fragile, din moment ce trebuie încărcate după o perioadă de un an.

— Așa este! Și numai artizanii noștri pot face această operație, eu însumi nu pot s-o fac!

— Vrei să spui că tehnicienii noștri nu sunt în stare să le repună în stare de funcționare?

— Dacă vor încerca să descifreze singuri modul de funcționare, mă tem, vai, că nu vor ajunge la nici un rezultat. Totuși, specialiștilor lyzogani le-ar face plăcere să-i învețe metoda care trebuie utilizată, dar e nevoie de o ucenicie îndelungată.

— Vom analiza mai târziu această problemă, mormăi stăpânul Baphomeților. Dacă aceste instrumente sunt atât de minunate cum pretinde Fizzur, voi acorda, desigur, o recompensă substanțială celor mai fideli servitori ai mei. Acum, destul cu vorba, lăsați aici acel aparat și plecați...

Cei patru vizitatori se retraseră făcând plecăciuni și, sub escortă, fură conduși înapoi la ascensor și de acolo pe terasă.

O oră mai târziu, Marco Polo și frații Tholon se găseau din nou în apartamentele lor, destinzându-se cu ajutorul a numeroase pahare dintr-o licoare de culoarea topazului, cu arome minunate, fără a da nici o atenție lascivelor Odéous lungite la picioarele lor.

Adâncit în meditație, venețianul nu observă nici măcar că o mână fină care-l mângâia pe piept privea fix la o aluniță...

Brusc un ecran se luminează și efigia lui Fizzur apăru ca un spectru de o incredibilă realitate.

— Am vești excelente pentru tine, anunță el cu un aer jovial. Serenitatea Sa a fost pe deplin satisfăcut de încercarea pe care a făcut-o. Vă încredințează pe doi ani monopolul asupra comerțului cu aceste instrumente. Veți pleca imediat acasă și veți aduce cinci sute de aparate minunate! Mai aveți să cereți vreo favoare?

— Pe legea mea, nu... răspunse Marco Polo, îmi voi da silința să-l satisfac pe Majestatea Sa și să-i mulțumesc din toată inima pentru bunătatea sa... Ar fi posibil să utilizăm aceeași astronavă cu care am venit, echipajul mi s-a părut foarte competent și cunoaște bine împrejurimile planetei Lyzog, în felul acesta m-aș simți mai în siguranță, căci trebuie să recunosc, aceste călătorii în imensitatea spațiului stelar mă sperie!

— Cred că-mi este ușor să aranjez asta. De altfel, cum nu dispunem de itinerarii bine stabilite, preferăm să ne folosim de serviciile echipajelor care au deja experiență cu privire la împrejurimile noilor planete. Spune-mi, căci sunt nerăbdător să utilizez aceste noi și minunate instrumente, le trebuie multă vreme artizanilor tăi să le fabrice?

— Cred că le voi găsi fabricate, răspunse pretinsul Lyzogani. Îmi trebuie

deci timp doar cât să mă duc și să întorc.

— Din motive de securitate, vei livra marfă pe satelitul 289...

— Aș putea să-ntreb de prețul ce-mi va fi acordat pentru fiecare instrument?

— Așa este, uitasem. Se pare că la voi este foarte apreciat carbonul cristalizat, așa că vei primi un diamant de dimensiunile unui ochi, pentru fiecare aparat în bună stare de funcționare.

— Excelență, mă copleșiți...

— E-n ordine! Acum pleacă. Fiecare clipă înseamnă întârziere pentru momentul în care voi putea avea din nou acest extraordinar stimulator!

Marco Polo se înclină adânc ezitând să-l roage pe gazda sa să-i dăruiască sclavele care i le împrumutase, căci se temea să nu trezească bănuieli. Cei trei pământeni urcară deci în vehicolul care trebuia să-i ducă la aeroport și avură plăcuta surpriză să constate că femeile Odéous îi însoțesc.

— Vom avea plăcerea de a vă avea în compania noastră în timpul călătoriei? întrebă venețianul.

— Bineînțeles! răspuse într-un suflet servitoarea sa, de asta depinde viața noastră. Dacă ne refuzați, vom fi puse la cele mai grele munci. Un senior Baphomet nu se va înjosi să recurgă la serviciile unei sclave murdărite de un barbar...

— Ei, bine! noi suntem încântați, credeți-ne! le asigurară în cor cei trei bărbați.

Astronava îi aștepta pe platforma de aterizare, unde pământinii o lăsaseră cu câteva zile mai devreme.

Marco Polo, Garin și Clément se strecurară prin trapa de intrare și se reîntâlniră bucuroși cu tovarășii lor, încă deghizați în Odéous. Houen-Lun stătea nemișcat într-un colț al cabinei.

— Ei bătrâne, îmi pare bine să te văd, exclamă Guiot, dându-i o palmă amicală pe spate Templierului. Oricum, am fost primiți ca niște prinți. Am adus și suveniruri: ia uitați-vă...

Spunând aceasta arătă spre sclavele care tocmai intrau.

— ...Pasagere pentru Lyzog, psalmodie Clément. Întoarcerea va fi mai plăcută decât a fost venirea.

Jaubert, căpitanul navei, care nu voia să dea naștere la incidente, ordonă:

— Compatrioții mei se vor așeza pe locurile din față! Drăguțe domnișoare, vreți să, luați loc în spate, vom decola în câteva clipe...

Se conformară cu toții ordinelor, trapa se închise și Templierul se instalează la postul de comandă. Nava se ridică în aer și porni în direcția satelitului 289.

— Totul s-a petrecut foarte bine. Am putut controla fără nici o dificultate spiritele Orphezilor verzui veniți să repare nava și am putut urmări, în parte și peregrinările voastre, cu excepția vizitei făcute la

stăpânul Baphomeților. Vorbiți, n-aveți a vă teme de femeile odéous, ele dorm la comanda mea...

— Împăratul s-a arătat încântat de aparate. M-a însărcinat să aduc cinci sute de pe Lyzog. Va trebui să le depozitez pe satelitul 289. Credeți că va fi posibil să le furnizăm o asemenea cantitate?

— Odată întorși pe Pământ, va fi foarte ușor. Nu e vorba de fapt de mecanisme complicate, ci numai de configurații care intră în armonie cu toate simțurile prin intermediul vederii. Ați mai cules și alte informații?

— Desigur, și încă destul de multe, grație unui aparat minunat care mi-a pus la dispoziție istoria Baphomeților și mi-a furnizat toate detaliile referitoare la Imperiu. Din păcate, n-am putut obține nici un fel de date despre efectivele de care dispun și nici asupra amplasamentului flotelor...

— Știu... îl întrerupse tibetanul, nici eu n-am putut descoperi mare lucru, aceste informații par să fie ținute în secret și probabil că numai înalții demnitari le cunosc. Păcat...

— Ce vom face cu aceste fermecătoare sclave? întrebă venețianul.

— Aș putea să le prelungesc somnul pe toată durata călătoriei, murmură Houen-Lun, dar se pare că ele vor să ne spună ceva, poate dețin ceva informații interesante. Am să le trezesc...

Cele trei Odéous se treziră, își freacă ochii mari și priviră în jurul lor.

— Iată-ne deci plecate departe de Tekaph, murmură cea care vorbise cu Marco Polo, mi-e greu să cred c-am scăpat de monștrii aceia!

— Despre cine vorbești astfel? întrebă Jaubert.

— Despre ticăloșii de Baphomeți, evident! Ar trebui să-i cunoști dacă ești ca mine sclav și condamnat să trăiești închis în cavernele acelea infecte, atunci când navighezi în spațiu... Pasagerii nu-și dau încă seama, deși eu i-am prevenit!

— Așa este! încuviință Marco Polo, totuși, împăratul Zolial s-a arătat foarte curtenitor cu mine, și-a promis să se limiteze la relații pașnice, comerciale cu compatrioții mei Lyzogani.

— Încetați această comedie. Dacă ești Lyzogă, de ce ești machiat? Tovarășele mele i-au ghicit imediat pe prietenii tăi; aveți norocul că noi îi urâm așa de tare pe Baphomeți! Nu-mi pasă cine sunteți de fapt, presupun că aparțineți unei rase necunoscute și că ați venit să-i spionați pe acești domni. Dea Cerul să nu ne mai întoarcem niciodată pe Tekaph!

Marco Polo se consultă cu tibetanul din priviri, apoi acesta declară:

— Ai ghicit bine. Acum mă poți vedea sub adevărata mea înfățișare, iar prietenii mei sunt la fel, numai că au pielea albă. Suntem locuitori ai planetei Pământ și ne temem ca nu cumva Baphomeții să ne invadeze planeta; ați putea să ne ajutați să-i combatem?

— Sigur că da! Noi, creaturile Odéous nu trăim decât în speranța că-ntr-o zi ne vom recăștiga libertatea. De generații întregi, strângem secrete în speranța de a le putea divulga eliberatorilor noștri. Această zi binecuvântată a sosit în sfârșit!

Spunând aceasta, ea se apropie de Marco Polo și, deschizându-i nasturii de la cămașă, își strecură mâna fină în sânul lui. Venețianul nu se împotrivi, neștiind ce să creadă, după care sclava scoase mâna, întinzând un deget pe care se putea desluși o minusculă pată întunecată.

— Uitați această aluniță; ea conține microfilme cu informații de neprețuit! Toate amplasamentele bazelor și ale sateliților sunt înregistrate aici, ca și efectivele flotei comandate de această rasă... Ticăloșii Baphomeți au obiceiul de a discuta între ei după ce-și satisfac plăcerile, fără a ne da nouă nici o atenție. Pentru ei, noi nu suntem decât niște creaturi insignifiante, aproape niște animale... Astfel, an de an, noi am reușit să acumulăm o mare cantitate de informații. Rasa noastră este expertă în domeniul electronicii și al mecanicii, ne-a fost ușor să confecționăm acest disc minuscul care conține tot ce cunoaștem noi. M-am temut că voi fi verificată minuțios înainte de plecare. Ticăloșii noștri stăpâni n-au ezitat s-o facă, dar eu am găsit timp să plasez acest punct minuscul pe pieptul lui Marco!

— Pasionant... jubilă Djaffar; dacă această hurie spune adevărul, misiunea noastră a fost o reușită totală!

Fără a mai aștepta, mireanul plasă discul pe aparatul special de descifrare și se scufundă în lectura documentului.

Cu ajutorul acestei slave pe nume Aira, care se dovedise a avea o inteligență remarcabilă, mireanul și Jaubert petrecură ore întregi transcriind informațiile.

Nava se opri aproape de satelitul 289 pentru ca Houen-Lun să poată modifica memoria ocupanților acestuia, fără ca savanții pământului să-și întrerupă activitatea. Apoi, nava putu să-și schimbe direcția și să se îndrepte direct către Pământ fără a atrage atenția Baphomeților.

După o traversare fără probleme, călătorii, nebuni de bucurie, văzură mărindu-se planeta albastră de unde plecaseră cu câteva săptămâni mai înainte. Acum, grație plaselor din fire de aur, frumoasele Odéous⁵ se exprimau curent în franceză.

Înainte de aterizare, călătorii putură vedea nenumărate nave parcate în jurul castelului Chang-Tou.

Escorta care-i însoțise de la intrarea în sistemul solar îi părăsi și nava ateriză lin pe platforma sa, în interiorul turnului.

Pierre de Sevry îi aștepta pe mesagerii Marelui Maestru și-i însoți până la sala Capelei, unde Guillaume de Beaujeu, înconjurat de principalii săi ofițeri, îi întâmpină cu căldură.

— Bine ai venit! curajosul meu Marco Polo! Ai lipsit multă vreme și ne-am temut că ați fost capturați de Baphomeți. Vorbește, sunt nerăbdător să aud veștile pe care ni le aduci! Dar, mai întâi, spune-mi cine sunt acele creaturi angelice care sunt cu tine?...

— Nobile Maestre, ele sunt slave ale Baphomeților, din rasa Odéous; alte două rase au fost înrobite de acești demoni: Ethirii, care sunt păsări

uriae și Orphezii care seamănă cu niște insecte. Aira pe care o vezi aici s-a dovedit a poseda vaste cunoștințe privitoare la știința adversarilor noștri și ne-a furnizat prețioase informații. Totuși, fără ajutorul înțeleptului Houen-Lun, n-am fi reușit să ducem la bun sfârșit misiunea încredințată...

— Povestește-mi despre călătoria voastră fără a omite nici un detaliu. Sunt foarte nerăbdător să aflu cât mai multe lucruri despre temuții noștri adversari.

Venețianul făcu o descriere amănunțită a aventurilor sale, apoi ajunse la informații de ordin tehnic.

— ...Reiese de aici că Baphomeții nu prea au obiceiul să-și riște prețioasa piele. Atunci când vreunul dintre ei se expune riscului, acela este condamnat ca pentru un delict grav. Am avut ocazia să constatăm acest lucru cu ocazia încercării aparatului. Vizitatorul sosit cândva pe Pământ era cu siguranță vinovat de a fi încălcat edictele imperiale. De obicei, echipajele navelor sunt formate din Odéous reduși la condiția de sclavi, dar acești nefericiți nu vor dori să se bată pentru nemiloșii lor stăpâni. Sigur, dispozitivul care-i ucide în caz de nesupunere i-ar putea determina să lupte împotriva noastră, deși ei nu țin la viața lor! Mulți dintre ei, după cum confirmă și Aira, nu-și doresc decât să renunțe la o viață lipsită de speranță. Totuși, femeile din haremurile de-acolo s-au organizat într-o mișcare de rezistență, clandestină și acum ele știu de existența noastră, ceea ce le va convinge să trăiască pentru a ne ajuta să le eliberăm. Datorită lor ne aflăm în posesia planurilor de apărare ale Imperiului Baphomet. Cât privește Ethirii, aceștia nu sunt deloc belicoși, ei sunt însărcinați cu treburi casnice și organizarea distracțiilor stăpânilor lor. Iar Orphezii îndeplinesc muncile cele mai de jos și psihicul lor diferă foarte mult de al nostru.

— Haide să revenim la considerații de ordin strict militar, îl întrerupse Marele Maestru. Ce mă sfătuiești, având în vedere toate informațiile de care dispunem, frate Jaubert?

— Cu siguranță că aparatele noastre vor fi esențiale în dezorganizarea ierarhiei Baphomeților, atunci până vom hotărî aceasta. Împăratul a hotărât să ofere câte un aparat principalilor săi șefi drept recompensă, atât a fost de încântat de plăcerea pe care a simțit-o; atunci când le vom trimite marfa promisă, vom dispune de un atu special (capital.)

— Eu refuz să mă încred în asemenea fleacuri! protestă Otto de Granson. Baphomeții aceștia nu sunt deloc stupizi; dacă ne descoperă vicleșugul, or să distrugă jucărelele acelea și vom fi în aer! Nu trebuie să invadăm inamicul la bordul navelor noastre și să punem stăpânire pe planeta lor prin forța armelor!

— Bine vorbit! aprobă Pierre de Sevry cu un aer foarte încrezut. Templul trebuie să lupte pentru cauza cea dreaptă a lui Cristos, așa cum a făcut întotdeauna, cu lancea și sabia!

— Toți suntem de acord cu asta! le-o reteză Guillaume de Beaujeu. Totuși, nu strică să folosim și ceva vicleșug împotriva acestor adversari de

temut. Trebuie deci, ca preacinstitul Marco Polo să le livreze cu regularitate talismanele destinate adversarilor noștri. Vom profita de timpul astfel câștigat pentru a ne antrena trupele în unele tactici noi pentru ele. În primul rând va trebui să trecem de bariera de fortărețe instalate în spațiu. Ele sunt păzite de Odéous, dar și de automatele de metal care se supun orbește stăpânilor lor. Va trebui deci să ne așteptăm la o rezistență puternică. După spusele acestei sclave, nu putem spera să le putem învinge cu ajutorul sferelor explozive, căci Baphomeții dispun de dispozitive care le pot face să explodeze mai devreme. Este exact, draga mea?

Aira răspunse imediat la această întrebare, impresionând asistența cu cunoștințele sale.

— După părerea mea și a tehnicienilor noștri, aceste anihilatoare nu sunt deloc infailibile. Ele urmăresc ghiulelele atacatoare după căldura degajată de acestea, deci pot fi păcălite în două feluri: mai întâi prin amplasarea în fața și în spatele proiectilelor voastre a unor aparate care să degaje mai multă căldură, ceea ce le va atrage cu siguranță. Apoi, artificierii voștri vor trebui să-și cupleze proiectilele și să facă să-și încrucișeze traiectoriile. Proiectilele Baphomeților, odată ajunse la intersecția cu aceste ținte false, vor ezita și se vor pierde în spațiu. Nu spun că aceste metode vor fi eficiente în toate cazurile, dar vor permite unui procent mare din proiectilele voastre să-și atingă ținta.

— Admir atâta știință la o creatură atât de frumoasă! exclamă Jean de Grailly, care n-ar fi crezut niciodată că o fetișcană ar putea da sfaturi unor învățați ca aceștia! Totuși, mai am o rețineră: aceste măsuri vor fi valabile atunci când navele noastre se vor lupta cu cele ale Baphomeților?

— Desigur! îi asigură frumoasa Odéous. Totuși, aceste creaturi perverse sunt foarte viclene și nu vor întârzia să găsească altă metodă. Va trebui deci să punem la punct o a doua metodă; a doua serie de aparate care vor fi ghidate către țintă cu ajutorul unor unde care vor permite navelor să primească ordine și să comunice între ele.

— Iată niște cuvinte pline de înțelepciune și de prudență! își dădu cu părerea Jaubert, dar o să știm noi să construim asemenea aparate?

— Rasa voastră dispune de toată inteligența necesară, îl asigură Aira, iar în ce privește cunoștințele, eu sunt gata să vi le furnizez. Poporul meu este înrobît numai de o sută de ani și înainte de a fi exilată pe Baphom, eram considerată ca una dintre cele mai bune specialiste în fizică și cibernetică. Am încă vie în minte imaginea dragei mele planete. Doream cu disperare s-o revăd, și de la sosirea voastră simt renăscând în mine speranțe bune. De aceea îmi voi consacra toate forțele pentru a vă ajuta în cauza voastră nobilă.

— Veți fi pe deplin răsplătită, bună doamnă! o asigură Guillaume de Beaujeu. Noi pământeni avem mult curaj, dar ce putem face cu el în fața armelor aceloră fantastice? De aceea vom avea mare nevoie de ajutorul

tău... Vom proceda deci la o ofensivă diversificată. Astfel echipajele noastre vor putea să se familiarizeze cu folosirea acestor nave atât de noi pentru ele. Odată, armata dușmanilor distrusă, va trebui să ne luptăm pe pământul planetei Baphom. În mod sigur, lupta va fi crâncenă și savanții voștri ne vor fi de mare ajutor pentru a-i învinge definitiv pe acești ticăloși. În ziua în care drapelul Baussant va flutura pe Baphom, vă jur pe Cristos că compatrioții tăi își vor recăpăta pe deplin libertatea! Nobili prieteni, s-a făcut târziu, să mergem să ne odihnim puțin. O sarcină grea ne așteaptă, pe lângă care luptele purtate cândva împotriva mongolilor nu erau decât joacă de copii...

Cu aceste cuvinte, adunarea se dispersă. Totuși, Guillaume rămase treaz încă o bună bucată din noapte în compania ofițerilor săi și a înțeleptului Houen-Lun pentru a hotărî dispozițiile necesare pentru fabricarea rapidă a aparatelor promise Baphomeților.

Când cocoșul cântă pentru a anunța zorii zilei, Marele Maestru în sfârșit, merse să se odihnească după toată oboseala aceea, dar numai pentru câteva ore.

Capitolul al șaselea

Guillaume de Beaujeu avusese inteligența să aștepte ca trupele sale să fie instruite înainte de a se lansa în atacul împotriva Imperiului Baphomet, dar omisese totuși un factor important...

Trupele adunate în jurul castelului Chang-Tou se antrenau. Lupte corp la corp, turniruri, antrenamente la bordul navelor, lupte simulate în jurul sateliților pământului, nimic nu-i mai satisfăcea. Cavaleri, scutieri, ardeau de nerăbdare. Chiar și călugării-soldați care-și aminteau de drumul lor glorios de-a curmezișul Asiei, doreau să cunoască acele planete noi, acele spații imense unde urmau să meargă pentru a răspândi Sfânta Credință.

Prezența frumoaselor fete Odéous crescuseră peste măsură nerăbdarea cavalerilor francezi, englezi, germani, care nu sperau la așa ceva; li se vorbea de planete sălbatice, de rase monstruoase, și imaginea Baphomeților nu era ceva care să-i încante, dar iată că acolo se găseau acești faimoși extratereștri care aveau femei de o frumusețe nemaiîntâlnită! Erau puțin ciudate, desigur, cu ochii lor imenși, dar arăboacele nu utilizau, oare, unguente pentru a-și alungi pleoapele? Toți acești luptători erau subjugăți de formele voluptuoase și de farmecul exotic al femeilor Odéous. În aceste condiții, de ce să nu aibă în vedere posibilitatea de a-și face datoria luptând acolo? De a-și câștiga în luptă un ducat, sau un comitat? Sigur că Guillaume va ști să-și recompenseze slujitorii fideli și tot felul de cadeți de familie bună destinați Ordinului și depozedați de pământuri, priveau spre viitor cu inima plină de speranțe...

Chiar și tătarii și mongolii, în care renăscuse spiritul de cuceritori, nu așteptau decât un semn pentru a se lansa în spațiu pentru luptă.

Otto de Granson, Jean de Grailly, Pierre de Severy, Konrad von Thierberg, Jean de Villiers, precum și Qoubilai veniră să intervină pe lângă Guillaume, spunându-i că nu-și puteau stăpâni pe cei în subordine și că în orice moment, cine știe ce nebun, mai pornit, ar putea să-i convingă pe vasalii lor să plece împreună cu el în spațiu, către cine știe ce planetă îndepărtată pentru a-și cuceri regate. În felul acesta, efectul de surpriză care constituia atu-ul principal al pământenilor ar fi suprimat...

Pentru moment, Marele Maestru avu o criză de furie și jură că orice rebel avea să fie urmărit fără milă și ucis de către patrurile care supravegheau traseele sistemului solar, dar intervenția diplomatului Qoubilai îl făcu să reflecteze...

— Nobile senior, se pare că noi nu am luat în considerație un element nou, care-și are importanța lui! declară hanul mongol. Acest război nu va avea decât puține lucruri în comun cu, cele pe care le-am purtat pe planeta noastră. Armele care ne vor aduce victoria pe câmpul de luptă nu sunt deloc cele pe care ne-am obișnuit să le utilizăm. Mireni, alchimiști, ne-au adus la cunoștință că instrumentele distructive pur mecanice au o importanță capitală. Ori, frumoasa Odéous ne-a informat că, compatrioții lor erau experți în științele secrete care permit construirea acestor instrumente distructive până acum necunoscute nouă. Așadar, de ce n-am modifica planul nostru inițial și nu ne-am schimba primul obiectiv? Sigur, este tentant să lovești inamicul de moarte, atacând planeta Baphom, dar n-ar fi oare o greșeală? Trupele noastre nu sunt obișnuite cu luptele în spațiul cosmic și primele ciocniri cu echipaje experimentate ne-ar putea aduce pierderi mari? Planeta Odd n-ar trebui să dispună de o garnizoană la fel de numeroasă ca cea de pe Baphom! Dacă am alege acest obiectiv pentru primul atac, am putea să ne testăm echipajele și să ne procurăm ce ne lipsește cel mai mult: savanți foarte pricepuți în știința alchimiei care pot fabrica aceste nave și le pot echipa cu arme teribile. De asemenea, ne vom atrage recunoștința tuturor raselor înrobite de Baphomeți și care, prin urmare, ne-ar putea deveni aliați. Și, pe urmă, ar fi foarte util dacă am avea la bordul fiecărei nave un tehnician odéous, care, în caz de nevoie ar putea efectua reparațiile necesare...

Guillaume era orgolios și încrezut, dar inteligența sa extremă îl făcea să treacă peste aceste defecte. El recunoscuse imediat că argumentele prezentate de Qoubilai aveau mare greutate. Mai ales că nu puneau la îndoială ideea că Marco Polo să fie trimis cu încărcătura promisă. Chiar și Marele Maestru începuse să se sature de aceste interminabile manevre, de aceste întrevederi care n-aveau alt efect decât reducerea efectivelor sale. Chiar și el era sedus de spațiul imens care se întindea înaintea sa, ca altă dată imensele câmpii ale Asiei, după ce îl învinsese pe Baïbars...

După un moment de gândire, se ridică în picioare, scoase sabia și,

salutând drapelul Baussant care flutura deasupra sa, strigă:

— Moarte necredincioșilor, stimați domni! M-ați convins, așa că să trecem la fapte. Oastea se va imbarca mâine în nave și va porni spre planeta Odd! Marco Polo își va îndeplini misiunea, așa cum s-a stabilit; doi Templieri și un tibetan îl vor însoți, Houen-Lun și învățatul Jaubert vor face parte din suita mea la bordul navei mele amiral, la fel și femeile odéous ale căror sfaturi ne vor fi de mare ajutor la asaltul planetei lor. De pe acum, transmit puterea, aici pe Pământ, credinciosului meu Thibaud Gaudin care va fi locotenentul meu pe această planetă până la întoarcerea mea. Apropie-te, Frate! țin să-ți înmânez chiar eu scutul și spada mea pentru ca ele să nu cadă în mâini străine; ele îți vor da autoritate supremă asupra tuturor Comanderiilor și a Teritoriilor Imperiului nostru. Vei putea administra bunurile noastre, să împrumuți aur sau argint și, dacă va fi ca eu să dispar, vei avea onoarea de a putea convoca Consiliul de treisprezece membri cavaleri, preoți și Frați din diferite provincii care te vor destitui sau te vor lăsa să fii succesorul meu în fața lui Dumnezeu și a oamenilor.

Secretarul lui Guillaume aduse apoi pe o pernă neagră tivită cu alb, cele două inestimabile simboluri care aveau să facă din Comandantul cel mai puternic – Stăpânul Pământului. Din momentul acela, el avea dreptul la o suită de paisprezece scutieri, doi cavaleri și un Frate servitor, de un secretar, un scrib turc, doi economi, doi valeți, – patru turcoplieri, un curier, doi camerieri, un bucătar și un purtător de lance și scut. Toți aceștia erau deja adunați în spatele locotenentului lui Guillaume care-și așeză genunchiul pe pământ pentru a primi însemnele noii sale însărcinări, în timp ce Templierii intonau în cor cu o voce gravă:

— *Non nobis Domine, non nobis, sed Nomini tuo da Gloriam!*

Acest transfer de putere odată efectuat, Consiliul se dispersă. Toți se grăbiră spre corturile lor pentru a-și pregăti bagajele. O agitație febrilă îi cuprinse pe toți cei care urmau să plece în această glorioasă aventură.

Guillaume se întoarse în apartamentele sale și scrise trei scrisori. Prima era destinată Papei Ioan al XXI-lea. Acest savant în medicină, cunoscut sub porecla de Petrus Hispanus, susținător înflăcărat al acestei cruciade, vedea expediția cu ochi buni. Iată conținutul scrisorii:

„Tată Prea-Sfânt, Pontif al Întregului Pământ, purtător al tiarei cu voia Domnului, umilul și credinciosul Tău servitor Guillaume, Marele Maestru al Templierilor, îți aduce la cunoștință că oastea credincioșilor servitori ai lui Cristos a părăsit scumpul nostru Pământ pentru a se îndrepta către acea stirpe ticăloasă care oprimă Regatul ceresc al Sfântului Nostru Isus, pentru a-i face să cunoască credința adevărată, aceea a adoratorilor Domnului Nostru, până în marginile universului. Fie ca Salvatorul lumii să-i ia în grija sa pe soldați! În timp cât noi vom duce Sfânta luptă pentru a intra în posesia moștenirii pe care El a lăsat-o omenirii, Dumnezeu va păzi bunurile pământești pe care fiecare dintre noi le lasă în urma lui. Cu toții, servitori ai Sfintei Cruci, să pornim sub drapelul Baussant, dar, vai! nu ne

vom întoarce toți din spațiile insondabile în care vom pătrunde pentru gloria lui Dumnezeu. Fiți apărătorul Fraților mei, nu permiteți niciodată să fie nedreptățiți! Înțeleptul și credinciosul meu Thibaud Gaudin a primit din partea mea întreaga autoritate pentru a administra bunurile Ordinului în absența mea. Încercați să-i fiți Consilier și părinte. Al Vostru fidel servitor întru Cristos: Guillaume de Beaujeu.”⁶

Templierul sigilă plicul cu un zâmbet viclean. El nu-și făcea planuri dinainte în legătură cu Suveranitatea Papală asupra planetelor și a teritoriilor pe care socotea că le va cuceri, dar știa că Ioan al XXI-lea avea să-i dea partea leului...

A doua misivă era adresată regelui Angliei:

„Prea scumpului meu Senior Eduard I, ilustru rege al Angliei, duce de Guiana, salutări Celui de care depinde viața tuturor creatorilor! În această a douăsprezecea zi a lunii mai din anul de grație 1277, oastea reunită în jurul castelului Chang-Tou se-ndreaptă către astrele îndepărtate pentru a combate rasa ticăloasă și fără credință care oprimă creaturi pacifiste îndrăgite de Domnul Nostru, Dumnezeu Universului. Otto de Granson, fidelul vostru vasal, ne însoțește împreună cu cruciații englezi. Fără îndoială că ei își vor demonstra vitejia, așa cum au făcut-o deja pe timpul celorlalte campanii, în cursul cărora am adus la Dreapta Credință tătari, mongoli și japonezi. În absența mea, Comandorul Thibau Gaudin se va bucura de toate drepturile și prerogativele în gestionarea bunurilor mele terestre. Sunt sigur că el va găsi în Majestatea Voastră un consilier și un prieten sincer. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe umilul său servitor, Guillaume de Beaujeu.”

În sfârșit, a treia scrisoare era destinată regelui Franței, Filip al II-lea cel Curajos; conținutul ei, asemănător cu precedenta, semnală că Jean de Grailly și cavalerii francezi care îmbrăcaseră Sfânta Cruce făceau parte din oastea care pleca la război împotriva îndepărtaților necredincioși.

În încheiere, Marele Maestru redacta o proclamație destinată trupelor sale. Avea să pună să fie citită chiar în seara aceea în fiecare tabără...

„Frați cavaleri, scutieri soldați, a sosit vremea să-l servim pe Dumnezeu Etern. Vitejii mei, gloria luptei vă va deschide porțile Cerului! Veți lupta împotriva supușilor Satanei care a înrobit creaturi divine, născute ca și voi dintr-un Adam și o Evă; oricare ar fi înfățișarea pe care Dumnezeu a vrut s-o dea trupurilor lor, cei de acolo sunt frații voștri. Noi le vom aduce Lumina Adevăratei Credințe pentru salvarea sufletelor lor veșnice. Cunoașteți care sunt pericolele, neajunsurile care vă așteaptă! Ticăloșii Baphomeți sunt experți în științele malefice care aruncă flăcări, moarte, distrugere... Dumnezeu să vă aibă în paza Sa, nu vă lăsați învinși căci El însuși ne-a dat arta de a purta războaie prin intermediul Arhanghelului Gabriel, învingătorul Celui Rău! Veți naviga prin spațiul necunoscut, veți lupta contra unor popoare puternice. Învingători, veți cuceri un nou Imperiu, unii poate își vor întemeia o familie în afara

Pământului, învinși, nu veți avea unde să vă întoarceți, căci necredincioșii Baphomeți ne vor invada Pământul! Nu uitați că luptați pentru gloria Stăpânului Nostru Isus și a scumpei sale Mame care vă va îndulci suferințele. V-ați părăsit prietenii, familiile, unii v-ați vândut pământurile, casele. Religia și onoarea sunt acum singurele voastre bunuri. Dar puterea Baphomeților se apropie de sfârșit, căci ei nu sunt altceva decât animalele apocalipsului pe care Cel de Sus s-a hotărât să le pedepsească! Dumnezeu să vă binecuvânteze! Urmați mereu drapelul Baussant, el vă va arăta drumul spre fericirea cerească! Îngerii și arhanghelii ne vor ajuta în dreapta noastră luptă...”⁷

După ce-și reciti discursul, Marele Maestru se răzgândi, în loc să încredințeze această cuvântare heralzilor, ar fi mai eficient să-l declame folosindu-se de magnetofoanele magice care făceau posibil să fie auzit la mare distanță, așa că-l convocă pe Fratele Jaubert care-i procură dispozitivele necesare.

Astfel vocea lui Guillaume răsună până în cele mai îndepărtate margini ale taberei, spre marea surpriză a cruciaților care văzură în asta o nouă dovadă a puterilor extraordinare care-i fuseseră conferite conducătorului lor. Mai mult ca oricând, ei se simțeau siguri că aveau să cucerească un regat feeric unde curgea lapte și miere, unde populația prietenoasă avea să-i primească cu brațele deschise.⁸

În toată această tevatură, cei trei frați Tholon fuseseră uitați. Ei nu știau încă, dacă aveau să-l însoțească pe Marco Polo sau aveau să meargă în expediție cu ceilalți.

Garin îl găsi pe Jaubert care-l liniști. Venețianul avea să meargă pentru a-și livra marfa cu alți însoțitori. Marele Maestru dorea să aibă la bord soldați care aveau deja obișnuința de a vorbi limba extraterestrilor, așa că-i alesese pe Guiot și pe Clément să-l însoțească la bordul navei amiral.

El, Jaubert, avea să rămână o vreme pe Pământ pentru a fabrica aparatele promise Baphomeților apoi avea să se alătore armatei, în apropiere de planeta Odd.

Legiunile cosmopolite adunate sub drapelul lui Guillaume începură imbarcarea în bună ordine; grație antrenamentului la care fuseseră supuse în această lună de așteptare, fiecare știa în ce navă trebuia să urce. Marea majoritate o constituiau Templierii și, detașamentul de Ospitalieri și Teutoni ale căror blazoane, purtând chipul monstrului, dominau mulțimea. Mongoli, turcoplieri, erau și ei în număr foarte mare. Se găseau acolo și locuitori din Cipanghu, cu ciudatele lor armuri negre, lăcuite, cu săbii lungi cu mânerele încrustate cu motive în filigran.

Cu toții regretau amarnic că nu puteau lua cu ei credincioșii lor cai care pășteau pe câmpiile bogate. De acum înainte, armăsarii lor aveau să fie mașinăriile de metal care aveau să-i transporte prin spațiul infinit. În momentul în care aveau să ajungă pe solul unei planete, acești viteji cavaleri nu vor avea cu siguranță liniște până ce nu vor domestici niște cai,

care să înlocuiască armăsarii lor tereștri...

Cu excepția unor scurte busculade, totul se desfășură foarte bine și diversele eșaloane ale oștirii își ocupară locurile unul după altul, urmând să se adune iarăși la un loc în zona celor două Luni. În apropiere de Chang-Tou, scutierii îmbarcară patru cai de călărie destinați lui Guillaume de Beaujeu, Jean de Villiers și Konard von Thierberg, cel de-al patrulea, fiind luat de rezervă...

De la înălțimea donjonului, Marco Polo contempla navele armadei care se ridicau maiestuoase în aer, fiecare carcasă fiind ușor de identificat grație emblemelor corpului căruia îi aparținea nava.

Dintr-o dată, dintr-un motiv necunoscut, o navă a Templierilor pierdu altitudine și complet pierdută de sub control, se prăbuși la pământ, nu departe de castel. Imediat ajutoarele se îndreptară în mare grabă către locul dezastrului. Dar nu mai găsiră decât, vai, niște cadavre îngrozitor mutilate, imposibil de identificat. Acesta, fu, din fericire, singurul accident și el trecu neobservat pentru grosul armatei. Slavă Cerului nu fusese vorba de nava amiral!

În sfârșit, ultima navă ce conținea caii de călărie dispăru în azurul cerului și venețianul rămase singur cu câțiva Templieri și cu Comandorul Thibaud Gaudin. Acesta din urmă își făcu cu pioșenie semnul crucii și murmură:

— Dea Domnul ca fideliile săi servitori să revadă într-o zi scumpul Nostru Pământ. Nobilul Guillaume are o mare responsabilitate...

— Cristos să-i ajute și să-i aibă în paza Sa! suspină Marco Polo. Marele Maestru a cântărit mult avantajele și dezavantajele, înainte de a se lansa în asaltul Imperiului Baphomeților. Această expediție va aduce experiență trupelor sale și instrumentele noastre îi vor fi de mare ajutor atunci când va ataca fortăreața principală: planeta Baphom... Peste patru zile voi pleca și eu spre acele ținuturi îndepărtate. Nu uitați să mă pomeniți în rugăciunile voastre, căci voi avea de jucat un rol dificil...

Mult în înaltul cerului, armada se îndrepta spre obiectivul ei. Oamenii contemplaseră stupefiați Pământul rotund ca o minge, apoi sateliții brăzdați de cratere. Acum nu mai vedeau decât zarea infinită înțesată de stele palide și inima li se strângea la gândul că erau atât de mici în fața imensității universului.

Guillaume își împărțise armata în trei escadre: în aripa stângă, englezi, în aripa dreaptă – francezi, și în mijloc, puțin mai în spate – elita trupelor sale, formată din credincioșii săi Templieri, Ospitalieri și Teutoni. Mult în față, câteva nave rapide, comandate de turcoplierul Gérard de Tours, deschideau drumul flotei. Ele dispuneau de aparatură de reperare deosebit de sensibilă, pusă la punct de inteligenta Aira. Ariergarda se afla sub ordinele lui Pierre de Severy.

Templierul de Tyr începuse deja să redacteze, cu cea mai mare măiestrie, pe un pergament decorat cu stele, povestea acestei memorabile

expediții.

În nava amiral, Guillaume de Beaujeu, în picioare, în fața sferelor care reprezentau constelațiile, expunea aliaților planurile sale.

— Planeta Odd (Odéous), spuse el, arătând spre un punct portocaliu, se găsește destul de departe de Baphom și, spre deosebire de acesta din urmă, nu este protejată de o centură de sateliți – fortăreață. Acolo nu există decât o garnizoană însărcinată cu prevenirea oricărei revolte a sclavilor; ea este comandată de Baphomeți, dar este compusă în principal din creaturi în armuri de metal, denumite „roboți”. Baza navelor care controlează traficul spațial se găsește pe Lyzar, satelitul cel mai mare al planetei Odd. Noi îi cunoaștem perfect amplasamentul, totuși, este posibil ca navele să prefere să se lupte în spațiu. Odată aceste nave eliminate, va trebui să cucerim rapid citadela din apropierea capitalei Odéous, unde se află cantonați opresorii lor. Pentru început nu vom putea conta pe nici un fel de ajutor din partea autohtonilor, căci demonicii lor tirani i-au dotat cu un talisman infernal care-i omoară pe loc în caz de nesupunere. Lucrul cel mai important este să nu distrugem instalațiile unde lucrează savanții alchimiști odéous. Vom avea grijă de urmări. Acum, dau cuvântul amabilei domnișoare Aira care va ști, mai bine ca mine, să vă descrie planeta sa.

— Odd se găsește în apropiere de o nebuloasă trifidă și de o concentrare stelară foarte densă. Cerul ei este deci foarte diferit de cerul vostru, căci nenumărate stele o iluminează noaptea. Ziua, lumina care provine de la Soarele nostru este mult mai slabă decât pe planeta voastră și nori groși înconjoară planeta. Totuși, climatul este destul de blând, căci efectul de seră împiedică împrăștierea căldurii. Ochii noștri mai sensibili ca ai voștri, văd cu ușurință noaptea. Am moștenit asta de la strămoșii noștri care vânau noaptea. Vegetația de la noi amintește de vegetația voastră dar vă va uimi prin coloritul ei. Aveți grijă: plantele carnivore sunt numeroase și rivalizează prin ferocitate cu sprintenul azgar cu șase picioare, unul dintre cei mai periculoși carnivori cunoscuți. Din fericire, aceste animale nu trăiesc decât în regiunile muntoase, cu excepția cazurilor în care prada lor favorită, elurii, se răresc. Pentru orice eventualitate, nu lăsați nici o creatură necunoscută să se apropie de voi. Mai bine uicideți un ierbivor pașnic, decât să fiți devorați de vreun monstru. Nu posed, din păcate nici un fel de date despre Baphomeți, căci ei nu se aventurează aproape niciodată în afara fortăreței lor. De la vârsta de un an toți copiii noștri trebuie duși în centre genetice pentru a fi numărați și masculii sunt dotați cu acel dispozitiv blestemat pe care-l poartă toată viața. Unii dintre Compatrioții mei trăiesc încă în libertate, ascunși în grotile din munți. Păsări-roboți, atrase de căldura emanată de corpurile lor, îi vânează fără încetare; mai adăugați la asta azgarii și veți înțelege că este inutil să contați pe ajutorul lor. În ce privește fortăreața Baphomet, ea este înconjurată din toate părțile de o boltă energetică. Va fi foarte dificil de pătruns acolo. Totuși, am auzit spunându-se că există

tunele secrete care vă vor permite să intrați. Un ultim detaliu, ceva mai neplăcut, compatrioții mei cresc turme de eluri domestici care vă vor aminti de caii voștri numai că ei au șase picioare și sunt protejați de o carapace care le apără părțile laterale de mușcăturile azgarilor.

Femeia Odéous se înclină, împreunându-și mâinile delicate pentru a saluta cu o grație de nedescris și se retrase cu modestie în spatele șefilor pământeni, în timp ce cavalerii și călugării-soldați meditau asupra celor aflate.

Pentru prima dată își dădeau într-adevăr seama de diferențele existente între Pământ și Odd...

Armada își urmă drumul fără nici o întâlnire neplăcută, deși Aira semnalase câteva obiecte stelare ciudate. Nori de gaze albastrii din care se nașteau stele roșii, strălucitoare, nebuloase obscure unde ochiul îngrozit avea impresia că zărește figuri monstruoase, uneori grupuri de stele duble, sau triple, aștri gigantici azurii sau purpurii, adevărate farfurii plutind în spațiu, cefeide cu lumină pulsândă, ca și stele pitice, capcane mortale de care nu trebuia să te apropii ca nu cumva să fii proiectat în cine știe ce univers necunoscut. Din fericire, aceste vârtejuri spațiale erau însemnate cu minuțiozitate pe hărțile sferice de care dispuneau pământenii.

După zece zile de navigație, Houen-Lun, cu mult înaintea detectoarelor, semnală prezența unei nave inamice. Era vorba de o navă care făcea curse regulate între Baphom și Odd.

Din precauție, Guillaume ordonă oprirea armadei sale, în timp ce înțeleptul tibetan aștepta momentul în care echipajul avea să facă uz de instrumentele de comunicare spațială pentru a le subjugă mai ușor mințile.

Nava amiral se apropie cât era posibil de pradă sa rămânând însă în afara razei detectoarelor. În cele din urmă, după o oră de așteptare, tibetanul anunță că îi controla pe extraterestri. Navele de recunoaștere putură să abordeze nava și să ia prizonier echipajul.

Creaturile odéous fură conduse la bordul navei Baussant și Djaffar se apucă imediat de lucru, ghidat de Aira. Trebuia să îndepărteze rapid proteza cu care era dotat fiecare membru al echipajului. Numai sclavele destinate haremurilor nu purtau acest exploziv care ar fi putut provoca ceva stricăciuni Baphomeților atunci când însoțitorii lor, pentru o singură clipă se dovedeau îndărătnici.

Principiul acestui dispozitiv era simplu. Tinerii erau supuși unui tratament hipnotic care-i făcea să se supună pe deplin despoticilor Baphomeți. Atunci când unul dintre supuși refuza să execute un ordin, în mintea sa se crea un conflict și era emisă o anumită formă de undă cerebrală care, detectată, acționa asupra detonatorului unei minuscule capsule explozive situată sub pielea capului. Nu exista nici o legătură directă cu creierul și o simplă incizie în pielea din spatele craniului îi eliberă pe nefericiți. Mai rămânea condiționarea psihică. Aceasta era treaba înțelepților lama și ei se aflau în număr mare la bordul navelor

pentru a trata toți prizonierii.

Operația fu încheiată și captivii își recăpătară cunoștința.

Se speriară la început văzându-se înconjurați de ființe necunoscute, dar după o rapidă discuție avută cu Aira, un zâmbet larg le luminează fețele. Își duseră mașinal mâna la ceafă, atingând pansamentul pus de Djaffar, ca pentru a se asigura de adevărul celor spuse de compatriota lor, apoi Souz, căpitanul navei, strigă:

— Fiți binecuvântați, pământenilor! Nu vom putea niciodată să vă răsplătim; iată-ne deci, liberi! Vom putea, în sfârșit, să-i combatem pe acești stăpâni despotici care ne oprimeau; vorbiți, dorințele voastre sunt porunci pentru noi...

— Ne poți face cu siguranță mari servicii, tu care cunoști pe de rost obiceiurile baphomeților, răspunse Guillaume de Beaujeu. În momentul acesta ne îndreptăm spre planeta ta pentru a îndepărta jugul acestor diabolice creaturi. După spusele Airei, nu există o centură de fortărețe în jurul ei, în spațiu și efectivele bazelor de pe satelitul vostru sunt slabe. Intenționăm deci să ne apropiem de aceste baze și să distrugem navele aflate la sol...

— Foarte bine aprobă Odéous, de ce fel de armament dispuneți?

— Datorită compatriotei tale dispunem de proiectile care vor lovi navele inamice ghidându-se după undele pe care acestea le emit... În ce ne privește, noi suntem protejați de loviturile lor, de dispozitive care degajă căldură, căci, se pare, că proiectilele inamice sunt atrase de aceasta...

— Este cât se poate de exact, dar ce ați prevăzut împotriva minelor vortex?

— Scuză-mă învățate prieten, nu știu nimic despre aceste dispozitive, mărturisi Marele Maestru.

— Cum? se miră astronautul, vă reperiți așa înainte de a cunoaște această capcană?

— N-am auzit niciodată vorbindu-se despre asta... mărturisi Aira.

— Asta nu e de mirare. Este vorba de un dispozitiv secret, foarte nou! Navele noastre sunt dotate cu emițătoare care neutralizează aceste mine. Altfel, acestea provoacă o explozie uriașă care ar distruge orice navă aflată în apropiere. Pe univers! ați avut noroc că m-ați întâlnit, eu am lucrat la stabilirea câmpurilor minate și le cunosc amplasamentul. Vom utiliza deconectorul care se găsește pe nava mea și vom baliza un culoar. Mai târziu, vom face copii după acest aparat pentru a echipa și navele voastre. Și încă ceva, voi aveți tunuri cu quark?

— Sigur că nu, fiule, mormăi înciudat Guillaume, mai e și asta o scorneală nouă a Baphomețiilor?

— Mda! Am fost obligați să-l punem la punct, de către acești demoni. Aceste arme proiectează particule elementare care vin să distrugă echilibrul atomilor care constituie carcasa, făcând metalul să-și piardă coeziunea. Nu există nici un mijloc de apărare, în afară de emisiunea

antiquark, care anihilează aceste particule făcându-le să explodeze. Fizicienii noștri cunosc secretul acesta, eu însă, nu-l cunosc... Va trebui deci să-i înfruntăm fără a dispune de protecție, dar trebuie să dispuneți de alte arme?

— Desigur, asta ne-a dat posibilitatea să capturăm nava voastră fără să se întâmple nimic. Noi putem acționa asupra psihicului vostru prin intermediul antenelor care vă asigură comunicațiile.

— Excelent, dar fără efect împotriva roboților, constată Souz. Nu contează, cel puțin veți reuși să creați o harababură în tabăra adversă. Odată planeta Odd, cucerită, savanții noștri vă vor furniza dispozitive antiquark. De ce efectiv dispuneți?

— Mai mult de două mii de nave.

— Asta ar trebui să fie de ajuns pentru a ataca acest obiectiv! Ei, bine! eu propun să vă reluați călătoria, iar noi vom deschide calea prin câmpul de mine; vă voi trimite un semnal luminos purpuriu. Culoarul va fi bazat de faruri verzi la tribord și roșii la babord. Și mai ales, nu vă-ndepărtați!

După aceste cuvinte, astronautul, însoțit de patru Templieri, se întoarse la bordul navei sale, iar restul echipajului rămase alături de noii lor aliați pentru a-i ajuta.

Guillaume luă imediat legătura cu Gérard de Tours pentru a-i transmite ordinul de a înainta prin culoarul creat de nava lui Souz și armada îi urmă cu viteză redusă.

Acum, steaua Odéous era foarte vizibilă și se așteptau ca detectoarele inamice să semnaleze prezența insolită a flotei în vecinătatea lor.

Din fericire, fanioanele promise nu întârziară să apară, profilate pe fondul unei nebuloase trifide apropiate, și nu erau vizibile decât din direcția pământenilor.

Turcoplierul, urmat de Qoubilăi, își strecură cu iuțeală navele și le dispuse în evantai cu deschizătura spre planetă, gata de apărare a pasajului.

Inamicul însă nu reacționa încă.

Escadra albastră de la tribord, formată în majoritate din francezi, se strecură cu repeziciune, apoi fu rândul englezilor ce purtau culoarea roșie și, în sfârșit, urmă grosul Templierilor.

Tocmai ieșiseră din pasaj, când Houen-Lun semnală prezența unui nor de nave rapide.

Mongolii lui Gérard de Tours se lansară în direcția lor, utilizând tactica lor preferată. Abia intrați în contact, aruncară jerbe de proiectile, apoi fugiră, de parcă ar fi fost cuprinși de panică.

Acest vicleșug avu efectul scontat. Mai multe escadrile se repeziră în urmărirea lor, apoi căzură în capcana francezilor care le scoaseră repede din luptă. Până atunci, adversarii nu folosiră decât proiectile și dispozitive puse la punct de Aira și acestea făcuseră minuni. Puține nave pământene fuseseră atinse, în timp ce dintre navele străine fuseseră atinse o mulțime.

Houen-Lun și compatrioții săi rămaseră în expectativă. Le era foarte greu să-i localizeze pe adversarii lor printre nenumăratele semnale pe care le percepeau.

Escadrilele baphomeților, devenite prudente după acest contact, se grupară apoi, în două coloane compacte care se dispersară cu intenția evidentă de a-i prinde între două focuri.

Guillaume îi ordonă atunci lui Pierre de Sevry să rămână în apropierea culoarului creat în câmpul de mine, pentru a dispune de o cale de retragere, apoi le transmise lui Otto de Granson și Jean de Grailly să se deplaseze în așa fel încât escadrilele lor să cadă perpendicular pe linia adversarului, formând un T, ceea ce permitea tuturor navelor pământene să-și folosească proiectilele, în timp ce numai navele din primele rânduri ale Baphomeților puteau deschide focul, ca nu cumva să distrugă navele proprii aflate în fața lor.

În ce-l privește pe Guillaume, el se lansă asupra escadrelor adverse în timp ce avangarda se regrupa deasupra lor.

Aceste manevre fură perfect executate. Lungile luni de antrenament dăduseră roade.

Pentru început, pământenii obținură rezultate remarcabile. Inamicul, zdrobit de un potop de proiectile, văzu capul coloanei sale distrus și trebui să întoarcă și să fugă, urmărit îndeaproape de pământeni.

Totuși, departe de a se retrage în dezordine, escadrelle inamice se regrupară în ordine către nebuloasa din apropiere pentru a se ascunde acolo.

Cum mongolii lui Gérard de Tours și ai lui Qoubilăi îi urmăreau prea de-aproape, navele Baphomețilorrecurseră la arma secretă. Din fericire, nu toate navele erau echipate cu această armă! Viziune de coșmar, carcassele navelor înflăcăraților urmăritori se dezintegrază, astronautii se volatilizară; unii, grație, costumului de astronaut, se salvară și pluteau în derivă prin vidul înghețat. Unii dintre ei au putut fi pescuiți la sfârșitul bătăliei.

Încă stăpân pe sine, Guillaume, ordonă escadrilelor sale să se oprească, lăsându-i să fugă pe adversarii lor, care-și găsiră refugiu printre meandrele obscure ale nebuloasei.

Marele Maestru acționase foarte înțelept. Un atac frontal împotriva unui inamic ce avea spatele asigurat ar fi fost fatal pentru multe dintre navele pământene; în felul acesta, el își menaja efectivele.

De fapt numai aproximativ o sută de nave își găsiseră refugiul între norii de gaze. Escadrilele pământenilor, ținându-se aproape una de alta, câștigaseră deja o victorie; acum rămânea să-l atace pe inamic în ascunzișul lui...

Fu rândul tibetanilor să-și probeze eficiența. Acum nu se mai temeau că fac confuzie între navele lor și cele inamice și undele subtile emise de spiritele lor puteau cu ușurință să-l repereze pe adversar, scoțând din luptă unul câte unul echipajele derutate care utilizau într-una dispozitivele de

comunicare pentru a ține legătura în această dezordine de nedescris.

În scurtă vreme Houen-Lun și discipolii săi controlau spiritele șefilor inamici, făcându-i să dea armadei lor un ordin sinucigaș.

— Abandonați adăpostul nebuloasei!

În felul acesta navele inamice se expuneau tirului pământenilor. Cum numai amiralii dispuneau de arma secretă, numai puține nave fuseseră distruse de atacatori și, în curând, Templierii reușiră la rândul lor să pătrundă în nebuloasă pentru a trece la abordarea navelor aflate sub controlul tibetanilor.

La zece ore după începerea ostilităților, ultima navă din escadrele care apărau planeta Odd fusese scoasă din luptă.

Mulți odéous pieriseră, dar tactica lui Guillaume, care permisesese folosirea influxului psihic de către tibetani în cele mai bune condiții îi salvase aproape pe toți aceia care se găseau în navele amiral.

Șase Baphomeți fură de asemenea capturați și puși în lanțuri în celulele unei nave special dotate în acest scop.

Ce fusese mai greu trecuse. Rămânea să ocupe baza situată pe satelit, apoi să debarce pe Odd. Acum, după ce-i lipsiseră de ajutorul navelor, sarcina le era ușoară.

Capitolul al șaptelea

Guillaume nu era dintre aceia care se culcă pe lauri. El îi ordonă lui Pierre de Sevry să părăsească postul pe care-l ocupase pe timpul luptei – unde arsesse de nerăbdare – pentru a proceda la salvarea naufragiaților. Îi mai dădu câțiva tibetani care să-i împiedice pe odéoușii supraviețuitori să se sinucidă sau să fie uciși de protezele lor blestemate.

Souz apreciasse cu ochi de cunoscător derularea bătăliei și atunci când se instală calmul, el îi propuse Marelui Maestru:

— Seniore, am făcut câteva capturi. Navele ocupate de Baphomeți posedau dispozitive Quark; ne-a fost teamă că ticăloșii să nu le fi sabotat, dar n-au făcut-o, așa că le putem folosi împotriva bazei satelit...

— Este absolut necesar? obiectă Templierul, vom avea nevoie de ele pentru a ataca planeta Odd. De ce efective dispun apărătorii Lunei voastre?

— Acum nu mai sunt deloc numeroși: nu mai mulți de o sută, din care jumătate sunt roboți. În schimb, baza este dotată cu o puternică apărare anti-navală. Dispun de vectori de proiectile automate îngropate sub stâncile munților.

— Dacă le cunoști amplasamentul, vom putea să le aruncăm în aer cu sferele noastre explozive. Dispunem de o mare cantitate...

— Excelentă tactică, exploziile vor bloca mecanismele ce permit demascarea silozurilor pentru a putea să le distrugem. Numai că va trebui

să anihilăm apărătorii ascunși în subteran...

— Iată ceva care nu va displace deloc trupelor mele, care se simt mai mulțumite să se bată pe pământ solid decât în aer. Tovarășii tăi să demonteze una dintre armele capturate, iar noi vom face copii cu ajutorul duplicatoarelor. Celelalte vor rămâne de rezervă în caz de vreo surpriză.

— Mă ocup imediat de asta, dar s-ar putea ca aceste mecanisme sofisticate să nu fie ușor de reproduș.

Marele Maestru îi ceru apoi lui Houen-Lun să sondeze spiritul Baphomețiilor prizonieri pentru a culege toate informațiile pe care le aveau cu privire la apărarea de pe Odd, după care își regrupă escadrilele și puse direcția spre satelitul lui Odd, a cărui suprafață brăzdată de cratere contrasta cu fondul întunecat al cerului.

Escadrila albastră fu însărcinată cu operația de curățire. Ea fu întâmpinată de un tir susținut de proiectile, dar, grație dispozitivelor termice, cea mai mare parte a acestora se irosiră în spațiu.

În schimb, proiectilele pământenilor, lovind în plin silozurile unde se găseau vectorii și îi distruseră cu ușurință. Această bază era de mică importanță și disproporția dintre forțele puse față în față făcu ca fiecare dispozitiv să fie complet distrus, iar apărarea anti-navală fu anihilată prompt.

Jean de Grailly își împărți forțele în două, una rămase pe orbită pentru a oferi un eventual ajutor, cealaltă ateriză pe astroportul care fusese ferit de distrugeri. Se-nțelege de la sine că năvalnicul francez fu primul care debarcă.

Contingentele sale întâmpinară o rezistență slabă. Numai câteva grupări răzlete de roboți lansară un contraatac. Antrenamentul cavalerilor îi învățase să se disperseze și să se ascundă, folosind toate adăposturile oferite de teren, devenind astfel repede invizibili.

Baphomeții nu păreau să fi dat asemenea instrucțiuni prudente când programaseră creaturile metalice care fură distruse una după alta de către proiectilele de oțel aruncate de arcebuze cu praf de pușcă.

Un al doilea val de atacatori avu aceeași soartă și francezii porniră să înainteze metodic, în eşaloane succesive, una acoperind-o pe cealaltă care se afla în câmp deschis. Instalațiile astroportului fură repede cucerite. Ele rămaseră în perfectă stare. După toate aparențele, Baphomeții nu se așteptaseră la posibilitatea unei înfrângeri, căci nu prevăzuseră dispozitive de autodistrugere.

Rămăseseră de cucerit silozurile de proiectile îngropate sub munții care înconjurau baza. La suprafață, solul era otrăvit de reziduuri de explozibile nucleare, de aceea Jean de Grailly, hotărî să folosească o metodă clasică în asaltul împotriva acestora: săpăturile.

În mod sigur gurile de intrare în tunelurile care duceau la silozuri erau foarte bine păzite, așa că un atac frontal i-ar fi costat foarte mult. Dar inteligentul francez descoperi într-una din încăperile astroportului planul

detaliat al rețelelor subterane ocupate de adversarii lor. Cu ajutorul Odéousilor, puse în mișcare utilajele de forare aflate în hangare, aceleași care folosiseră la construirea silozurilor și săpară puțuri în pereții tunelurilor.

Una după alta companiile de cavaleri în armură spațială, având într-o mână un scut și în cealaltă un fel de arbaletă scurtă, coborâră prin puțuri.

Începură prin a distruge roboții, păzind ușile de intrare pe care le deschiseră apoi pe dinăuntru, după care forțele de întărire se revărsară în subteran. În câteva ore, toate instalațiile căzuseră în mâinile francezilor.

În general, puțini Odéousi fură capturați – numai cinci – grație tibetanilor care le scosese războiul. Apărarea fiind practic automată – de întreținere și de apărare răspundeau mai mult roboții decât sclavii. Odată câștigată această victorie, Jean de Grailly ordonă oamenilor săi să se întoarcă la nave, lăsând numai o sută de soldați, care să degajeze vârful silozurilor îngropate sub dărâmături, cu ajutorul utilajelor găsite la fața locului.

Operația durase în total doar vreo douăsprezece ore și, în curând, bateriile de tunuri puteau fi îndreptate către planetă.

În acest timp Guillaume comasase escadrilele sale în stratosfera planetei Odd, la antipodul capitalei, locul unde se afla concentrat cel mai mare număr de Baphomeți.

Marele Maeștru, îngrijorat ca nu cumva să deterioreze prețioasele uzine, hotărî să lanseze un atac terestru cu Templierii săi.

Trebuia mai înainte distrusă cupola energetică ce proteja fortăreața ocupată de acei tirani. Houen-Lun sondase fără dificultate spiritele prizonierilor și Guillaume cunoștea acum perfect efectivele inamicului; armamentul de care dispuneau și configurația subteranelor care legau castelul de exterior. În felul acesta el află că acestea erau prevăzute cu capcane mortale care puteau să încingă până la incandescență pereții în caz de invazie. Nu se putea pune deci problema să folosească aceeași strategie care-i reușise atât de bine lui Jean de Grailly.

În schimb, Souz, astronautul odéous, îi dădu un sfat prețios.

— În teorie, această cupolă energetică este de netrecut. Dar va fi posibil, bineînțeles să asediem această fortăreață. Proviziile nu permit ca Baphomeții să reziste mai mult de o lună. Totuși atu-ul nostru principal fiind surpriza, nu trebuie să lăsăm escadrelor Baphomeților timp să intervină. Vom folosi deci câteva arme Quark pentru a săpa chiar deasupra zidului energetic în felul acesta, trupele voastre se vor putea strecura dedesubt și vor ataca direct în interiorul fortăreței. Cavalerii voștri posedă o mare superioritate numerică. Procedând la un atac simultan în șase locuri diferite, veți izbuti foarte curând să-i anihilați roboții și să puneți stăpânire pe centrul de comandă.

Această propunere întruni acordul tuturor comandanților pământeni. Templieri, Ospitalieri și cavaleri Teutoni, fură deci debarcați în afara razei de acțiune a dispozitivelor de apărare și porniră să înainteze către oraș în grupuri dispersate.

Câteva baterii deschiseră focul, dar fură repede reduse la tăcere cu ajutorul armelor de pe nave. Eșaloanele de pământeni își atinseră obiectivele fără prea multe pierderi.

În capitală domnea liniștea. Odéousii, supunându-se ordinelor date de stăpânii lor, stăteau închiși în casele lor. Uneori se auzeau tiruri sporadice, provenind din partea roboților. Baphomeții începeau oare să-și piardă încrederea în sclavii lor? nici un contingent Odéus nu se împotrivi Templierilor.

Pentru oraș acesta era un noroc nesperat: frumusețile sale arhitecturale ar fi avut cu siguranță mult de suferit într-o luptă de stradă.

Citadela era amplasată pe o ridicătură care domina capitala pe care, în mod normal o controla cu bateriile sale, dar zidul energetic avea inconvenientul că nu putea permite folosirea lor, căci acesta era impenetrabil din ambele sensuri.

Tactica diabolicilor Baphomeți părea simplă. Crezându-se invulnerabili în cetatea lor, ei așteptau liniștiți ajutoarele care nu întârziară să vină dinspre Baphom.

Dar soarta hotărâse altfel. Navele dotate cu arme cu quark efectuară o trecere rapidă pe deasupra cupolei protectoare, trăgând la rasul pământului.

Piatra compactă se năruie ca nisipul, lăsând găuri mari. Templierii aduseră imediat plăci metalice, planșee, așezându-le pe sol pe măsură ce înaintau.

În curând, atacatorii ajunseră în cealaltă parte a zidului transparent. Ei zăriră apoi masivul palat al guvernatorului, operă de artă barocă, sculptată în piatră. Încrezători în cupola lor, Baphomeții nu întârșiseră castelul cu fortificații. Grădini înflorite, boschete vii colorate îl înconjurau, câteva animale domestice semănând cu câprioarele, păsări cu pene feeric colorate zburau de jur împrejur.

Profitând de ascunzătorile oferite de teren, Templierii reușiră să se strecoare până la intrarea castelului, fără să întâmpine nici o rezistență. Dar acolo, lucrurile se schimbă. Ușa masivă cu încrustații în bronz era închisă și roboții postați în spatele ferestrelor ovale îi primiră pe atacatori cu un val de foc.

Dar vitejii războinici se aflau în elementul lor. În timp ce arbaletetele aruncau nori de proiectile care pătrundeau prin ferestre, Konrad von Thierberg se aruncă asupra panoului ce bloca intrarea, cu lovituri de secure.

În câteva minute, uriașul o puse jos și, urmat de Teutonii săi năvăli în castel. Nici Templierii, aflați lângă ei, nu rămaseră inactivi. Ajutându-se de scări, pătrunseră la rândul lor prin ferestre, în timp ce Jean de Villiers dirija tirul Ospitalierilor săi către acoperișuri, unde se refugiau asediații.

Fără să țină cont de mobilele din esențe rare, de miile de comori îngămădite în încăperile mari, călugării-soldați înaintau măturând totul în calea lor.

Mereu norocoși, frații Tholon nimeriră în harem. Trebură să-i înfrunte pe eunuci, care-i bombardau cu proiectile de tot felul: fructe, pahare, amfore și casolete. Sclavele odéous, cu trupurile strălucind de uleiuri aromatate, alergau în toate părțile, înspăimântate făcând să zăngăne brățările și colierele cu care erau împodobite. Câteva plonjară într-un bazin plin cu pești viu colorați, încurcându-se în tije frunzelor care pluteau pe suprafața apei și care se încolăceau ca niște șerpi de jad pe corpurile ude, altele se ascuseră cum putură în niște vase mari de porțelan sau sub grămezile de pene, sau în spatele draperiilor fine, irizate de mii de culori care se oglindeau în pietrele prețioase țesute printre fire ca niște bijuterii minunate. Toate țipau, scânceau speriate de uriașii îmbrăcați în fier care năvăliseră în închisoarea lor luxoasă, până atunci atât de bine păzită... Ele își dădură repede seama că palatul era luat cu asalt de forțe numeroase, venite să le elibereze. Asaltate cu întrebări de către frații Tholon, ele furnizară toate datele asupra amplasamentului dispozitivului de comandă a cupolei și se oferiră chiar să-i conducă.

Cei trei frați urcară treptele de piatră, sărind câte patru deodată, refuzând ascensoarele și ajunseră în sala unde patru Baphomeți disperați scrutau cu febrilitate ecranele pe care se vedea invazia domeniului lor pe care-l credeau inexpugnabil.

Cuprinși de o frică abjectă, aceștia se aruncară la picioarele Templierilor, implorându-i să nu-i tortureze, dar aceștia se mulțumiră să-i ridice fără menajamente în picioare și le porunciră să întrerupă câmpul protector. Ticăloasele creaturi dădură imediat ascultare, apoi profitând de un moment de neatenție înghițiră o fiolă cu otravă. Fortăreața le stătea acum la dispoziție. Oastea francezilor, englezilor și mongolilor năvăli la rândul ei în castel; într-o jumătate de oră ultimii roboți fuseseră distruși și Guillaume intră triumfător în fortăreața deasupra căreia flutura deja

drapelul Baussant.

Marele Maestru se-ndreptă spre postul de comandă ocupat de frații Tholon și de acolo dirija operația de eliberare a planetei.

Cele câteva garnizoane dispersate pe Odd fură distruse fără prea mare efort de către nave zburând la joasă înălțime și forțele de ocupație fură trimise în fiecare orăș important.

Primul obiectiv al pământenilor fu acela de a elibera bărbații odéous de protezele ucigașe care-i aserveau Baphomeților. Aceasta luă mult timp deoarece tibetanii, depășiți numeric, nu puteau trata pe toată lumea deodată; oricum, nu aveau nici o grabă căci, pentru moment, nici o amenințare nu plana asupra planetei.

La venirea nopții, după încheierea luptei, Guillaume se întâlnește cu principalii săi ofițeri în vasta sală a palatului Baphomeților, împodobită cu mătase luminiscentă, cu ciudate arabescuri strălucitoare. Din spate pornea o scară monumentală din lemn cu vinișoare negre încolăcite ca niște șerpi. Perne purpurii, tivite cu aur, acopereau canapele mari.

Pe mesele imense se etalau mâncăruri ciudate, păsări îmbrăcate în penele multicolore, vânat în felii subțiri plutind într-un sos cu parfum de scorțișoară, insecte prăjite, cufundate într-un sos aromat, grămezi de plăcinte stropite cu arome, cupe umplute cu diverse creme se etalau, aranjate în formă de spirală pe deasupra, veritabile tablouri pictate de o mână de artist, prăjituri cu coaja crocantă sau îmbrăcate în glazuri lucioase cu irizări de curcubeu. Voluptoasele Odéous îmbiau invitații să servească din platourile pe care le purtau pe brațele lor diafane. Fiecare Odéous, gătită ca o zeiță, își îmbrăcase cea mai fermecătoare costumație în onoarea eliberatorilor. Unele purtau câte o bandă aurie cu care-și strângeau părul bogat, altele își împodobiseră cocul cu ornamente în formă de insecte. Rochiile diafane, în culori pastelate reflectau lumina în podoabele de cristal și de smarald și toate erau unse cu același balsam cu miresme paradisiace, care-i umpleau de visare pe vitejii luptători.

În flacoanele frumos decorate, licori transparente cu gust aromat stăteau pregătite pentru a potoli setea războinicilor.

Francezi, englezi, germani și mongoli, făcură cu toții onoare acestui festin.

Când masa luă sfârșit, Marele Maestru, care nu se atinsese de aceste mâncăruri ispititoare, puse punct acestei situații.

— Fraților, să mulțumim, să lăudăm și să slăvim pe Domnul Nostru Isus pentru că ne-a adus această victorie! Pentru prima dată oastea creștină a înfruntat necredincioșii extratereștrii și i-a învins. Acum, creaturile născute din voia lui Dumnezeu vor cunoaște Adevărata Credință și-și vor recăpăta libertatea. Pe total, pierderile noastre au fost mici și trebuie să ne felicităm că am reușit să eliminăm cu atâta ușurință niște adversari care dispuneau de arme teribile, până acum necunoscute nouă...

Guillaume tăcu o clipă și luă o înghițitură de apă dintr-o cupă de

cristal, apoi reluă:

— ...Totuși, am comite o eroare grosolană dacă am crede că suntem de neînvins. Până acum, am meditat multă vreme asupra felului în care pot fi folosite navele spațiale și le-am comparat cu navele maritime. Am citit și-am răsцитit scrierile vechi care relatează despre bătăliile navale de demult. Salamin, Actium, Bravalla, Constantinopol și n-am descoperit nici o indicație care să poată servi la elaborarea unei tactici de luptă în spațiu. Recentă noastră campanie a fost o suită de improvizații. Cum să compari nave care luptă la distanță una de alta cu vapoarele cu pânze, cu galerele care se pretează la abordaj? Săgețile aprinse nu au nici un fel de legătură cu focul grégeois și cercurile magice, după cum cel care proteja acest castel nu seamănă nicidecum cu zidurile de piatră ale castelelor noastre fortificate. Un moment am sperat că voi găsi un sfat la odéous care sunt vechi practicieni alchimiști. Dar, vai! acest popor pașnic n-a elaborat niciodată tactici specifice acestui gen de luptă. Va trebui deci să regândim această problemă, reflectând la posibilitățile pe care ni le oferă aceste mașini noi de care dispunem. Să nu uităm: n-am avut de înfruntat decât o mică parte a forțelor adverse și, de altfel, elementul surpriză a jucat un mare rol în favoarea noastră, dar acum nu mai putem conta pe el. Înainte de a-și pune capăt zilelor, guvernatorul acestei planete a dat alarma în toate azimuturile, semnalând atacul nostru și cerând ajutor. Vom avea de înfruntat escadrile la fel de numeroase ca ale noastre, dacă nu, și mai numeroase. Care trebuie deci, să fie obiectivul nostru? Să încercăm să-i eliberăm pe Ethiri și pe Orphezi? Sau, dimpotrivă, să ne îndreptăm spre Baphom pentru a da bătălia decisivă? Trebuie să luăm neîntârziat o hotărâre. Ascult propunerile voastre...

Acest discurs avu asupra asistenței efectul unui duș rece. În euforia banchetului și a victoriei, uitaseră cu toții care era realitatea dar Marele Maestru le reamintise fără menajamente despre precaritatea poziției lor.

Timp de un minut se lăsă o tăcere mohorâtă. Stomacurile erau îngreunate de mâncărurile noi, de carnea gustoasă, de legumele suculente, de fructele cărnoase și zemoase. Toate acestea fuseseră încercate de către Fratele Jaubert pe sclavi turcoplieri, ceea ce garanta inofensivitatea lor parțială, dar nu și faptul că aveau să fie ușor digerate de un stomac creștin. La toate acestea trebuiau adăugate și licorile băute, atât de plăcute gâtlejului, dar care încețoșau oarecum creierele luptătorilor.

Asceticul Jean de Villiers nu participase la această agapă, el se ridică în picioare și rosti muștrător:

— Ce suntem noi, lupi însetați de sânge, sau soldați ai lui Cristos? N-am auzit vorbindu-se aici decât despre lupte și cuceriri, în timp ce probleme de primă importanță sunt trecute sub tăcere. După știința mea, noi am venit aici pentru a aduce fraților noștri ne-pământenii Adevărata Credință... Or, nimeni nu pare preocupat să afle dacă ființele Odéous au un suflet, dacă au cunoscut un Cristos și cum adoră ei Divinitatea! În ce mă privește

eu refuz să merg mai departe în acest univers înainte de a aborda această problemă. Cer, deci, să fie convocați imediat conducătorii acestui popor să auzim ce-au de spus și să hotărâm care va fi atitudinea noastră față de ei...

Toți Ospitalierii îl aprobă zgomotos pe Maestrul lor, în timp ce Maestrul Guillaume făcea fețe-fețe. Aceste discuții pe teme religioase riscau să se întindă la nesfârșit, când ei trebuiau să profite de răgazul oferit pentru a pregăti operațiunile viitoare. Totuși, Templierul se abținu să protesteze. Nu putea, în nici un caz, să lase baltă o problemă care ținea de dogmă fără a risca să se vadă dezaprobat de către papă și abandonat de o parte din efective.

— Îmi propusesem să discutăm această problemă după cele de ordin pur strategic, îi asigură el, dar din moment ce Fratele Jean de Villiers dorește să discutăm mai întâi acest punct important, mă raliez cu plăcere la părerea lui: să fie aduși conducătorii Odéous.

Câteva momente mai târziu, heralzii introduseră în sală patru extraterestri foarte vârstnici, savanți eminenți, conducători aleși clandestin pe timpul anilor grei de ocupație.

Aveau cu toții o fizionomie derutată din cauza ochilor lor imenși, dar trăsăturile reflectau o inteligență extremă.

— Fraților! Fiți bine veniți! exclamă Guillaume de Beaujeu. V-am convocat aici, în fața adunării noastre, pentru a ne oferi lămuriri asupra unor probleme de foarte mare importanță. V-am ruga să dați răspunsuri scurte, dar să nu omiteți nimic.

— Vom răspunde cu mare plăcere întrebărilor voastre, răspunse cel mai vârstnic dintre Odéous. Mai înainte de toate mă voi face purtătorul de cuvânt al poporului nostru pentru a vă mulțumi din toată inima că ne-ați eliberat de sub jugul blestemaților Baphomeți. Am fost ales conducător al acestei planete în clandestinitate. Mă numesc Adoos și tovarășii mei mi-au cerut să vorbesc în numele lor. Eu cred că este oportun să normalizăm raporturile dintre noi, în așa fel încât nici o umbră să nu planeze între noi. Cetățenii noștri sunt conștienți de imensul serviciu pe care ni l-ați făcut și suntem gata să colaborăm cu voi în orice problemă.

— Perfect! în aceste condiții, ne vom înțelege cu siguranță; înțeleptul nostru Frate Jean de Villiers, comandantul Ospitalierilor, vă va pune întrebările.

Marele Maestru se întoarse către cei patru Odéous, îi măsură un moment cu o privire oarecum disprețuitoare și întrebă:

— Poporul vostru este foarte civilizat, are o existență foarte îndelungată, am auzit, aveți deci vreun fel de religie?

— Desigur! răspunse Adoos. Ea a evoluat, evident, de-a lungul secolelor, dar credința noastră actuală este simplă. Noi îl adorăm pe creatorul universului care-și manifestă în fiecare clipă puterea prin armonia care domnește în lume.

— Este această divinitate unică?

— Într-un anumit sens, da, căci ea este cosmosul și cosmosul este ea. Dumnezeu este omniprezent...

— Cum îl adorați?

— Foarte simplu: În fiecare familie, tatăl este preotul și el consacră câteva momente, în fiecare zi, sau în fiecare săptămână, după posibilități, lămuririi familiei sale asupra dublei naturi a universului, asupra necesității Binelui și a Răului, asupra minciunii persoanei noastre, asupra datoriei pe care o avem față de semenii noștri.

— Într-un fel, deci, dualiști... constată Jean de Villiers care reluă: credeți într-o viață de după moarte?

— Infima noastră persoană trebuie să se alăture Inteligenței Universale și să se contopească în ea, dacă asta este ceea ce vreți să știți.

— Dar trupurile voastre, ele înviază?

— Cum ar putea atomii lor să se reunească după ce au fost dispersați pe planeta noastră? Ar trebui să fim prea orgolioși pentru a crede că Dumnezeu s-ar putea ocupa de niște personaje atât de puțin importante ca noi?!

Marele Maestru al Ospitalierilor se întoarce către semenii săi, cu un surâs insinuant și continuă:

— Voi nu știți nimic, nu-i așa, despre păcatul originar?

— Nu-mi dau seama la ce vă referiți, de ce nașterea noastră să fie atinsă de păcat?

— Prin urmare voi nu așteptați venirea unui mântuitor?

— Noi sperăm să fim eliberați de sub tirania Baphomeților, voi sunteți eliberatorii noștri, sensul exact al întrebării tale îmi scapă.

— Voi aveți scrieri sfinte care povestesc despre crearea lumii?

De aceasta dată Adoos păru să se îndoiască de bunul simț al interlocutorului său.

— Voi nu știți că universul și-a început existența într-o uriașă explozie, cu miliarde de ani în urmă? Nici un Odéous nu exista pe vremea aceea! Cum am putea avea scrieri care să povestească despre evenimente atât de îndepărtate în timp?

— Prin intermediul Profeților care vorbesc în numele Domnului! rosti cu emfază Jean de Villiers. Dar, bineînțeles, nu aveți profeți?

— Pe legea mea, nu. Filozofii noștri n-au avut niciodată onoarea de a intra în legătură cu divinitatea supremă.

— Prin urmare, la voi nu există nici urmă de Cuvânt sacru, nici o speranță de a avea un Mântuitor. Ați auzit vorbindu-se de îngeri și de Lucifer care s-a revoltat împotriva Domnului?

— Niciodată... Cuvântul pe care l-ai rostit mă face să mă gândesc la niște ființe înaripate, poate vreți să vă referiți la Ethiri? Cât despre Lucifer, să fie el părintele Orphezilor?

— N-are rost să continuăm această discuție! constată Marele Maestru, fără a răspunde la întrebare. Este clar că am dat peste niște păgâni

încăpățânați! Asta nu mă uimește deloc, în fond pentru că pe Pământul nostru chiar, numeroase popoare n-ar fi avut vreodată ocazia să cunoască Adevărul dacă n-ar fi fost Cruciații și Misionarii. Avem o sarcină grea, dar cu ajutorul lui Cristos, o vom duce la bun sfârșit. Dacă Fratele Guillaume nu vede nici un inconvenient în asta, Ospitalierii mei se vor apuca imediat să-i catehizeze pe acești necredincioși. Cred că jumătate din efectivele noastre va fi de ajuns pentru răspândirea credinței. Voi trimite neîntârziat Sanctității Sale un mesaj pentru a-i semnala starea deplorabilă în care se află aceste biete ființe și-i voi cere crearea de episcopii și parohii, ca și trimiterea unui tribunal ecleziastic, destinat judecării rebelilor, apostatilor și vrăjitorilor. Datorită nouă, datorită Cruciadei noastre, acești nefericiți păcătoși vor putea cunoaște mântuirea!

Cu aceste cuvinte Jean de Villiers se așază la locul său. Guillaume nu prea părea să fie de acord cu concluziile sale și mai ales cu decizia unilaterală care-l priva de o parte din efectivele sale, dar dorea mai întâi să pună din nou pe tapet problemele strategice, așa că vorbi la rândul său:

— Grație clarviziei Fratelui Nostru, iată-ne ajunși la această spinoasă problemă. Mai dorește cineva să pună vreo întrebare?

— Desigur, rosti cu voce puternică Jean de Grailly. Mai întâi aș dori să știu dacă Marele Maestru al Ospitalierilor înțelege că, prin lăsarea aici a jumătate din efectiv, să anexeze această planetă.

— Această problemă va fi rezolvată numai de Sanctitatea Sa Papa, care va acorda teritoriile nou descoperite cui va socoti de cuviință! răspunse cu aprindere Ospitalierul, susținut de Konrad von Thierberg.

Nici de data asta Guillaume nu făcu nici o remarcă, deși avea câteva motive de nemulțumire.⁹

— Aș putea să știu ce model de guvernare aveți? se interesă francezul adresându-se bătrânului Odéous. Aveți un rege, un împărat?

— De multă vreme avem un guvern democratic, ales de poporul suveran. O adunare desemnează un președinte, care-și alege din acea adunare miniștrii.

— Dar pământurile cui aparțin? se minună Jean de Grailly, oarecum îngrozit.

— Poporului, evident, care le cultivă în comun! Mai este și pământul pe care se află uzinele, și locuințele noastre. Fiecare cetățean primește un salariu pentru munca sa, iar în cazul în care de moment este șomer, comunitatea îi dă ajutor jumătate din salariul său cel mai mare dacă este bolnav, este îngrijit gratuit. Dar de ce întrebați nu este la fel și la voi?

Francezul nu răspunse, ci se așază la locul său cu un dezgust profund.

— Și armatele voastre de ordinul cui ascultă? interveni Otto de Granson, care deși foarte aprins la față, își păstrase luciditatea.

— În primul rând, de ordinele șefului Statului, de mine când e cazul, apoi de generalii lor, ca și de ofițerii de diferite grade.

— Dar cine-i plătește?

— Statul! Cum altfel? O flotă de astronave costă o avere...

— Cine dirijează munca savanților voștri? Întrebă la rândul său Djaffar.

— Aceia dintre ei care au fost desemnați ca fiind cei mai apti pentru a hotărî orientarea cercetărilor lor, dar nimeni nu-i obligă să facă ceva împotriva voinței lor. Totuși, ministrul Științelor poate, în caz de necesitate, să mobilizeze savanții din diferite domenii pentru a examina o problemă urgentă. Creditele lor, sunt, în orice caz, votate de adunare.

Mireanul arab părea foarte interesat de acest sistem, el, care toată viața sa trebuise să-și finanțeze singur propriile cercetări, dar nu făcu nici un comentariu.

— E rândul meu să vă pun întrebări, din moment ce v-am satisfăcut legitima curiozitate rosti Adoos. Ne-ați eliberat de sub jugul Baphomețior, dar care va fi statutul nostru de-acum înainte? Vom fi liberi, sau n-am făcut decât să ne schimbăm stăpânii?

De data asta, Guillaume fusese încolțit. Pentru el, proiectat într-un univers nou, tentația era mare. După ce-și construise un Imperiu imens pe Pământ, de ce n-ar domni el ca stăpân atotputernic peste aceste popoare păgâne? În fond, acești indivizi puteau fi comparați, după cum remarcase Jean de Villiers, cu mamelucii sau cu mongolii. Ei nu practicau Adevărata Credință, așadar puteau fi aserviți fără ca papa să găsească vreun inconvenient în asta...

Totuși, ca un bun diplomat, el dădu un răspuns echivoc. Savanții Odéous îi erau indispensabili pentru a-i învinge pe Baphomeți; în consecință, trebuia să-i menajeze pentru a și-i face aliați. Era timp destul să-și schimbe atitudinea mai târziu.

— Întrebarea ta mă surprinde, trebuie să mărturisesc, răspunse el. Se-nțelege de la sine că tu vei rămâne conducătorul Odéousilor și vei guverna cum vei crede de cuviință planeta voastră! Noi vă cerem numai să-i ascultați pe preoții noștri, care vă vor învăța religia noastră. De altfel, frații noștri Ospitalieri vă vor lăsa aici o garnizoană, cu scopul de a vă apăra împotriva unei reveniri a Baphomețior.

— Și după ce veți termina cu acești demoni, pământeni vor părăsi planeta noastră? insistă Adoos.

— Se-nțelege de la sine; când pericolul a fost îndepărtat complet, ne vom mulțumi să stabilim fructuoase schimburi comerciale...

— Sunt fericit că mi-ați dat această asigurare. Unii dintre noi se temeau că n-am scăpat de Baphomeți, decât pentru a cădea sub o stăpânire încă și mai rea. În aceste condiții, suntem cu toții dispuși să colaborăm cu voi.

— Este rândul meu să mă bucur de vorbele tale! exclamă Guillaume. Avem mare nevoie de savanții voștri pentru a ne dota cu armament puternic, în special pentru a instala armele cu Quark. Aș dori de asemenea foarte tare să aud părerea voastră asupra strategiei care trebuie adoptată pentru a-i învinge definitiv pe Baphomeți...

— Experții noștri vă vor ajuta cu mare plăcere. Voi da imediat ordine

pentru a se pune la dispoziția voastră. În schimb, mă tem că nu vă putem fi de folos în ceea ce privește a doua problemă. De fapt, ființele Odéous sunt o rasă pașnică și n-am practicat niciodată arta blestemată a războiului. De altfel, acesta este și motivul pentru care Baphomeții ne-au învins așa de ușor, în timp ce tehnologia noastră o depășea de departe pe a lor... Orphezii sunt foarte pricepuți în luptele spațiale. Contrar nouă, ei dispuneau de o știință rudimentară și totuși Baphomeții i-au învins cu mare greutate. Va trebui deci să vă lansați escadrilele către Orph, pentru a utiliza expertii acelei rase. Înfrățirea lor diferă foarte tare de a noastră și Orphezii par chiar hidoși, însă îi urăsc profund pe Baphomeți, chiar mai mult ca noi, căci ei sunt sclavi de mai multă vreme ca noi.

— Mulțumesc pentru sfatul acesta, vom delibera asupra acestei chestiuni. Înțeleptul Frate Jaubert te va însoți, îl vei pune în legătură cu savanții voștri, așa încât lucrările să înceapă fără nici o întârziere...

— Să fiți răsplătiți, Seniorule Templier, se va face totul pentru a vă mulțumi!

Cu aceste cuvinte Odéousii părăsiră sala în compania lui Jaubert.

Guillaume așteaptă până ce ieșiră și reluă:

— Ei bine, Fraților, ce părere aveți? Trebuie oare să urmărim sfatul acestui străin și să ne lansăm escadrilele spre Orph, sau să înfruntăm grosul forțelor dușmane în apropiere de Baphom?

— N-avem nici o grabă, exclamă Jean de Grailly. Acești demoni au un antrenament care nouă ne lipsește. Orphezii ne vor putea da sfaturi prețioase...

— Ei, haide! obiectă Konrad von Thierberg. Niște ticăloși de păgâni nu pot ști mai mult decât Cavalerii lui Cristos. Să-i atacăm pe barbarii Baphomeți!

— Bine vorbit! tună Otto de Granson. În fond, ți-am câștigat deja o bătălie, de ce să nu te bazezi pe noi? Nu stăm în loc de niște necredincioși!

— Am avut de înfruntat doar niște efective slabe, remarcă Pierre de Sevry. Dacă atacăm planeta Baphom, adversarii noștri se vor bate cu energia dată de disperare căci, dacă planeta lor cade, asta înseamnă sfârșitul hegemoniei lor. Nu! trebuie să ne limităm ambițiile la viitorul apropiat și să ne îndreptăm spre Orph.

— Viclenia vulpii valorează cât puterea leului, remarcă zâmbind Qoubilăi. Adversarii noștri nu ne cunosc intențiile. De ce să nu-i facem să-și disperseze forțele prefăcându-ne că atacăm bariera de sateliți care înconjoară planeta Baphom, unde se află efective slabe, ca apoi să-i atragem pe urmăritorii noștri în apropierea grosului armatei noastre?

— Iată o idee interesantă! aprobă Guillaume, dar eu n-aș aplica-o imediat, căci trupele noastre nu sunt destul de bine antrenate. Riscăm să luptăm împotriva unor forțe prea importante, Orph se găsește la o distanță mică de această planetă. Dacă Baphomeții lansează un contraatac, vom fi preveniți de navele de patrulare și vom putea să ne întoarcem la timp

pentru a evita ca garnizoana noastră să fie nimicită. Să cucerim, mai întâi Imperiul Baphomeților, înainte de a-i înfrunta pe acești demoni, la ei acasă, unde sunt puternic fortificați. Pierderile noastre vor fi mici și ne vom înarma cu ajutorul Odéousilor. Eu propun să atacăm planeta Orph, fără întârziere! Ce spuneți, Fraților?

Jean de Grailly, Pierre de Severy și Jean de Villiers căzură, de acord cu Templierul. Numai Konrad și Otto refuzară să-și dea consimțământul. Totuși, după ce Jean de Villiers șopti câteva cuvinte la urechea Marelui Maestru al Teutonilor, acesta căzu până la urmă și el de acord.

Ajunseră deci la înțelegerea că, din momentul în care cincizeci de nave aveau să fie dotate cu arme cu quark, escadrila să iasă în spațiu și să se îndrepte spre Orph.

Persoanele de vază se împrăștiară apoi, aruncând o privire plină de dispreț înspre soldații beți care făceau curte femeilor Odéous, fără să-și facă griji în ce privește mântuirea sufletului.

Afară totul dormea pe câmpia luminată de grămezi de jar care dădeau o lumină mai aprins-roșietică boscheților din vecinătate, făcându-i să semene cu niște torțe aprinse.

Capitolul al optulea

Guillaume era mulțumit că reușise să impună hotărârea care-i lăsa toată libertatea de mișcare. Dacă, din întâmplare, Baphomeții atacau planeta Odd în absența sa, nu era rău decât pe jumătate, căci ei aveau să-l debaraseze de niște aliați care deveneau tot mai jenanți. De fapt Templierul n-avea în nici un caz intenția să aștepte de la un Papă ostil distribuirea de feude cucerite de propriile sale trupe! Timpul curgea în favoarea sa, căci în felul acesta Marco Polo avea mai multe șanse să-și ducă la bun sfârșit misiunea. El putea chiar să aducă alte aparate, atâta vreme cât Lyzog nu se afla în apropiere și calea de comunicare cu Baphom rămânea liberă. Trebuia să spere în continuare că viclenii Bahomeți nu aveau să descopere înșelătoria...

Pe urmă, Marele Maestru spera că Orphezii puteau să-i dea sfaturi prețioase cu privire la felul în care trebuia purtat un război în spațiu.

Patru zile mai târziu, flota luă cap (direcția) spre Orph la viteză de croazieră. Jean de Villiers rămăsese pe loc cu jumătate din efectivele sale.

Armada fusese deci amputată de un număr considerabil de nave, în schimb, ea dispunea acum de arme cu Quark, ceea ce compensa într-o oarecare măsură această pierdere. În general, Guillaume, ca soldat, avea de ce să fie satisfăcut, însă călugărul, Templierul, servitorul lui Dumnezeu, se simțea foarte nemulțumit. Odată, cândva, când discutasese cu Jean de Villiers, nu-i dăduse el asigurări că trebuiau să fie Cristoși pe alte planete?

Ori, la Odéous, nu exista nimic să-i semene măcar... Trebuia oare să deducă de aici că numai Pământul fusese ales? Că numai oamenii erau fiii lui Dumnezeu? În acest caz, nici un extraterestru nu cunoștea Adevărata Religie și Pământenii trebuiau să ducă Cuvântul în tot universul: o sarcină uriașă și un pic înspăimântătoare! Dar, chiar pe Pământ, nu toate ființele credeau în Cristos. Houen-Lun, de exemplu, avea o filozofie mult diferită de cea a creștinilor. Pentru el, toate creaturile vii erau sacre, el nu omora niciodată un animal, hrănindu-se numai cu plante și fierturi de cereale. El era singurul dintre oameni care consumă cu regularitate fiertura distribuită pe navă, căci, spunea el, „aceasta nu provine din nici o creatură vie.” Contrar lui Djaffar, care adoptase în linii mari religia creștină, tibetanul refuzase să se lase botezat și Ospitalierii îi reproșaseră adesea această Marelui Maestru.

Dar acesta era un spirit practic. Houen-Lun poseda puteri extraordinare, care-i ajutaseră să-l învingă pe Baphometul venit pe Pământ. De fapt, acești asiatici constituiau siguranța armatei, pentru că numai ei puteau subjuga spiritele extraterestrilor, dând dovadă de puteri pe care numai profeții din Biblie le posedau. Cu siguranță, acești înțelepți dețineau secrete necunoscute nici de Odéous, așa că Guillaume se ferea să provoace vreo supărare vechilor săi aliați, încercând să-i catehizeze împotriva voinței lor. Mai târziu, când pacea avea să domnească iarăși în Imperiul stelar al Templierilor, avea să fie destul timp pentru a rezolva această delicată problemă. Houen-Lun, numai de el cunoscut, îl servea cu loialitate, ce putea să ceară mai mult deocamdată? Cu siguranță, ura lui împotriva Baphomeților influența mult comportamentul său și fidelitatea față de Templieri nu avea să țină o veșnicie, asta era sigur. În orice caz, nu avea rost să se gândească prea mult la lucrurile acestea, căci, în fond, acest diavol, putea foarte bine să citească și gândurile comandantului armatei.

Călugării-soldați, ajutați de Odéous începură să se obișnuiască cu manevrarea navelor. Manevrele erau mult mai rapide, evoluțiile mai precise și cu toții găseau călătoria prin spațiu mai exaltantă. Puteau privi, fără a se mai înspăimânda, defilarea stelelor, traversau nebuloasele de parcă ar fi fost vorba de niște mlaștini oarecare și începeau să repereze din instinct multiple capcane ale spațiului fără chiar a recurge la instrumentele sofisticate cu care erau dotate navele.

Toate acestea anunțau numai lucruri bune pentru viitor. Mai rămânea de știut cum să atace planeta Orph. Guillaume îi convocă pe Odéous pentru a obține de la ei unele precizări. Căpitanul Souz i le furniză cu mare amabilitate.

— Situația de pe acea planetă se poate compara foarte bine cu cea de pe Odd, cu excepția faptului că ea nu posedă un satelit. Navele Baphomeților sunt deci staționate în apropiere de palatul guvernatorului. Va trebui să duceți lupta în spațiu pentru a le elimina, după care, ecranul energetic va putea fi trecut în același mod ca la noi, trecând pe sub el,

grație emițătorilor cu Quark.

În ce privește efectivul, acesta nu este prea numeros, nu mai mult de o sută de nave.

— Care va fi atitudinea Orphizilor față de noi?

— Această rasă n-are nici un punct comun cu noi, până acum ei trăiau în comunități, în piramide imense, adevărate labirinturi. Cea mai mare parte a indivizilor erau asexuați, și numai cuplul regal procrea. Caste de războinici asigurau protecția cetății. Muncitorii procurau alimentele necesare. În general, ei nu posedau o civilizație prea avansată, decât în domeniul muzical. Fiecare sală centrală a piramidelor era dotată cu o orgă imensă și toți Orphezii se reuniau acolo pentru a executa simfonii fermecătoare cântând la instrumente ciudate pe care știau să le confecționeze singuri. În prezent, Baphomeții au suprimat cuplurile regale și toți indivizii sunt asexuați, dar tiranii controlează cu mare grijă perpetuarea speciei. Numai cei mai buni muzicieni au dreptul să se reproducă. Baphomeții speră în felul acesta să obțină de la nefericiții lor sclavi melodii din ce în ce mai fermecătoare. Totuși nu vă lăsați înșelați, Orphezii sunt curajoși, uneori pot fi și cruzi. Fiecare femelă fecundată poate oua până la treizeci de ouă pe an, de aceea stăpânii lor le îndoapă cu anticoncepționale. Puii ajung repede la maturitate. Orphezii ar fi pentru noi aliați prețioși deși uneori sunt greu de înțeles și nu leagă ușor prietenii. Încă o informație: dacă trasăm un cerc, luând planeta Baphom drept centru, Odd și Orph se găsesc la distanță aproape egală de planeta Baphomețior. La fel și planeta Eth, patria Ethirilor. Numai Lyzog se află mult mai departe, de aceea nu a fost cucerită până acum.

— Ei, bine! iată-ne informați. Va fi o afacere delicată, mai ales dacă vrem să-i menajăm pe autohtoni... Voi adapta deci un dispozitiv diferit pentru flota noastră: în loc să plasez fiecare navă în spatele conducătorului coloanei, le voi desfășura în spațiu, fiecare găsindu-se în alt plan, diferit față de cea din fața ei; în felul acesta indiferent din ce parte vom fi atacați, puterea noastră de tir va fi egală, și navele noastre nu vor risca să se ciocnească între ele. Nu e nici o nebuloasă în apropiere de Orph?

— Niciuna. Această planetă este izolată în spațiu cu cele patru vecine ale sale, care sunt nelocuite și nu sunt frecventate decât rareori de prospectori de mine.

— Perfect! Vom ocupa o poziție deasupra planului ecuatorial, în felul acesta vom dispune de o mai mare libertate de manevră. Fiecare să treacă la postul său, în cinci ore să fim gata de plecare. Nu ne vom putea permite să suferim pierderi mari, deci va trebui să obținem o victorie rapidă; fiecare să-și facă datoria pentru slava Dumnezeului Nostru!

Conducătorii escadrilelor porniră deci să-și ocupe locurile în noul dispozitiv. Cu toții scrutau neliniștiți ecranele pentru a detecta navele Baphomeților.

Acestea nu-și făceau însă, deloc apariția și, până când armada ajunsese

destul de aproape pentru a zări planeta Orph, adversarii nu dăduseră nici un semn de viață. Nu dădură nici peste vreun câmp de mine...

Foarte neliniștit, Guillaume se temea de o capcană. Adversarii lor știau cu siguranță că veneau, de ce nu încercau să-i respingă?

Întrebat fiind, Houen-Lun, nu putu da nici un răspuns: nu percepea nici un impuls din spațiu. Să creadă oare că Baphomeții renunțaseră la planeta cucerită? În fond, această planetă nu juca decât un rol minor în economia lor și știau că acolo trebuiau să poarte o luptă aflându-se într-o netă inferioritate numerică...

Guillaume își trimise Templierii în recunoaștere prin împrejurimile planetei și nici aceștia nu întâmpinaseră nici un fel de opoziție. Contrariați, ei coborâră în atmosferă, dar tot nu-i atacă nimeni.

Qoubilai efectua un ocol al planetei zburând la joasă altitudine apoi trimise acest mesaj superiorului său:

— Nobile Senior, aici nu mai există nici un oraș important care să nu fie în flăcări. Se pare că adversarii noștri au aplicat tactica pământului pârjolit, lăsându-vă o planetă ale cărei instalații au fost distruse pentru a vă împiedica să le folosiți. Mie mi se pare o tactică bună; noi mongolii, folosim adesea această tactică. Câteva grupuri de autohtoni umblau de colo-colo; păreau foarte dezorientate și nu păreau să fie înarmați. În schimb zona unde se afla palatul era invizibilă, este acoperită de o cupolă luminoasă asemănătoare celei de pe Odd. Probabil că adversarii noștri și-au masat trupele acolo și va trebui să-i atacăm cu toată forța...

Marele Maestru fu foarte dezamăgit de această veste; ar fi vrut să mai distrugă câteva nave inamice pentru a diminua efectivele Baphomeților.

Acești demoni îi lăsau la dispoziție o planetă care-și pierduse orice fel de interes, mai mult, risca să se lase atras spre Orphed în timp ce ei distrugneau uzinele de pe Odéous care acum erau de o importanță vitală.

Fără a mai sta pe gânduri Guillaume ordonă escadrilei albastre și celei roșii să se întoarcă pe Odd în cea mai mare viteză. Jean de Grailly prelua comanda acestora cu ordinul expres de a-i da alarma superiorului său în caz că întâlnea inamici pe drum.

Totuși, nu primiră nici un mesaj de la Odéous. Poate că francezii și englezii aveau să ajungă la timp pentru a-i salva de soarta Orphezilor...

După ce-și asumase riscul de a-și diviza astfel forțele, Guillaume se îndreptă către amplasamentul unde se găsea cuibul de rezistență al Baphomeților, cu intenția de a termina cu ei cât mai repede posibil.

De data aceasta navele fură întâmpinate cu un nor de proiectile lansate de la sol. Acestea fură aproape toate interceptate, dar această apărare îl forță pe Guillaume să abandoneze planul de a ataca din aer.

Furios, Marele Maestru trebui să se limiteze la a-și debarca trupele de jur împrejurul fortului, în afara razei de acțiune a proiectilelor.

Planeta Orphed nu se putea compara nicicum cu luminoasa planetă Odd; ea posedea o vegetație luxuriantă, la fel ca a junglelor terestre.

Înjurând și blestemând, Templierii se văzură nevoiți să-și croiască drum printre copaci uriași, prin mlaștini puturoase, infestate de insecte de toate soiurile, ai căror descendenți erau de fapt orphezii.

Numai conducătorii mergeau călare, având în dotare eluri cu șase picioare, cu carapacea lor care-i apăra de înțepăturile insectelor și care trebuiau conduși cu frâie legate de urechi.

Scutierii construiă cu mari eforturi căruțe pentru transportul armelor cu Quark și tunurile de fier cu ajutorul cărora aruncau sferile explozive de mare preț a savanților Odéous! La acestea, se adăugau rezervele de alimente, muniția și căldura umedă care domnea sub acoperișul gros de crengi. Aerul era aproape irespirabil, din cauza concentrației mari în gaz carbonic și a mirosurilor grele. Dar Cruciații se socoteau fericiți că nu se aflau sub focul proiectilelor inamice. Uneori se mai rățăcea câte un proiectil scăpat de la navele care patrulau la joasă înălțime și infernul verde se transforma într-un vulcan, arborii fiind rași pe o rază de un kilometru...

Frații Tholon făceau parte, se-nțelege, din pedestrașii care abia se târau la urmă, pierzându-și total simțul de orientare în aceste hățișuri de nepătruns.

Totuși, șiroind de transpirație și răsuflând din greu, reușeau să se țină agățați de corzile legate de căruțe, călcând cu greu pe o cărare îngustă croită cu securile cu care tăietorii tăiau arbuștii, după ce șarjele de explozibile distruseseră arborii mai solizi.

Din fericire, drumul nu era prea lung și la căderea nopții coloana din care făceau parte cei trei frați ajunse la marginea pădurii.

În fața lor, în zare, se vedea cupola luminoasă care acoperea fortăreața inamică.

Prudent, Guillaume ordonă trupelor sale să rămână ascunse și să-și construiască fortificații de-a lungul lizierei de copaci.

Lucrul acesta nu făcu nici o plăcere pedestrașilor extenuați care trebuiră să sape o oră întreagă cu cazmalele pentru a-și face adăposturi individuale. Când în cele din urmă terminară și puteau să se odihnească, se făcuse noapte. Îi învăluia un întuneric aproape total, căci nici un satelit nu strălucea să lumineze tenebrele. Apa se prelingea, în gropi, legiuni de insecte ca niște țânțari uriași se-nfingeau zadarnic în costumele ca de scafandru; după o vreme, căzură cu toții într-un somn de plumb, în timp ce santinelele scrutau împrejurimile și patrulele circulau printre linii, schimbând între ele parola.

Pământenii dormiră astfel o bună bucată din noapte. Cu câteva ore înaintea zorilor, raze de lumină brăzdară jungla. Venind din față și din spate, un tir susținut se abătu asupra pozițiilor Templierilor luați prin surprindere.

În lumina exploziilor, își zăriră adversarii: roboți în armuri solide, care atacau descoperiți, fără să dea importanță pierderilor suferite.

Mai târziu, Guillaume află că acești războinici implacabili folosiseră tunelurile subterane care duceau în interiorul pădurii pentru a ataca trupele sale, de la spate.

Deocamdată, Templierii trebuiau să se descurce singuri, căci amestecul de trupe făcea imposibilă intervenția navelor. Antrenamentul pământenilor îi salvă de la o reală decimare. Ținându-se în penumbră, din adăposturi, ei puteau ochi cu ușurință pe adversarii luminați de flăcările exploziilor. Roboții aveau arme cu jeturi de foc, care contorsionau și aprindeau copacii pe care-i atingeau.

În această mare de foc, Pământenii se văzură curând nevoiți să-și părăsească adăposturile, în timp ce roboții nu păreau să se sinchisească de flăcările devoratoare.

De voie, de nevoie, cei scăpați cu viață trebuiră să iasă din gropile individuale și să se retragă în preeria din marginea pădurii.

Reușiră să salveze câteva căruțe, dar o bună parte dintre acestea fuseseră distruse de foc. Totuși, în ansamblu situația evolua în favoarea Templierilor, care reușiseră să masacreze o mare parte din roboți la începutul atacului, când aceștia atacaseră descoperiți.

Când lumina zorilor se revărsă asupra pădurii, își putură ajusta tirul asupra inamicului care se găsea încolțit de focul din pădure. Acești demoni puteau trece prin foc, dar nu puteau rămâne mai multă vreme în flăcări, așa încât, când steaua strălucitoare Orph răsări, bătălia era câștigată...

Dar cu ce preț! Acum, Templierii nu mai dispuneau de armamentul greu pentru atacarea cupolei, armele cu Quark, în special, fiind aproape toate distruse.

Sfătuit de Souz, Guillaume hotărî să lanseze dispozitivele necesare, cu parașuta, în timp ce flota sa deschise foc asupra tunurilor fortăreței.

Către prânz, totul intrase în normal.

Templierii, bine ascunși în noi adăposturi, puseseră în funcțiune bateria de tunuri și proiectoarele de Quark.

Fiecare primi pe locul unde se afla ceva de mâncare și câteva înghițituri de vin, un ospăț devenit rar...

Rămânea să-l scoată pe inamic din bârlogul lui.

Cum receptorii de mesaje rămâneau muți, Marele Maestru hotărî să participe personal la operațiunile finale.

Însoțit de Konrad von Thierberg, al cărui coif înalt și umerii largi îi dădeau o alură de uriaș, el debarcă dintr-un vehicul ușor într-un luminiș din pădure. Guillaume strânse bine șeaua pe cal și dând piteni, se lansă în galop, tăind pădurea.

Câteva minute mai târziu, ajunsese în primele linii.

Garin Tholon și frații săi, care păreau niște statui de noroi, într-atât de murdare le erau armurile, îi ieșiră în întâmpinare.

— Ei, bine! vitejii mei, cum stăm, se interesează comandantul lor.

— Au fost niște clipe fierbinți, Nobile Frate, răspunse Templierul Garin.

Dar noi i-am întâmpinat cum se cuvine; și acum nu mai e nici o problemă, atacurile acelor creaturi au încetat. Acum, armele noastre se află în poziție de tragere, putem deschide focul împotriva fortăreței.

— Perfect, trageți cu proiectilele cu quark pentru a perfora solul la baza cupolei, apoi așteptați noile ordine pentru a ataca.

Garin o luă din loc pentru a transmite ordinele, și, în curând fascicule luminoase scormoneau solul, fără ca inamicul să reacționeze încă.

— Ce părere ai Frate Konrad? Se pare că adversarii noștri nu au lăsat aici decât o garnizoană de roboți care să ne întârzie...

— Mi se pare cât se poate de evident! Acești ticăloși nu par să îndrăgească să-și riște propria lor piele... Totuși, mă-ntreb dacă efectivele lor au fost distruse în totalitate; după părerea mea, ei așteaptă în interiorul castelului pentru a da bătălia finală.

— Probabil... în orice caz, nu vreau să risc deloc. Trebuie să terminăm repede cu ei; vreau să arunc fortăreața în aer cu atât mai rău pentru cei dinăuntru!

Acum, mai multe găuri se căscău în jurul cupolei și Garin reveni pentru a primi noi ordine de la Marele Maestru.

— Viteazul meu prieten, vă interzic să pătrundeți în interiorul fortăreței; nu se află nici un Baphomet aici și mă tem de o capcană. Veți trage cu tunurile de cel mai mare calibru, ținând prin orificii și veți folosi cele mai puternice sfere explozive. Du-te...

Templierul plecă din nou; servanții încărcară tunurile care deschiseră foc simultan, în timp ce stăteau cu toții adăpostiți, inclusiv cei doi Mari Maeștri, care-și făcuseră caii să se-ntindă la pământ. Cu toții se așteptau la o explozie puternică, dar realitatea le depăși închipuirea! O deflagrație de o putere uriașă în formă de ciupercă, ale cărei volute negre se vâlătuceau către cer, acoperi astrul zilei, și câmpul de bătaie fu învăluit în penumbră.

Arborii de la marginea pădurii fură culcați la pământ, în timp ce flacăra incendiului pâlpâia ca o lumânare în vânt.

Când praful se-mprăstie, Templierii se ridicară, tremurând, în picioare, scuturându-se de bolovanii de pământ care le acoperiseră costumele de scafandri. Apoi constatară că dispăruse cupola și un enorm crater fumegând se căsca pe locul fortăreței.

— Pe legea mea! exclamă Teutonul, cred că au avut acolo un depozit de explozivi pe care proiectilele noastre l-au făcut să explodeze!

Guillaume nu răspunse. El fusese șocat de explozie... și clătînându-se, își duse mâna la urechi, uitând de cască.

— Ești rănit? se neliniști Konrad.

— Nu... numai șocat, ajută-mă să-mi scot casca...

Teutonul desprinsă curelele și-i scoase casca etanșă, după care văzu că un firisor de sânge se prelingea din canalul auricular, dar hemoragia încetă foarte repede.

— Ei, bine! Ai scăpat destul de ușor..., constată germanul.

— Da, adversarii noștri trebuie să fi acumulat explozibili; poate era vorba de o capcană care să-i arunce-n aer pe Cavalerii noștri dacă s-ar fi aventurat în interior, nu vom ști asta niciodată... Totuși, iată o nouă dovadă a vicleniei diabolicilor Baphomeți; trebuie să fim mereu în gardă.

Guillaume și Konrad urcară apoi din nou pe caii lor care nu suferiseră prea tare din cauza șocului și merseră să-și treacă trupele în revistă. Grație adăposturilor individuale, nu erau decât câțiva morți, datorită unor bucăți de zid care căzuseră direct peste nefericiții din adăposturi.

Cavalerii și scutierii se adunară din nou pentru a se îmbarca în navele care-i așteptau în apropiere. Guillaume se grăbea să părăsească această planetă blestemată, care nu-i mai putea fi de nici un folos, acum că instalațiile sale erau distruse.

În momentul acela, Garin îi atrase atenția comandantului său:

— Priviți, Seniore. o coloană de cavaleri coboară pe colină...

Guillaume se întoarse. Într-adevăr, un nor de praf cenușiu indica apropierea cavalerilor care soseau în galop.

Templierii se aliniară imediat în poziție de luptă în fața navelor... Cu toții constatară, însă repede că nu aveau mari motive să se teamă, căci noii sosiți nu erau deloc numeroși: numai vreo cincizeci de indivizi.

Când aceștia ajunseră în bătaia focului, îi putură identifica. Era vorba de orphezi. Aceste ciudate creaturi verzi călăreau pe un fel de scarabei maronii, foarte asemănători cu cărăbușii pământeni. Se deosebeau totuși de aceștia printr-o trăsătură importantă: un organism homeoterm, în loc de poikiloterm, ceea ce le permitea să ajungă la dimensiunile unor cai mai mici.

Înfățișarea noilor veniți creă la început panică în rândul călugărilor-soldați. Aceste creaturi le aminteau de diavolii pictați pe pereții catedralelor. Pentru aceste suflete pioase, fără nici o îndoială, acești orphezi nu puteau fi decât demoni din neamul lui Lucifer, îngerul căzut în dizgrație, care se revoltase împotriva Creatorului său. Fu nevoie de toată autoritatea comandanților lor și de disciplina Templierilor pentru a evita un masacu.

Însuși Guillaume își făcu semnul crucii și îl întrebă încă o dată pe Souz dacă era vorba într-adevăr despre autohtoni.

La răspunsul afirmativ al căpitanului, el îi dădu acestuia ordin să meargă să-i întrebe ce intenții aveau. Căpitanul Odéous încalecă pe un elur și porni în galop până la noii sosiți cu care discută un moment, apoi reveni în rândurile Templierilor.

— Ei? se interesă Guillaume, ce ți-au spus?

— Nimic, prea neliniștitor, Seniore! Ei aparțin unei mici comunități care trăiește în munți și a scăpat de Baphomeți. Cer medicamente și arme. Nu duc lipsă de provizii căci sunt vegetarieni. Nu aveți motive să vă temeți de ei...

— Știu cumva dacă mai sunt și alte fortărețe pe Orph?

— I-am întrebat despre asta și au răspuns negativ. După cum am presupus noi, Baphomeții au plecat cu puțin timp înainte de sosirea noastră, distrugând toate instalațiile. Numai legiunile de roboți se ascuseseră în fortăreața pe care am distrus-o noi. Orphezii sunt foarte siguri că am distrus tot ce era garnizoană pe planeta asta.

— Bine! să li se dea ceea ce cer... Mergi să le transmiți tu asta, eu nu vreau să vorbesc cu ei, prea seamănă cu niște diavoli de infern. Nici Baphomeții nu sunt atât de hidoși!

— Intenționați să lăsați ceva trupe pe aici? se interesă Souz. Nu le cereți sfaturi strategice?

— O companie și patru nave, n-are rost să lăsăm mai mult, nu am ce face cu o asemenea planetă și cu asemenea indivizi. Mergi să vorbești cu ei, dacă te lasă inima, mie-mi repugnă...

Căpitanul salută și porni din nou către insectoizi, în timp ce Guillaume și ofițerii săi se imbarcau în nava amiral.

Aceasta se ridică imediat în spațiu și fu imediat urmată de restul escadrilelor care se așezară în formație de luptă, așteptând ordinele comandantului lor.

Marele Maestru era foarte nehotărât. Neavând nici o veste de pe Odd, nu știa dacă să se întoarcă pe aceasta sau să efectueze un raid rapid asupra planetei Eth pentru a o ocupa.

Un mesaj din partea lui Otto de Granson puse capăt acestei tergiversări. Uriășul suedez anunță că escadrilele albastre și cele roșii ajunseseră pe Odd fără nici un fel de probleme. De altfel, spațiul părea pustiu. După toate aparențele, Baphomeții se retrăseseră pe Baphom. El adăugă că Odéousii munceau pe brânci și că, în câteva săptămâni, efectivele Templierilor aveau să fie dublate. În sfârșit, încheie, fără a da alte detalii, cu informația că sosise un legatar al noului Papă, Gaetano Orsini, ales sub numele de Nicolae al III-lea. Guillaume reținu în mod special această informație care-l înfurie peste măsură.

— Ce să mă fac cu palavragiul ăsta fără creier? țipa el. Pe Binecuvântata și Preafericita Fecioară Maria, ăsta nu este decât unul dintre mîncăii ăia obezi care o lingusea pe Sanctitatea Sa și care-o să-mi spună mie ce să fac... Planetele astea sunt ale mele și eu o să le dau cui vreau eu! Ah! Ce-aș mai râde de ei, dacă din întâmplare armata Baphomeților s-ar îndrepta spre Pămînt! Or să se roage de mine mult și bine, dar o să-i las să crape pe ticăloșii ăia. Și când mă gândesc că nu mi-au trimis nici măcar ajutoare!

— Scumpe Sire, interveni Templierul de Tyr, nu se cade ca un servitor al lui Cristos să rostească asemenea cuvinte! Furia vă orbește. Sanctitatea Sa este Reprezentantul Domnului Nostru pe această lume și nimeni nu scapă de autoritatea lui...

— Uiți de prerogativele Ordinului Nostru! răspunse Guillaume cu trufie; noi constituim o putere independentă care se bucură de protecția

Romei, fără a-i accepta tutela. Cine a lucrat mai mult ca mine pentru gloria Domnului Nostru? Grație mie, Sfânta Credință s-a răspândit de la un capăt la altul al Pământului și al Universului. Puțin îmi pasă de edictele papale și nu am a da socoteală de faptele mele decât Mamei acestei lumi, Dumnezeu cosmic care a creat aceste astre și pe locuitorii lor! Dar, în fond, rosti el mai potolit, greșesc acordând atâta importanță acestor lași care vin să pună stăpânire pe cuceririle mele. Ne vom îndrepta spre Eth, apoi îi vom ataca pe Baphomeți în bârlogul lor. Acum lăsați-mă singur...

Cei de față, nefiind prea dornici să înfrunte mânia Marelui Maestru, se retraseră imediat.

Cât despre Guillaume, acesta îngenunche în fața unui Crist și se cufundă în meditație.

Dacă fideliul Marelui Maestru i-ar fi putut citi gândurile, ar fi fost cu siguranță îngroziți și s-ar fi întrebat dacă mai-marele lor nu e stăpânit de diavol.

Din fericire, numai Houen-Lun putea penetra conștiințele și tibetanul rămânea mut ca o piatră de mormânt.

Cufundat într-o mare de disperare, Guillaume simțea cum își pierde credința. Până acum, câtă vreme se aflase pe Pământ, nu afirmase el față de Jean de Villiers că puterea lui Hristos era suficientă pentru ca acesta să se întrupeze pe fiecare planetă, aducând astfel mântuirea păcătoșilor? Ori, nici pe Odd, nici pe Orph – după cum îl asigurase Souz – nici un localnic nu pretinsese vreodată să moară pentru a asigura mântuirea sufletului semenilor săi! Din acest motiv, mai mult decât din motive strategice, Templierul voia să meargă pe Eth. Poate acolo, în sfârșit ar descoperi urma unui Crist autohton...

Dar dacă nu, ce să creadă? Că ființe cu o înfățișare atât de hidoasă ca Orphezii nu cunoscuseră păcatul originar? Și-atunci? De ce omul să fie singurul purtător al acestui păcat? Desigur, nici pe Pământ multe popoare nu-l cunoscuseră pe acest Cristos, așa că era de datoria lui, ca servitor al Credinței, să o răspândească... Dar de ce Fiul omului nu se manifesta pentru a da dovadă de puterea Lui. În fond, merita osteneala! Niciodată de la Moise încoace nici o ființă umană nu făcuse atât de multe pentru a spori Împărăția lui Dumnezeu! De ce nu avea și el parte de un mesaj? De un loc la masa Lui? Pe Odd și pe Orph, călugări-soldați se ocupau deja cu convertirea necredincioșilor, dar oare legile Decalogului și ale Evangheliilor se puteau aplica unor creaturi atât de diferite de oameni cum erau Orphezii care, ca și șarpele se înmulțeau prin ouă, sau cum erau Baphomeții, androgini? Guillaume nu știa ce să creadă, creierul îi era golit. Pentru prima dată, din copilărie și până acum, orgoliosul soldat simți lacrimile șiroind pe obrajii brăzdați de riduri; Templierul se deplângea pe sine, deplângea prăbușirea universului său căci, în fond... Dacă acest pantheon multiform descoperit pe Pământ și în spațiu implica faptul că ființele care locuiau pe diversele planete își creau Dumnezeul lor după

propriile nevoi și dacă, de fapt... El nu există...

Puțin câte puțin, Guillaume simțea cum i se clatină convingerile, căci aceste probleme erau de nerezolvat și el nu avea darul de a le rezolva...

Fără să-și dea seama, alunecă într-un somn profund...

Călugărul soldat se odihni multă vreme astfel, cu capul pe cartea de rugăciuni; în acest timp, navele parcurgeau distanțe infinite ale spațiului, puncte minuscule purtând la bordul lor minuscule creaturi, împinse de orgoliul lor nemăsurat să descopere secretele nepătrunse pe care spiritul lor îngust nici nu le putea cuprinde.

În vremea aceasta, Guillaume nu era singurul care se scufundase în reflecții filozofice, înțeleptul lama avea și el problemele lui...

De altă natură, desigur, dar la fel de neliniștitoare. Convins de reîncarnarea ființelor după moarte, într-o altă ființă vie, Houen-Lun nu vedea ce putea să împiedice ca oamenii să se reîncarneze în Orphezi, în Ethiri, în Odéous, în Baphomeți și invers. Aceasta măsura durată ciclului care trebuia parcurs înainte de a ajunge la fericirea supremă. În schimb, inactivitatea sa voită vis-a-vis de lume și de locuitorii ei se găsea într-o stare jalnică de o vreme încoace... Houen-Lun reușise să se contopească cu misterioasa Putere supranaturală care se manifestă în natură, dar cum să se scuze pentru atitudinea sa în completă contradicție cu maximele care porunceau să nu ucidă nici o ființă vie, să nu facă rău nimănui, nici păsărilor, nici patrupezilor, nici florilor, nici ierbii?

Până acum acceptase uciderea Baphometului venit pe Pământ, spunându-și că această ticăloasă creatură amenință armonia lumii. Din aceleași motive acceptase să-l ajute pe Marele Maestru al Templierilor în cruciada sa împotriva Baphomeților. Dar aceste creaturi perverse nu erau și ele născute de Stăpânul Lumii Adibuda? Așadar, de ce să le suprime când și tigrul de pe munte avea dreptul său la existență? Lumea nu e, desigur, decât o iluzie, dar unde se ascunde realitatea în imensitatea universului? Trebuia oare să-nceteze să-i mai ajute pe acești războinici occidentali, cu obiceiuri necioplite și cu credință primitivă? Un asemenea abandon însemna pur și simplu pierzania lor. Fără sprijinul psihic al înțelepților lama, ei n-ar fi fost decât niște jucării în ghearele tigrilor Baphomeți. La urma urmei, cine risca mai mult să tulbure armonia lumii? Baphomeții, desigur! dar orgolioșii Templieri, Ospitalierii, Teutonii, nu erau oare la fel de lacomi și disprețuitori ca aceste ființe ticăloase?

Sfâșiat de îndoieli, Houen-Lun își dădea seama că era departe de a fi ajuns la dezinteresarea supremă, că legături strânse îl uneau încă cu această lume ticăloasă la care credea că renunțase...

Inima îl împingea să-și ajute semenii, oamenii.

Rățiunea îi spunea că, acționând astfel, trebuia să intervină mereu mai mult în derularea evenimentelor, flagrantă contradicție cu doctrina sa...

Incapabil să ia o hotărâre, lama își alungă orice gând din minte.

Timpul se scurse rapid.

Templierul și tibetanul aflară cu surprindere că armada se apropia de planeta Ethirilor. Guillaume trecu la postul de comandă, uitând de frământările sale pentru a trece la acțiune.

Houen-Lun rămase în expectativă.

Capitolul al noulea

Sistemul planetar al Ethirilor cuprindea zece planete. Fapt important, două dintre ele păreau să fie populate de forme de viață, dar erau profund diferite între ele. Prima planetă, mai aproape de planeta albă, se bucura de un climat tropical. Acoperită de jungle cu vegetație luxuriantă, ea adăpostea o faună bogată, adesea periculoasă, oarecum comparabilă cu cea existentă pe Pământ în era secundară. Ethirii nu ajunseseră acolo decât în ultima vreme, căci nu construiseră nave capabile să navigheze prin spațiu decât în urmă cu o sută de ani. Acest astru servea mai ales ca rezervă de vânătoare. Nu fuseseră instalate acolo decât câteva posturi de observație. După cucerirea de către Baphomeți a celei de a doua planete, ea se găsea complet abandonată.

Civilizația oamenilor-păsări se dezvoltase în climatul temperat și blând al planetei Eth. Ea nu era nici pe departe atât de avansată ca civilizația Odéous. Ethirii trăiau încă în orașe fortificate înconjurate de ziduri înalte, cu un acoperiș transparent. Castelele, casele de locuit, aveau o cale de acces pe deasupra, printr-o porțiune de acoperiș întărită.

Proprietarii lor puteau zbura cu ușurință pe distanțe mari. Uneori ei foloseau pentru transportul încărcăturilor grele, baloane dirijabile trase de păsări puternice numite retrel. Evoluția vieții animale urmase un curs special pe Eth. Aproape toate speciile puteau să zboare.

Pe lângă aripile lor puternice, Ethirii posedau brațe terminate cu patru degete, degetul mare opus permițându-le să execute orice fel de munci.

Pentru a-i împiedica pe acești nefericiți să zboare, Baphomeții le rupseseră oasele umerilor care se sudaseră la loc răsucite, împiedicându-i să-și întindă aripile, dar acești cruzi stăpâni avuseseră grijă să nu le răsucescă mâinile, indispensabile pentru a cânta.

Firi pașnice, Ethirii se lăsaseră cucerii aproape fără a se împotrivi. Ei nu erau înrobiți decât de vreo treizeci de ani. Sclavi blânzi, cu genele lor de un alb imaculat, erau de asemenea excelenți muzicanți.

Guillaume aflase toate acestea de la Souz, dar deocamdată nu prea-l interesau, el dorind numai să afle dacă Eth fusese lăsată fără apărare.

Detectorii nu reperară nici o mină; în ce privește cele trei Luni, ele se dovediră părăsite. După cum se părea, Baphomeții nu avuseseră timp să le fortifice.

Cercetarea planetei dădu la iveală faptul că ea fusese evacuată. Nu

fusesse lăsată decât o garnizoană de roboți însărcinați cu supravegherea sclavilor și cu înăbușirea oricărei revolte.

Vârful unei coline care acoperea fortul era protejat de o vastă cupolă luminoasă.

Totuși de data aceasta, Baphomeții nu trecură la distrugeri sistematice. Eth, planeta înflorită, producea esențe foarte mult căutate de ticăloasele creaturi. Aceștia lăsaseră intacte plantațiile imense cu plante selecționate cu mare grijă de-a lungul anilor. Numai uzinele din apropierea lor fuseseră distruse.

Asta îl bucură foarte tare pe Guillaume care nici nu se mai deranja să distrugă fortăreața inamică. Trupele sale știau foarte bine ce au de făcut și lichidară rapid garnizoana.

După acestea, Marele Maestru se îndreptă spre Ethor, capitala planetei, pentru a întâlni mai-marele acelor locuri.

Avu tot timpul să admire delicata arhitectură a orașului pe care îl survola la joasă înălțime. Străzile, inutile înainte de sosirea Baphomeții șerpuiau aruncate la întâmplare. Numai câțiva colaboratori demni de dispreț își păstraseră aripile intacte.

Privilegiu fără mare utilitate, ei avuseseră, de asemenea, dreptul de a pilota drijabile de transport. De la sosirea flotei, cea mai mare parte a acestor creaturi lașe fugise în regiunile deșertice ale planetei. Lipsiți de arme, ei nu reprezentau nici un pericol și aveau să fie curând forțați să se predea.

Souz îi dădu asigurări Templierului, că avea să fie ușor să vindece nefericitele victime ale Baphomeților. O operație chirurgicală foarte simplă avea să le redea posibilitatea de a-și folosi aripile...

Guillaume fu întâmpinat pe platforma de deasupra palatului cu triluri melodioase ale unei orchestre și de un cor care cânta imnuri în onoarea eliberatorilor planetei. Fu apoi introdus în încăperile uriașe cu tavane înalte, ai căror pereți erau împodobiți cu stinghii de argint și cuiburi garnisite cu catifea, acum, inutile.

Arros, venerabilul Ethir care guvernase cândva planeta, îl primi cu cele mai mari onoruri. El și miniștrii săi se aruncară la picioarele Templierului, sărutându-i mâinile în semn de recunoștință. Guillaume se lăsă un moment pradă acestor efuziuni sentimentale, apoi îl ridică nerăbdător pe Arros, rugându-l pe Souz să-i traducă:

— Nu vă înjosiți în felul acesta! porunci el. Asemenea practici sunt rezervate divinităților și eu nu sunt decât o umilă creatură a lui Dumnezeu cel Atotputernic, Stăpânul Universului! Nu venerați deci nici un dumnezeu pentru că aveți o astfel de atitudine față de o creatură a lui, voi care semănați cu îngerii religiei noastre?

— Ba da! răspunse bătrânul Ethir prin intermediul căpitanului Odéous. Noi credem într-un creator suprem care domnește asupra întregului Univers, dar nu înseamnă că-l renegăm dacă-i mulțumim pentru bunătatea

lui prin intermediul Vostru. Voi care i-ați alungat pe monștrii care ne oprimau...

— Spune-mi bătrâne, continuă Marele Maestru, Dumnezeuul tău a trimis pe planeta sa pe fiul său prea-iubit care, luând înfățișarea voastră, a venit să vă mântuiască de păcatul originar?

— Desigur! răspunse Arros uimit. De unde poți să știi asta, tu care vii aici de pe o planetă îndepărtată? Dhret s-a încarnat, cu câteva secole în urmă, pentru a dăruii poporului nostru preceptele unei religii în conformitate cu dorințele Tatălui Său Atotputernic...

De data asta, Guillaume se simți foarte fericit. Găsise, în sfârșit, dovada atât de mult căutată. Pământul nu fusese singurul loc ales pentru încarnări. Exista un Cristos pe această planetă. Toate îndoielile sale pieriră într-o clipă. Nici Odéousii, nici Orphezii cu înfățișare de demoni nu atinseseră încă stadiul de evoluție când Dumnezeu să socotească potrivit să-l trimită pe Fiul său Prea-Iubit să le aducă la cunoștință Cuvântul Sfânt, dar acești Ethiri angelici, erau ca și Pământenii aleși de Cristos care luase înfățișarea locuitorilor acestei planete...

— Și cum a murit El? Se interesă nerăbdător Templierul.

— Încărcat de ani și venerat de poporul nostru! răspunse Arros. Cum ar fi putut muri altfel? Noi îi datorăm multă recunoștință pentru că ne-a dăruit Preceptele Sfinte, model de viață pentru a ajunge după moarte la fericirea supremă!

Guillaume albi. Fără durerea unei morți rușinoase, cum ar fi putut acest Cristos să mântuiască aceste creaturi?

— Și care sunt învățăturile pe care vi le-a adus el?

— Să nu ne ucidem semenii, să nu ne hrănim cu carne, ci numai cu semințe și vegetale, să părăsim cuibul familial pentru a ne face propriul cuib la vârsta de cincisprezece ani, să ne creștem puii și să-i îngrijim, să avem grijă de cei ai căror părinți sunt morți, să ne căsătorim cu văduva fratelui, dacă, din întâmplare acesta părăsește prea repede această lume, să disprețuim bogăția și să nu căutăm bunuri materiale în afară de cele necesare, de a-l lăuda pe Dumnezeuul Universului prin cântecele noastre de două ori pe săptămână și să ne reunim cu toții la comemorarea morții lui Dhret pentru a-l glorifica, să nu furăm decât de la cei bogați, să-i ucidem cu blândețe pe frații noștri prea bătrâni...

— Ce? se sufocă Guillaume, acest impostor a recomandat euthanasia și poligamia, pe Cristos! Îți bați joc de mine, bătrâne, ai grijă!

— Nu are rost să te superi, prietene, fiecărei rase i se potrivește o altă morală; ceea ce este bun pentru noi oameni-păsări, nu e obligatoriu să fie bun și pentru voi, războinicii veniți de pe o altă planetă. Astfel, el ne-a interzis să ne luptăm pentru a cuceri bunurile altor popoare, în timp ce Dumnezeuul tău îți ordonă să lupți fără încetare împotriva altor popoare din univers pentru a-ți mări moșia. Căci eu nu-mi fac nici un fel de iluzii, străine; am schimbat pur și simplu stăpânii și noi îți mulțumim pentru că

pari mai îndurător și mai blând decât ticăloșii de Baphomeți...

O urmă de zâmbet lumină privirea lui Souz când traduse aceste vorbe și Guillaume se eschivă răspunzând:

— Te înșeli, bătrâne! Templierii nu au înrobit niciodată pe nimeni, ei se mulțumesc să răspândească în univers Cuvântul Sfânt...

— Tocmai asta este, căci el nu corespunde deloc cu învățătura pe care o aplicăm noi!

— Doctrina ta, este adevărat, diferă foarte mult de a noastră, totuși venerezi un Mântuitor și va fi ușor să-ți explicăm erorile Dogmei pe care poporul tău a urmat-o până acum. De exemplu, nu trebuie în nici un caz să te căsătorești cu văduva unui frate din moment ce ești deja căsătorit, căci este interzis să ai mai multe soții...

— La voi, poate, dacă rasa ta este prolifică, dar noi, care nu facem decât un ou care scoate pui după incubatie de doi ani, cum am putea să ne perpetuăm rasa dacă n-ar fi toate femeile nubile fecundate?

Guillaume oftă.

— Încurcate sunt căile Domnului! Acum îmi dau seama cum de un extraterestru diferă de om. Nevoile sale, morala sa, spiritul său nu sunt comparabile cu ale noastre, așadar, cum ar putea o religie să fie mai vasală. Chiar pe Pământul nostru există numeroase feluri de a-l adora pe Dumnezeu, dacă ar exista o dogmă aplicabilă tuturor... Pari animat de bune intenții când preconizezi poligamia... La alte popoare, mai prolific, există la naștere o selecție pe care ei o numesc eugenică; acesta este cazul Orphezilor, cred, care suprimă terți puii care prezintă diformități sau tare. Toate acestea sunt interzise de Dumnezeul nostru! Dar cum să știi dacă trebuie să impunem Legile Sale la popoare ca ale voastre?

— Ești în mod vădit înțeleghător și bun și ții cont că toate ingerințele în patrimoniul nostru universal ar însemna un nou sclavaj. Totuși trebuie să iei o atitudine și pari sfâșiat de îndoieli...

— Într-adevăr mă confrunt cu probleme foarte dificile, dar mă rog lui Dumnezeu să mă lumineze pentru a proceda cum e drept și după dorințele Sale. Deocamdată, voi lăsa o mică garnizoană pe planeta voastră. Veți fi liberi să practicați religia după cum vă e voia. Mai târziu, după ce războiul împotriva Baphomeților se va sfârși, vom avea timp să reflectăm asupra atitudinii pe care va trebui s-o adoptăm. Du-te acum...

Ethirul se retrase; cu aripile sale mari care-i atârnav pe spate părea nătâng și diform, dar ce ușor și grațios trebuia să arate atunci când plana în aer cu penajul său imaculat!

Guillaume se întoarse fără a mai întârzia la nava sa amiral. Înainte de a părăsi acest sistem solar voia să arunce o privire asupra planetei vecine pentru a se asigura că nici un fel de trupe inamice nu-și găsiseră refugiul acolo. Escadrila efectua o călătorie rapidă și Marele Maestru debarcă în această lume nouă, neînchipuit de luxuriantă și de sălbatică.

Lianele vorace înconjurau deja instalațiile precare ale Ethirilor

dărâmând zidurile cu greutatea lor.

Templierul și escorta sa găsiră arbori monstruoși al căror trunchi și ramuri erau acoperite de spini lungi. După spusele lui Sonz, Ethirii foloseau aceste săgeți ascuțite, în locul săgeților de oțel, căci ele conțineau o otravă puternică ce omora în câteva secunde. Soldații făcură provizii de astfel de spini, în ciuda dificultăților pe care le întâmpinară când încercară să le desprindă din copaci. În această pădure trăiau nenumărate alte plante cu sucuri care îmbătau, cu sucuri iritante, sau otrăvitoare, pe care Baphomeții le recoltaseră din plin până acum.

Tot acolo se găseau liane care strangulau cu o rapiditate care întrecea orice închipuire. Nenumărate schelete de animale suspendate deasupra solului semnalau prezența acestor ucigași vegetali implacabili.

Guillaume înțelese repede că nici o garnizoană nu putea supraviețui în aceste locuri ostile, cel puțin dacă ar fi dispus de mijloace de a lupta împotriva ierburilor, care, în fiecare noapte, recâștigau terenul pierdut peste zi, prin tăiere.

El părăsi deci, aceste locuri blestemate, după ce-și consultă oracolul, pe Houen-Lun, care-i confirmă impresiile. În afară de o legiune de păsări și insecte, nici o creatură înzestrată cu rațiune nu trăia aici.

Linistit acum, Marele Maestru puse cap spre Odd, pentru a-și concentra forțele într-un ultim asalt.

Pe drum, el primi o veste excelentă: flota inamică dispăruse din spațiu.

Acest fapt era îmbucurător pentru viitorul apropiat, dar neliniștitor pentru viitorul mai îndepărtat. Templierul se confesă lui Souz, a cărui inteligență o aprecia în mod deosebit, iar acesta îi confirmă temerile.

— Am discutat îndeamănunt cu Orphezii, îl asigură căpitanul Odéous și iată concluziile lor. Baphomeții sunt niște lași. Anexează cu plăcere planete care nu opun decât o slabă rezistență, așa cum a fost cazul până acum. Ei credeau cu siguranță că Pământul vostru era slab apărat și mare le-a fost surpriza când au descoperit că în fața lor se află o populație hotărâtă să se opună cu toate forțele. Cum, voi dispuneți, pe lângă altele, de tehnologii echivalente cu ale lor, acești ticăloși au adoptat tactica zidurilor. Numai planeta lor dispune de un dispozitiv puternic în spatele căruia se găsesc la adăpost. Sateliții lor formează o centură ermetică pe care puține nave sunt capabile s-o pătrundă și, chiar în cazul în care asediatorii au reușit să producă o breșă, ar avea de luptat împotriva escadrilelor comasate în spatele acestora. Pe Baphom există resurse minerale și alimentare care îi pot ajuta să reziste ani în șir. Ce importanță are pentru ei dacă trebuie să-și sacrifice sclavii!

— Cunoaștem foarte bine această tactică, mormăi Guillaume mângâindu-și inconștient barba neagră ca smoala. Și regii noștri dispun de cetăți întărite și ducii lor, conții lor locuiesc în castele cu ziduri groase care sunt foarte greu de distrus, cu excepția sferelor noastre explozive care le distrug cu ușurință! Suntem experți în arta asediilor și suntem foarte

pricepuți la tacticile necesare în acest gen de luptă. Așadar, de ce nu l-am ataca pe inamic pe propriul lui teren, din moment ce dispunem de efective suficiente?

— Există un motiv foarte puternic, Nobile Senior, remarcă înțeleptul Odéous. Atunci când luptați pe Pământ, trupele voastre se puteau aproviziona pe teren. Dar în spațiu va fi altă situație. Cum ar putea navele voastre să rămână în apropiere de Baphom fără a se aproviziona cu combustibil și hrană? Ar trebui să vă divizați forțele în două, o parte să revină pe Odd pentru aprovizionare, în timp ce partea cealaltă ar rămâne să asigure forța de asediu. Astfel, inamicului i-ar veni foarte ușor să efectueze raiduri cu efective numeroase, iar voi ați fi inferiori din punct de vedere numeric și, cu toată vitejia luptătorilor voștri, ați suferi pierderi importante, poate chiar catastrofale. Apoi, după ce efectivele voastre ar fi împrăștiate, Baphomeții, asigurați că se vor bate zece la unu, le-ar veni repede de hac navelor voastre!

Iată niște cuvinte care trebuiau să dea de gândit tuturor călugărilor-soldați, care cunoșteau arta războiului.

Guillaume nu putu să nu recunoască justetea părerilor aliatului său. Desigur, era posibil să-i lase pe Baphomeți claustrați pe planeta lor și să exploateze planetele eliberate pentru a forma noi escadrile de cruciați. Dar, pe de altă parte, acești demoni ar profita și ei pentru a se întări și instalațiile lor ar fi intacte, în timp ce Templierii nu puteau conta pe Odd...

Timpul se scurgea inexorabil în favoarea asediaților care, într-o zi ar ieși în forță din ascunzișul lor.

Așadar, trebuia să aleagă: să apere Pământul, care nu prezenta cine știe ce interes strategic din moment ce știința sa aflată încă în stare rudimentară, nu permisesese construirea de uzine mari, sau Odd, singura capabilă să furnizeze în cantități mari minerale necesare duplicatoarelor și alchimiștilor care produceau mecanismele delicate necesare navelor și armamentului.

Dacă stătea să se gândească mai bine, Baphomeții aveau hărți foarte amănunțite și numai Marco Polo cu instrumentele sale putea schimba cursul evenimentelor...

Dar transmițătoarele nu înregistrau nici o veste de la venețian. Fusese oare demascat, sau se găsea încă în fortăreața inamică?

Poate că Houen-Lun ar fi putut răspunde la această întrebare, dar înțeleptul tibetan, căzut într-un fel de stare cataleptică, se retrăsese din această lume și din intrigile ei. Guillaume rămăsese deci singur în fața problemelor sale, în timp ce armata încă neînvinsă se îndrepta spre Odd...

* *

Marco Polo își ținuse promisiunea. Părăsise Chang-Tou la patru zile după plecarea escadrilelor Marelui Maestru; înțeleptul Lama Tarin, fratele

Bérard și fratele Montclar îl însoțeau, deghizați, evident în Lyzogani și vorbind curent limba acestor extratereștri.

Ruta urmată de această navă nu era prea diferită de aceea urmată de flota de invazie, așa că pseudo-negustorii ajunseră fără probleme pe satelitul 289.

Acolo lucrurile se complicară puțin. Garnizoana fusese schimbată și nici unul dintre noii veniți nu-l cunoșteau pe Marco Polo. Desigur, memoria ordinatorului central păstra momentul trecerii lyzoganilor, dar căpitanul Odéous care comanda această stație, le ceru acestora să rămână pe orbită și să aștepte instrucțiuni precise. Fusese decretată starea de război și nici o navă nu putea pătrunde în interiorul fortificațiilor planetei Baphom fără o confirmare specială.

Marco Polo, împreună cu însoțitorii săi, trebuiră, deci să aibă răbdare și să aștepte până ce sosi autorizația cerută. Se părea că mai-marii Baphomeți aveau alte preocupări, căci pământenii rămaseră să aștepte în afara razei de acțiune a armelor de apărare de pe satelit, timp de cinci zile nesfârșite.

Neliniștit, venețianul își storcea creierii pentru a născoci un subterfugiu care să-i asigure ducerea la bun sfârșit a misiunii sale dar degeaba. Nu trebuia în nici un caz să dea de bănuț Baphomeților și să compromită astfel reușita acestei operațiuni de o importanță extremă pentru pământeni.

Mai avea și alte probleme pe cap, deoarece Tarrin nu se arăta deloc cooperant. Tibetanul refuza să-și abandoneze meditațiile pentru a sonda gândurile ocupanților satelitelui și venețianul nu știa cum să-l mai stimuleze. Cât privește cei doi Templieri, aceștia nu făceau parte dintre cei mai buni recruți, ci erau palavragii incorigibili care flecăreau întruna despre subtilitățile luptei cu sabia și de tactici de război, făcând mereu figuri de scrimă prin încăperea strâmtă.

Marco Polo se învârtea ca un leu în cușcă, și începuse să se întrebe dacă vicleșugul lor nu fusese descoperit, când primiră în sfârșit autorizația de aterizare.

Fiecare ocupant își făcu ultimele retușuri la machiaj și, când căpitanul își făcu intrarea, totul era pregătit pentru primirea lui.

Comandantul Odéous îi examina cu mare atenție pe „Lyzogani” comparându-i cu fotografiile făcute la prima sosire a vizitatorilor lui Zolial, apoi verifică minuțios încărcătura și își dădu în sfârșit osteneala să mormăie:

— Totul pare să fie în ordine, veți merge direct pe Baphom, căci Împăratul nostru se teme ca nu cumva fortificațiile noastre să fie supuse vreunui atac, așa că el dorește ca instrumentele să fie livrate direct în palatul său. Veți ateriza așadar, direct pe astroportul imperial iar acolo veți primi noi instrucțiuni. Două astronave vă vor escorta până la Baphom din motive de securitate. Vă sfătuiesc să urmați întocmai aceste instrucțiuni, căci de asta depinde viața voastră dacă, încă mai țineți la ea...

După spusele acestea, sculvul Baphomeților le întoarse spatele fără alte politețuri și se întoarse la postul său.

Marco Polo reperă cu ușurință cele două nave anunțate și se puse imediat la dispoziția comandanților lor. Acestea încadrară nava și cele trei nave porniră în direcția planetei Baphom.

Înscriindu-se pe această traiectorie, venețianul avu grijă să analizeze cu mare atenție împrejurimile. Astfel putu observa nenumărate patrulare care circulau în toate direcțiile, făcând imposibilă orice încercare de a pătrunde în acest spațiu. Escadrila fu verificată în mai mult de zece rânduri înainte de a ajunge la locul de aterizare de pe Baphom.

Acolo, un spectacol grandios și totodată înspăimântător îi aștepta pe pământeni. Cât vedeai cu ochii, nave de toate mărimile erau aliniate, grupate pe escadrile. Numărul lor se ridica la al celor din armata lui Guillaume, dar mai trebuiau puse la socoteală nenumăratele nave staționate pe sateliți și chiar în altă parte a planetei Baphom.

Bérard și Montclar fură cuprinși de o spaimă justificată și Marco Polo trebui să-i liniștească amintindu-le că dacă misiunea lor reușea, toate aceste nave aveau să rămână fără comandanți. Aceasta îi mai liniști puțin pe Templieri prea puțin obișnuiți cu asemenea priveliști.

Înainte de a pătrunde în atmosfera planetei, nava fu supusă unui nou control, efectuat de data aceasta de către sclavi orphezi...

Cei doi călugări reușiră cu greu să se stăpânească, întru-cât aceste creaturi evocau diavoli din infern, discipoli ai lui Lucifer. Totuși, pământenii trecură cu bine și această încercare și câteva minute mai târziu, primiră autorizația de a ateriza în fața palatului, dar pilotați automat, ca toate celelalte nave, fără-ndoială pentru a evita ca niște candidați la sinucidere să-și izbească nava de instalațiile de apărare.

În sfârșit, după o aterizare perfectă, trapa navei se deschise și cei patru pasageri se găsiră în fața unei escorte formată din roboți. De data aceasta, trebui ca Tarin să se hotărască să-i urmeze pe tovarășii săi... Marco Polo, neliniștit pentru încărcătura sa, întoarse de mai multe ori capul. Sclavi ethiri începuseră deja să se ocupe de transbordarea prețioaselor instrumente în vehicule înșirate lângă navă.

Venețianul scoase un oftat de ușurare. Se părea că Baphomeții nu aveau nici un fel de bănuieli și primeau marfa, așa cum fusese convenit.

Nu se schimbase nimic de la prima sa vizită, numai că patrurile erau mai numeroase, controalele mai dese, dar palatul se ridica până spre cer. Împăratul nu socotea situația într-atât de periculoasă pentru a îngropa turnul înalt în ascunzișul subteran.

Escorta pământenilor urmă același traseu ca la prima vizită a venețianului. După cât reuși să-și dea seama, ascensorul îl duse la același etaj și fură introduși într-un apartament identic cu cel ocupat anterior.

Din moment ce nu era vorba de o celulă întunecată, Marco Polo era perfect satisfăcut. Totuși, cum escorta se retrase fără a scoate o vorbă, el se

hotăra să-i întrebe:

— Aș putea să știu când va fi posibil să mă întâlnesc cu un senior baphomet?

— Întrebare fără răspuns, replică robotul cu o voce spartă. Seniorii noștri știu de prezența voastră aici, vă vor chema când vor crede de cuviință. Vă previn că este periculos să treceți de ușa de intrare fără a fi invitați s-o faceți, veți primi gloanțe care nu fac deloc bine trupurilor voastre și care devin mortale în caz de recidivă.

După aceste cuvinte, creatura de metal se întoarse cu spatele și plecă.

Prima grijă a lui Marco Polo fu să-și ducă degetul la buze, pentru a semnală însoțitorilor săi, că orice situație este ascultată.

Bosumflați, Templierii merșeră să se lungească pe canapelele moi, în timp ce Tarin îi transmise tovarășului său un mesaj telepatic:

— Nu sunt întrutotul de acord cu obiectul misiunii noastre, îl informă el. Acest amestec în existența unor creaturi dotate cu rațiune nu-mi place deloc, dar Houen-Lun m-a însărcinat să veghez asupra ta. Iată deci, ce am putut afla: Baphomeții au detectat armada Marelui Maestru al Templierilor. Au hotărât să rămână în expectativă și să se baricadeze în spatele puternicelor lor dispozitive de apărare, unde dispun de o superioritate zdrobitoare. Cât despre ceea ce ne privește în mod direct, nu am înregistrat nici o urmă de îndoială...

Această informație era, evident, de cel mai mare interes și Marco Polo ar fi dat orice pentru a-i putea transmite asta lui Guillaume dar, din nefericire era imposibil. Întrebă însă în gând:

— Crezi c-or să ne lase să părăsim planeta pentru a mai aduce marfă?

— Nu știu asta. În momentul acesta Zolial se găsește în conferință cu generalii săi. Nu are timp să se intereseze de noi. Acum, lasă-mă să mă concentrez, o să te avertizez când va fi cazul.

Tibetanul întrerupse contactul psihic cu Marco Polo și, cu toate eforturile acestuia, nu reuși să primească informații mai detaliate.

Oricum, se părea că Lyzoganii se bucurau încă de anumite prerogative, căci imediat ce roboții ieșiseră pe ușă, patru sclave cu trupuri delicate și grațioase se strecurară în încăpere.

Ele veniră să-i tenteze cu nerușinare pe invitați, curioase să se documenteze asupra anatomiei acestora. Judecând după purtarea lor, nu fură deloc seduse de virilitatea Lyzoganiilor, căci merșeră într-un colț al camerei, se așezară turcește pe o blană cu păr lung și moale și începură să șușotească între ele făcând comentarii care le făcea să râdă ca niște apucate.

Pe urmă una dintre ele veni iarăși lângă Marco Polo, a cărui statură părea să o impresioneze și se așeză în fața lui, cu mâinile în șolduri, cu sfârcurile sânilor împungându-i țesătura diafană a rochiei și-i surâse malițios. Apoi se apropie de el, strecurându-și mâna pe sub cămașa lui pentru a-l mângâia pe gât și-i șopti la ureche:

— Tu ești străinul care a plecat cu Aira?

— Da! încuviință venețianul. Era prietena ta?

— Sora mea... Eu mă numesc Daicha. Ce s-a întâmplat cu ea? Prefă-te că mă-mbrățișezi dacă nu te dezgust prea tare. Știi că suntem spionați...

— Ești chiar mai drăguță decât ea. Te sărut cu cea mai mare plăcere! o asigură venețianul trecând la acțiune. (Asta dură câteva momente după care vorbi din nou:) Buzele tale sunt ca de catifea! Și parfumul tău ar înnebuni orice bărbat...

— Spune-mi despre Aira..., insistă sclava.

— Este bine, am lăsat-o pe planeta mea..., răspunse evaziv Marco Polo.

— Nu ești Lyzogan, știi că ești deghizat. Spune-mi de unde vii, poporul tău este puternic și bine înarmat?

Pământeanul ezită o clipă, căci confidențele riscau să-i compromită planurile; pe de altă parte, se găsea izolat fără legături cu Templierii și o aliată nu era de disprețuit. De altfel, sclavele femeii nu purtau proteze. Răspunse deci:

— Vin de pe Pământ, dispunem de o flotă puternică, aflată nu departe de Baphom, de aceea împăratul Baphomeților a decretat starea de urgență. Ar fi posibil un atac asupra acestei planete?

— Vai, nu! apărarea ei este inexpugnabilă. L-am auzit vorbind cu Fizzur. Baphomeții au hotărât să se retragă în spatele centurii de sateliți și să aștepte ca ai tăi să vină aici pentru a-i decima. În momentul acesta ai tăi atacă planeta mea, Odd, de-ar reuși s-o elibereze! Apoi vor ataca, fără îndoială, Eth și Orph, dar trebuie avertizați să nu se aventureze în fortăreața de pe Baphom.

— Cum aș putea face asta? șopti Marco Polo. În mod normal, ar fi trebuit să-mi las marfa pe un satelit și să plec din nou către Lyzog dar Baphomeții au hotărât altfel, căci toate legăturile cu celelalte planete sunt întrerupte...

— Ne mai gândim la asta..., șopti Daicha, care se făcuse mică în brațele lui, gemând de plăcere. Ia-mă în brațe, te doresc...

Surprins, venețianul o duse în brațe până la pat și-o așeză cu mare grijă. În clipa aceea intră un robot și porunci:

— Seniorul Fizzur îl așteaptă pe Lyzoganul Polo! Pământeanul se îndreptă de spate își netezi părul și hainele, după care îl urmă pe ghidul său. Știa că Baphomeților nu le plăcea să aștepte.

Guvernatorul orașului Tekaph îl primi în același apartament luxos pe care-l ocupase la vizita precedentă a pseudo-lyzoganului.

— Salutări, curajosul meu Polo! exclamă el jovial. Trebuie să te felicit, instrumentele tale sunt minunate, nici un drog nu ne-a procurat o asemenea chintesență de plăceri! Împăratul este încântat... Am aflat că ți-ai îndeplinit întocmai misiunea, ceea ce este grozav: ne place să avem servitori fideli! Din păcate, pentru scurtă vreme, ne va fi imposibil să te lăsăm să pleci iarăși după marfă, niște pirați amenință căile noastre de

comunicare și nu te putem lăsa să înfrunți asemenea pericole. Nu-ți face nici un fel de probleme, acest incident va fi de scurtă durată și vom relua schimburile fructuoase cu planeta ta! Ia spune-mi; n-ai avut nici o problemă pe drum, n-ai reperat vreo flotă?

— Nu, Senioria Voastră, totul a decurs cum nu se poate mai bine, lăsând la o parte incidentele obișnuite. Am întâlnit o perturbare magnetică, dar ne-a scuturat numai puțin, nimic serios...

— Voiam să mă asigur că pirații nu au trimis ceva nave către Lyzog, dar se pare că n-au făcut-o, spusele tale ne confirmă informațiile. Ei, bine! Bravul meu negustor, înapoiază-te în apartamentele tale, va trebui să rămâi acolo o vreme, dar noi îți vom oferi tot ce dorești pentru a-ți petrece vremea în mod plăcut! Sclavele par să fie pe gustul tău?

— Desigur, Seniore! Daicha este o creatură minunată, tocmai voiam s-o încerc atunci când robotul vostru a venit să mă cheme!

— Perfect! Întoarce-te în apartamentul tău și bucură-te de ea după pofta inimii! Când te plictisești de ea, o să-ți trimitem altele.

— Fiți binecuvântat, Alteță! Umilul și supusul vostru servitor nu dorește decât să vă fie de folos...

— Îmi placi, cred că suntem făcuți să ne înțelegem! Du-te... Dacă am nevoie de tine, pun să te cheme!

Marco Polo se retrase făcând numeroase plecăriuni. Luă din nou ascensorul și se întoarse la frumoasa Odéous, care-l aștepta alungită pe canapea.

Într-un colț, cei doi Templieri devorau mâncăruri cu aspect apetisant, în timp ce tibetanul stătea chircit pe un covor în poziția lotus.

Venețianul își descălță cizmele și se lungi alături de Daicha.

— Totul a mers bine? Întrebă ea cu voce scăzută.

— Da, a vrut numai să mă întrebe cum am călătorit și să-mi spună că voi rămâne aici o vreme. Într-un fel, n-am de ce să mă plâng, atâta timp cât nu duc lipsă de companie!

— Asta așa e! răspunse ea.

Spunând acestea, apăsă un buton aflat la îndemână. Un voal opac izolă imediat patul de restul camerei.

— Acum cred că vom fi obligați să facem dragoste..., chicoti ea. Nu te deranjează prea tare?

Temperamentul venețianului îi alungă orice îndoială asupra acestui subiect... Cât despre Fizzur, dacă privea această scenă, trebuia să fie satisfăcut.

În zilele care urmară, trimisul lui Guillaume trăi ca un pașă. Între timp acesta află amănunte despre felul cum erau organizate sclavele. Reușiseră chiar să fure diverse instrumente foarte utile: mai multe diapozitive de comandă pentru roboți, care aveau forma unui cilindru care putea fi strecurat în buzunar și chiar arme care arătau ca un stilet și din care țâșneau raze ucigătoare. Cel mai prețios obiect era, fără-ndoială, o cheie

electronică cu care putea fi anulat câmpul magnetic de la uși. Toate acestea fuseseră furate din coșuri de gunoi; erau aparate deteriorate pe care ele le puseseră cu migală din nou în funcțiune.

Totuși, deocamdată, venețianul nu putea face altceva decât să aștepte. Încă nu putea lua legătura cu exteriorul și Tarin nu se arăta deloc cooperant.

Această situație dură câteva săptămâni...

În acest timp Guillaume de Beaujeu se plictisise neavând cu ce să-și petreacă vremea în mod plăcut ca Marco Polo.

Drumul către Odd nu pusese nici un fel de probleme; numai o navă inamică deteriorată de un meteorit antimaterie fusese capturată, dar ocupanții ei nu dețineau nici un fel de informații interesante.

O patrulă a Ospitalierilor veni în întâmpinarea armadei care ateriză pe satelitul Lyras, după care Marele Maestru se întâlnește cu Jean de Villiers în capitala planetei Odd.

În momentul în care intră în sala aparatelor, îl găsi pe Marele Maestru al Ospitalierilor tronând pe un postament pe care se putea vedea emblema Ordinului său. La dreapta sa stătea un preot în robă purpurie, la stânga se afla un călugăr cu o figură vicleană pe care îl identifică imediat ca fiind un dominican din Sfânta Inchiziție.

Încruntându-și sprâncenele groase, Guillaume de Beaujeu se apropie de aliatul său care arboră un zâmbet alunecos...

— Bine ai venit pe domeniul meu, Nobile Frate. Expediția ta a fost fructuoasă? Dă-mi voie să ți-l prezint pe Legatarul Sanctității Sale, preotul Liccardi și pe președintele Preacinstiului Tribunal ecleziastic, Părintele Evrard, care a obținut deja rezultate excelente în Statele mele...

— Vă salut Fraților, rosti Templierul din vârful buzelor. Aș putea să întreb care sunt motivele acestei întruniri? De când și-a arogat Jean de Villiers dreptul de a comanda pe pământurile mele?

— Lucrul acesta necesită câteva explicații, după câte văd, rosti Ospitalierul cu un aer batjocoritor. Dacă Eminența Voastră e de acord să citească bula papală...

Preotul se-ndreptă de spate și scoase din roba sa lungă un pergament care purta un sigiliu de plumb atârnat de un șnur, îl desfășură și citi cu glas tare pe un ton solemn:

„Credinciosul meu servitor întru Cristos, Guillaume de Beaujeu, prin voia lui Dumnezeu, Mare Maestru al Templierilor, eu, Nicolae al III-lea, Pontif Universal prin hotărârea preoților și cardinalilor reuniți în Consiliul de la Viterbe, sub inspirația Duhului Sfânt, poruncim Marelui Maestru al Fraților Cavaleri ai Templului următoarele:

– din momentul primirii acestei bule, Jean de Villiers va trebui recunoscut ca suveran legitim și absolut al planetei Odd, al dependențelor sale din sistemul ei solar și al locuitorilor ei.

– Konrad von Thierberg va primi aceleași drepturi și prerogative asupra

planetei Eth, în numele Fraților Cavaleri Teutoni. Aceste drepturi vor putea fi transmise celor care îi vor succeda la demnitatea de Mare Maestru al Ordinului lor.

- declarăm planeta Orph domeniu pontifical și îl numim ca guvernator pe credinciosul nostru Paolo Llicardi care va fi recunoscut în afara Pământului de către toți ca legatar pontifical.

- acordăm pentru serviciile aduse cauzei Sfintei Credințe, planeta Baphom lui Guillaume de Beaujeu, împreună cu toată autoritatea asupra locatarilor ei, Baphomeții; acest domeniu va fi de asemenea transmisibil succesorului său numit cu regularitate cu acordul pontifical în funcția de Mare Maestru al Fraților Cavaleri ai Templului.

- dăm toată puterea și toată autoritatea asupra acestor patru planete Reverendului Părinte Jean Evrard, în același timp Președinte a Sfântului Tribunal ecleziastic, gent al Inchiziției care va judeca și va condamna toți apostatii, renegații, vrăjitorii, magicienii, sacrilegii care aparțin popoarelor sus-numitelor planete, incluzând toți necredincioșii din rasa pământeană care, subjugăți de diavol, s-ar arăta rebeli față de ordinele Romei sau ar cădea în greșeli capitale care aduc atingere Sfintei Credințe.

Suntem siguri că fidelul nostru servitor Guillaume de Beaujeu se va dovedi loial și supus și că nu va crea nici un fel de probleme, nici nu va contesta în vreun fel dorințele noastre, pentru mântuirea sufletului. Dacă totuși se va arăta reticent sau rebel, vom fi obligați, nu fără amărăciune și durere în suflet, să abolim Ordinul Templierilor, să declarăm toți membrii săi pasibili de Sfântul Tribunal ecleziastic, care poate lua, cu aprobarea noastră, orice sentință în ce-i privește pe membrii acestui Ordin. Se-nțelege de la sine că, din momentul acela, toate bunurile trecătoare. Comandamentele, domeniile, câmpii și păduri, banii de aur sau de argint, obiectele prețioase, aflate pe Pământ sau pe alte planete vor fi imediat și fără întârziere confiscate și date de către Noi celor pe care-i vom socoti demni să le posede. Navele și armele de toate felurile vor trebui date Ospitalierilor și Teutonilor.

În numele Prea Sfintei Fecioare Mării, credincioasă, și binecuvântată, al Fiului Dumnezeuului Nostru, Isus Cristos, Fiul lui, apărătorul, creatorul, mântuitorul, mântuitorul îndurător și mult-iubit, al Tatălui Etern și al Sfântului Duh, AMEN.”

Nici dacă ar fi fost lovit de trăsnet nu s-ar fi albit mai tare Guillaume, în timp ce rivalii săi îl priveau cu un aer triumfător, iar el tăcea cu înverșunare, strivit parcă de greutatea urii lor. În spatele său, însoțitorii săi fideli, înfuriați, puseseră mâna pe mânerul spadei.

Marele Maestru se gândea. În fond, lui îi fusese acordat un domeniu încă inaccesibil, lăsându-l fără indispensabilele comori alchimiste de pe Odd. Era amenințat chiar că va fi frustrat de posesiunile sale terestre și extraterestrele cărora le promisese libertatea aveau să fie arși pe rug și torturați...

Toate acestea sub amenințarea că va fi condamnat și destituit, el, care fusese totdeauna un apărător al Sfintei Credințe! El, care cucerise Pământurile Sfinte, care protejase Pământul de o invazie îngrozitoare!

Un val de mânie îl cuprinse.

O clipă se gândise să-și arate disprețul în fața acestor șacali, dar nu făcu nimic. Întorcând, spatele, Guillaume ridică fruntea sus și flancat de Frații Servitori, părăsi sala fără un cuvânt.

Îndreptându-se cu pași mari spre nava sa, își lăsă gândurile să se deruleze. De fapt, ar fi trebuit să se aștepte la asta! Cum ar fi putut împărații, regii și papa însuși să poată tolera că reprezentantul unui ordin de călugări-soldați să devină cel mai puternic senior pe care-l cunoscuse vreodată Pământul? Acești ticăloși îi datorau totul. Fără el, ei n-ar fi decât niște câini care se târăsc la picioarele Baphomeților și iată cum își arătau recunoștința! Să fi fost aceasta imaginea lui Cristos? Împlinirea cuvintelor Lui, dreptății Lui? Cum putea Dumnezeu cel Drept și bun să permită asemenea ticăloșie? Numai dacă, bine-nțeles, Sfânta Treime n-ar fi decât o amăgire și dacă adevăratul Dumnezeu al Universului își bătea joc de soarta unor ființe neînsemnate ca el! Toate vechile sale îndoieli reveniră... Și dacă, totuși, asta era o încercare? Dacă el, Guillaume se găsea în situația lui Cristos ademenit de diavol pe munte, în fața tuturor bogățiilor acestei lumi? Trebuia oare, ca Isus să întindă și celălalt obraz după ce a fost palmuit? Era oare în cumpănă mântuirea sufletului său nemuritor? Trebuia să recunoască, puterea îl îmbătase și până atunci se complăcuse în speranța că va deveni cel mai bogat dintre bogați. Cum să împace puterea cu ascetismul? Și dacă Ordinul avea să dispară din vina lui? Săraci și curajoși, Templierii fuseseră stimați și respectați, iar acum toată lumea îi invidia...

Ajunsesese, fără să-și dea seama când, la nava sa amiral, cu spiritul înfierbântat, fără să fi luat vreo decizie. În momentul acela zări venind în galop un elur pe care-l călărea fidelul său Mareșal Pierre de Severy.

Acesta sări din șa și, făcându-și semnul crucii, rosti cu o voce strănutată:

— Iubite Frate, am vești triste! Tocmai a sosit de pe Pământ o navă cu un mesaj de la Thibaud Gaudin. Iată misiva sa... îi cunosc conținutul de la Frații noștri din echipaj care mi-au relatat dezastruoasele evenimente...

— Pe legea mea n-au cum să fie mai rele decât ceea ce tocmai am aflat! Urmează-mă, plecăm chiar acum pe Lyzar. Toți Frații să părăsească imediat planeta Odd și să vină cu noi.

Fără să arunce măcar o privire asupra minunilor care apăreau pe ecranele de bord, cei doi Templieri, așezați la postul de comandă central, așteptară până ce nava se ridică în spațiu pentru a-și relua conversația. Între timp, Guillaume citise cu atenție raportul reprezentantului său pe Pământ. Veștile primite nu rezolvau în nici un fel situația deja atât de încurcată a Marelui Maestru...

Thibaud Gaudin îl anunța că regii și împărații nu așteptaseră intervenția papei pentru a se năpusti asupra lor... Toți Templierii mai puțin importanți, atât din Franța, din Anglia, cât și din Germania, fuseseră atacați și ocupați de trupe regale sau imperiale. În Franța domeniile Templierilor fuseseră confiscate. Numai Comanderiile fortificate mai rezistau pasiv. Bine adăpostiți în spatele zidurilor lor groase, Templierii nu se temeau de nimic deocamdată, atâta vreme cât dispuneau de provizii. Dar în unele Comanderii situația era deja îngrijorătoare și Thibaud Gaudin trebuise să utilizeze navele pentru a-i aproviziona.

Totuși, asediatorii păreau încă nehotărâți. Nu se lansau încă în atac, așteptând probabil decizia papală de abolire a Ordinului Templierilor.

Thibaud Gaudin refuza să folosească fără ordin expres sferele explozive împotriva trupelor suveranului lor, căci fiecare Templier purta gravată în inima sa următoarea maximă:

Corpul meu aparține regelui,
sufletul meu este al Domnului,
onoarea este a mea...

El îi cerea deci lui Guillaume să îi transmită repede ce avea de făcut. Când luă cunoștință de acest mesaj, Marele Maestru își prinse capul în mâini. Rațiunea i se tulbură. Totul se întorcea împotriva lui, papa, autoritatea supremă a creștinilor, reprezentantul lui Cristos pe Pământ, regele său, căruia îi fusese întotdeauna fidel, căruia îi împrumutase în atâtea rânduri bani, înșiși aliații săi cărora le încredințase nave, arme, explozibile... și care-i datorau totul!

Totuși, orgoliul său se ridică mai presus. Nu! el, Guillaume de Beaujeu, nu avea să-i dezamăgească pe Frații săi care-i încredințaseră titlul suprem de Mare Maestru; ei așteptau de la el mântuirea, el avea să-i salveze, chiar dacă era renegat de toți.

Înălții demnitari ai Ordinului se aflau acum alături de el, așteptându-i cu nerăbdare hotărârile. Jean de Grailly și Otto de Granson erau prezenți, sfâșiați între statutul lor de vasali ai regelui Franței și al Angliei și prietenia pentru camaradul lor de arme. Trebuiau să ia repede o decizie.

— Nobile Frate, declară francezul, eu nu am primit nici un ordin care să mă oblighe să-mi retrag contingentele din armata ta. În consecință, puteți în continuare să contați pe soldații francezi!

— Aceste vorbe sunt valabile și pentru mine! îl asigură uriașul suedez Otto de Granson. De altfel, eu sunt un mercenar care-și oferă serviciile cui dorește, așa că am hotărât să rămân fidel cauzei tale; soldații mei vor continua să lupte alături de voi!

Aceste cuvinte îi merseră drept la inimă lui Guillaume care respiră profund, făcând semnul crucii și spuse:

— Vă mulțumesc, vitejii mei tovarăși, că nu mă părăsiți la nevoie! Sfântul Duh să mă inspire căci de hotărârile mele va depinde viitorul Ordinului. Să privim lucrurile în față: ce-mi rămâne de făcut pentru

viitorul imediat? Flota mea este încă puternică, chiar dacă a rămas fără efectivele ospitalierilor și teutonilor. Qoubilaï mi-a rămas fidel și el, pot conta pe mongolii săi. Situația este deci gravă, dar nu disperată; și pe urmă, dispunem de instrumentele acelea...

Apoi se auzi o voce joasă. Houen-Lun, ieșind din starea de meditație, se hotărâse să ia parte la discuție. Tibetanul jucase un rol capital în victoriile Templierilor, așa că toți îl ascultară plini de speranță. Dar, vai! foarte repede speranțele lor se spulberară.

— Nobile, Guillaume, spre marele meu regret, trebuie să te anunț că de acum înainte nu mai poți conta nici pe ajutorul meu, nici pe cel al discipolilor mei! Am reflectat îndelung până să iau această hotărâre... Convingerile mele îmi interzic orice intervenție activă în derularea evenimentelor acestei lumi. Instrumentele acelea nu vor fi deci activate pentru a-i ucide pe Baphomeți, își vor păstra doar puterile euforice timp de câțiva ani, dar nu vor deveni capcane mortale pentru spiritul lor. De acum înainte va trebui să lupti fără sprijinul puterilor noastre psihice. Totuși, nu te voi abandona acum, voi aștepta întoarcerea lui Tarin care se găsește acum pe Baphom. Îți voi transmite mesajele lui, în caz de nevoie. Mai târziu am să te rog să ne lași pe Lyzog. Acolo nu există un tribunal ecleziastic care să ne condamne, Lyzoganii au o credință apropiată de a noastră; ei ne vor lăsa să creăm o comunitate și să recrutăm adepți. Hotărârea mea este definitivă.

Cu aceste cuvinte, tibetanul își reluă poziția lotus și ochii își îndreptară privirile în gol, contemplând imagini numai de el văzute.

O tăcere de moarte se lăsă asupra adunării. Călugării-soldați nici măcar nu îndrăzneau să mai privească spre Marele Maestru...

Totuși, această noutate nu păru să-l surprindă prea tare pe Guillaume. El știa că poziția tibetanului era în contradicție cu Credința sa, într-o zi sau alta, avea să-i abandoneze pe Templieri... Fără să încerce să-l facă pe Houen-Lun să revină asupra deciziei sale, Marele Maestru rosti cu voce scăzută:

— ...Atunci situația nu mai este gravă; este disperată! Refuz totuși să lupt împotriva Ospitalierilor și Teutonilor. Ei sunt creștini ca și noi și nu fac decât să se supună ordinelor suveranului pontif, chiar dacă termenii bulei sunt inacceptabili pentru noi. Nu pot să mă hotărâsc să dau ordin fidelului meu Thibaud Gaudin să folosească sferele explozive. Regii sunt suzeranii noștri și noi nu putem să renegăm jurământul care ne leagă de ei, chiar dacă, în loc să ne sprijine ne atacă... Să fie trimis imediat un mesaj către Thibaud, în care să i se transmită să adune toate forțele noastre pământene, să-i îmbarce pe toți Frații noștri care sunt încă liberi; fără a uita de stocul de sfere explozive și să se îndrepte fără întârziere spre Baphom. Toate documentele care dețin secretele alchimiei noastre și cele legate de fabricarea navelor spațiale să fie arse până la ultimul! Nu trebuie ca acele arme groaznice să servească Fraților noștri – oameni, pentru a se

ucide între ei!

Fratele Jaubert se grăbi să ducă ordinul la îndeplinire în timp ce Guillaume continuă:

— Nu prea am de ales... Sufletul îmi este îndurerat de gândul că trebuie să-i părăsesc pe nefericiții odéous, ethiri și orphezi lăsându-i pe mâna Inchiziției care are să-i schingiuiască și are să-i ardă pe rug, dar nu am de ales. Onoarea mea este în joc, am trăit toată viața luptând pentru Sfânta Credință. Precum Cristos îmi strig disperarea, de ce m-ai părăsit, Doamne? Tu care, cândva ai salvat Saint d'Acre, dăruindu-ne armele care ne-au dat posibilitatea să-l învingem pe Baïbars? Dar încurcate sunt căile tale, și trebuie să mă bucur de nenorocul meu, căci asta îmi va asigura mântuirea sufletului meu, demn de milă, sfâșiat, copleșit de destin fatal... Sau ne rămâne, Fraților, să ne sfârșim existența așa cum am început-o și așa cum am dorit-o atunci când ne-am rostit jurământul pentru a intra în Sfântul Ordin; știam atunci cât de dură este Cauza și cât de inflexibili sunt comandanții, și ați jurat să vă supuneți Marelui Maestru ales și ați promis să nu vă abandonați Frații. Vă amintiți de acea zi și de cuvintele Sfântului Bernard: „Cavalerul lui Cristos ucide conștient și moare împăcat. Murind, el este mântuit, ucigând, el lucrează pentru Cristos. Fără îndoială nu va trebui să-i ucideți pe păgâni dacă aveți alte mijloace de a opri invazia lor, dar e mai bine să-i masacrați, decât să lăsați ca amenințarea păcătoșilor să atârne deasupra capului celor drești.” Atunci, să-i atacăm pe Baphomeți!

E sigur că ne-așteaptă moartea, căci vom avea de înfruntat ziduri de foc zvârlite de pe sateliții lor, dar onoarea vă va fi salvată și mântuirea sigură. Eu unul, aștept ca o eliberare sfârșitul zilelor mele în această lume josnică:

Prea rău, prea murdar e secolul acesta

Și-aș vrea să mor mai bine

Gândind la-acei baroni

La faptele și numele lor

Și toți sunt morți.

Guillaume tăcu. Pe fața sa se citea o imensă tristețe. Pentru el, chiar și speranța de a ajunge cândva în paradisul promis credincioșilor servitori ai lui Cristos nu era decât o incertitudine. Credința sa se clătina datorită acestor încercări și numai disperarea îl împingea înainte...

Ridică însă capul, căci camarazii lui scosese răbiile din teacă, și intonau cu vocile lor aspre un psalm: Dumnezeu Atotputernic și Veșnic, care l-ai iluminat pe Preafericitul Gheorghe, credinciosul Tău cavaler și Sfânt martir, și i-ai dăruit meritul și onoarea de a suferi ca un martir, prin dragoste și prin Binecuvântata Fecioară Maria, Prea Sfânta Ta Mamă, în onoarea căreia a fost fondată religia noastră, dă-ne nouă putere să respectăm jurămintele și Ordinele noastre. Am putea noi avea acea viață prin care să merităm să ajungem în paradis, Tu care, Dumnezeu fiind, trăiești și domnești prin secole de-a lungul. Non nobis, non nobis Domine, sed Nomini Tuo, da Gloriam!"

Câteva ore mai târziu, navele armadei aterizau pe Lyzar, una după alta pentru a-și reînnoi proviziile de hrană și muniții.

Inimile erau grele, dar hotărârea călugărilor-soldați era bine ancorată în sufletul lor. Ei nu puteau spera să distrugă uriașul oraș al necredincioșilor Baphomeți, dar puteau cel puțin să amâne invazia Pământului și să permită Ospitalierilor și Teutonilor să-și sporească forțele, ceea ce le-ar fi dat o șansă să supraviețuiască.

Aceștia rămâneau pe Odd, fără a încerca să se împotrivescă manevrelor pe care le efectuau escadrilele foștilor lor aliați. Jean de Villiers fusese informat despre decizia luată de rivalul său și nu putea decât să se felicite. Se părea că Guillaume nu contestă partajul papal și mergea să-și caute o moarte glorioasă. Bine se mai rezolvaseră problemele, căci Templierul acesta devenea prea jenant... Dar asta nu-i împiedică pe Marele Maestru al Ospitalierilor și pe cel al Teutonilor să-și pună escadrilele pe picior de război, căci nu uitaseră de puterea de care dispuneau Baphomeții, care, la urma urmei, erau niște ticăloși și niște păcătoși. Nu aveau deloc intenția să-i împiedice pe Templieri să se lase decimați atacând bariera de sateliți care protejau planeta Baphom. Totuși, doreau, să se afle în imediata apropiere pentru a urmări îndeaproape această dramă și, nu se știe, poate să participe la luptă. În fond, francezii, englezii și, mongolii îi rămaseră fideli lui Guillaume... Tibetanii păreau să-l fi abandonat, dar cu acest om extraordinar, orice era posibil! El era capabil să reușească, împotriva tuturor așteptărilor, să cucerească planeta Baphom și toate acele bogății care-i fuseseră acordate din imprudență de către papă!

După cum se vedea, rivalii bătrânului leu încă se temeau de salturile sale...

Guillaume, închis în cabina sa de pe nava amiral, petrecea ore în șir în meditație și rugăciuni, așteptând ca Thibaud Gaudin să se alăture escadrilelor sale, pentru a putea ataca în forță. Nu se mai preocupa de strategie, ci încerca să-și recapete credința tulburată, pentru a muri bun creștin. Cel puțin el nu-și făcea nici un fel de iluzie asupra posibilităților de a câștiga. Fără ajutorul acelor instrumente, navele sale aveau să fie masacrate...

Frații Tholon, îngrămădiți la un loc cu alții în încăperile de la baza navei, nu aveau nici măcar speranța de a trage un chef pe cinste înainte de a se lansa în acest atac sinucigaș.

— Oricum, suspină Guillaume, nu pot să înțeleg cum de-am ajuns aici... Guillaume a cucerit trei planete și a rămas fără niciuna!

— Domnul nostru a vrut să ne pună credința la încercare, răspunse Garin. Noi, Templierii, am ajuns să avem puterea, acum trebuie să plătim pentru orgoliul nostru. Un addagio antic spune că stânca Tarpeiană se află în apropierea Capitoliului. Nu suntem noi singurii care cunoaștem deziluzia. Mulți înaintea noastră au cucerit imperii vaste și au rămas fără

ele!

— Da' oricum, papa exagerează! mormăi nemulțumit Guiot cel Roșu. Să le dea câte o planetă Ospitalierilor și Teutonilor, mai treacă-meargă, dar ca să-și ia și el una... Ca să nu mai vorbesc de călugării ăștia ai Inchiziției care-și vâra nasul și vor să conducă ei pe Odd, și au ars deja douăzeci de așa-ziși eretici pe rug! Eu unul, creștini sau nu, i-aș mătura pe ticăloșii ăștia!

— Ia aminte ce vorbești, Frate! îl dojeni Templierul. Datorezi supunere totală Sfântului Părinte papal, chiar dacă deciziile lui nu îți convin ție. Tu nu ești decât un nimic lipsit de importanță în ochii lui Dumnezeu, cum poți să-l judeci pe papa când sunt atâtea lucruri pe care nu le știi?

— Fir-ar să fie! Poate că n-oi ști eu multe, da' sunt sigur că fără Guillaume nimeni n-ar avea nici o planetă și că în scurtă vreme Baphomeții și-ar fi făcut de cap pe Pământ. Acu' toate s-au încurcat și noi o să ne lăsăm pielea pe-acolo!

Garin nu răspunse. Fără să vrea, nu se putea opri să nu se gândească la adevărul celor spuse de fratele său numai că el îi datora supunere oarbă Marelui Maestru al Ordinului și dacă acesta îi ordona să piară în luptă, el se arunca orbește înainte...

O săptămână mai târziu, armada se ridica maiestuoasă în spațiul înstelat. Fiecare navă era împodobită pentru această ultimă bătălie; unele, încărcate până la refuz cu explozibil, fuseseră concepute ca berbeci pentru a încerca să facă o breșă în lanțul de sateliți, deschizând astfel o cale de trecere pentru atacatori, dar nimeni nu spera prea mult de la ele...

Thibaud Gaudin se îndrepta direct spre Baphom și trebuia să ajungă în apropierea ei în același timp cu escadrilele lui Guillaume, în dreptul fortăreței Baphomeților.

În spatele armadei plecată de la Lyzar, Jean de Villiers și Kondrad von Thierberg îi urmau de la distanță ca niște șacali care luau urma caravelor pentru a devora cadavrele.

Călătoria fu punctată de diverse incidente lipsite de importanță; câteva nave se ciocniseră între ele și un Templier nervos trase o salvă asupra navei Teutonilor care-l urmă prea îndeaproape pentru gustul său.

Armada ajunsese apoi destul de aproape pentru a putea zări fortificațiile care înconjurau planeta Baphom. Configurația lor era simplă: sateliții, dispuși la întâmplare înconjurau din toate părțile sistemul planetar al planetei Baphom, formând un fel de farfurie deasupra și dedesubtul planului eliptic.

Calea directă de a pătrunde în fortăreața Baphomeților era deci, perpendiculară pe planul sistemului planetar. Acesta era, bine-nțeles, sectorul cel mai bine apărat, cinci linii succesive de stații întărite barând trecerea.

Totuși, Guillaume, pe acolo hotărî să încerce prima trecere căci în spatele sateliților, flota inamică nu dispunea decât de un sector îngust

pentru a se desfășura și toate loviturile nimereau în plin această concentrare de nave.

Însă înainte de a-și lansa navele, Marele Maestru, trebui să execute niște operațiuni preliminare. Trebui mai ales să îndepărteze minele din împrejurimi.

Emițătorii de quark se dovediră extrem de prețioși pentru aceasta. Ei le permiteau să opereze în afara razei de acțiune a dispozitivelor de apărare și transformau în praf minele ucigașe, făcând găuri largi în câmpurile de mine.

Un adversar curajos ar fi încercat să distrugă detonatoarele de mine cu ajutorul unor nave rapide, dar lașii Baphomeți, încrezători în sistemul lor de apărare, nu reacționau în nici un fel.

Încheiată această operațiune, Guillaume se pregăti să atace. Navele lui Thibaud Gaudin i se alăturaseră între timp și efectivele sale erau acum complete. Marele Maestru ascultă raportul dezolant pe care i-l dădu credinciosul său prieten în legătură cu cele întâmplate pe Pământ. Se părea că toți regii, toți împărații se hotărâseră să termine cu Templierii, fiind siguri că aceștia nu aveau să îndrăznească niciodată să întoarcă armele explozive împotriva creștinilor și papa, nu numai că-i lăsa să facă ce voiau, dar îi încuraja în secret! Nu rămânea deci, decât, un singur lucru pentru onoarea călugărilor-soldăți: să moară în lupta împotriva ticăloșilor Baphomeți.

Marele Maestru ordonă escadrilelor sale să ocupe dispozitivul de asalt. De data aceasta, nici vorbă să trimită înainte un turcoples și navele ușoare ale lui Qoubilăi.

Templierii înșiși, sprijiniți pe lateral de francezi și de englezi, fură cei care înfruntară potopul de proiectile aruncate de sateliți.

Conform planului stabilit, câteva nave-berbec se găseau printre contingentele din vârful de atac. Câte una dintre ele exploda prematur în mijlocul unei formații și navele învecinate, grav avariate, deveneau o pradă ușoară pentru proiectilele care urmăreau ținta. Totuși, din cauza abundenței de proiectile, ordinatoarele de tir se vedeau depășite și nu mai puteau recunoaște navele-berbec printre navele pământene. Așa încât aproape jumătate din navele distructive își atinseseră ținta și fu creată o breșă în barieră.

Văzând aceasta, Templierii, începută să spere. Acum, în loc să fie supuși tirului forțelor puternic blindate, puteau să lupte împotriva unor nave dotate cu armament egal cu al lor!

Curajoșii călugări-soldăți pătrunseră prin breșă. Asaltul lor fu atât de impetuos, încât navele din vârful coloanei ajunseră în bătaia tirului de pe Baphom și păcăliră câteva proiectile care căzură asupra capitalei, semănând panică printre Baphomeții care crezuseră că cetatea este invulnerabilă.

În momentul acesta, dacă Ospitalierii și Teutonii s-ar fi alăturat

Templierilor, bătlia ar fi fost fără îndoială câştigată. Din păcate, Jean de Villiers şi Konrad von Thierberg nu băgară de seamă că rivalii lor aveau acest avantaj pentru a le sări în ajutor...

Escadrilele Baphomeţilor avură posibilitatea să se regrupeze şi să lanseze trei contra-atacuri, unul frontal vizând degajarea planetei, celelalte două din lateral pentru a-i izola pe pământeni de cei din spatele lor şi a-i înlocui.

Şi de această dată lupta fu multă vreme indecisă. La început, liniile Templierilor se frânseră sub puterea impactului, dar se ţinură bine. Nori de proiectile, fascicole antiquark făcură ravagii în rândurile celor două tabere adverse, fără a duce la un rezultat decisiv.

Pe flancuri francezii şi englezii trebuiră să se replieze, apoi restabiliră liniile de atac şi rămaseră pe poziţii fără a da un pas înapoi.

Pierderile erau importante şi de o parte şi de alta, dar în mod fatal, Baphomeţii, mai numeroşi, sfârşiră prin a-i învinge.

Guillaume, a cărui navă situată în vârtejul bătliei, trăgea foc după foc, se întreba dacă nu era cazul să se replieze. Îi rămâneau încă în rezervă navele uşoare care puteau sparge cercul ucigaş, dar Marele Maestru ezita să-şi folosească ultimele rezerve.

În momentul acela, Houen-Lun care se găsea la bordul său, ieşi din mutismul lui:

— Bucură-te, Guillaume! anunţă el. Tarin tocmai a intrat în legătură cu mine. De fapt, acum suntem atât de aproape de Baphom unde se găseşte Marco Polo împreună cu ceilalţi. Credinciosul tău Veneţian a aflat o noutate foarte importantă de la sclavele din harem. Zolial, împăratul Baphomeţilor, s-a arătat înclinat spre flecăreală în timp ce se afla sub influenţa unui instrument de-al tău. În felul acesta, a dezvăluit un secret foarte important. Există, la mică distanţă de acest sistem solar, un fel de vid spaţial, un fel de gaură neagră, o mică intrare în abisuri insondabile. Cândva aceasta ameninţa planeta Baphom, dar savanţii Baphomeţi au reuşit să o stabilizeze, fără a reuşi însă s-o îndepărteze. Iată-i coordonatele: dacă reuşeşti să pui mâna pe instalaţiile care o ţin în loc, vei putea s-o îndrepti către aceste creaturi nemiloase. Dar va trebui să acţionezi repede, căci câteva nave inamice păzesc acest loc...

Marele Maestru înţelese iute ce avantaje putea avea din această incredibilă informaţie. El îi ordonă imediat lui Qoubilai să-i lase spatele liber; în timp ce el însuşi manevră ca şi cum ar fi bătut în retragere.

Mulţumită lui Dumnezeu, efectivele Templierilor erau încă suficiente şi, curând, toţi cei care scăpaseră se reîntâlniră în punctul de unde plecaseră, în afara centurii de sateliţi.

Acolo, Guillaume stabili o linie solidă de apărare formată din Templieri, din francezi şi englezi pentru a bara culoarul de trecere.

Apoi trecu comanda acestora fidelului său Thibaud Gaudin, iar el, însoţit de Turcoplieri şi de mongoli porni în cea mai mare viteză spre locul

desemnat de Marco Polo.

În curând instalațiile secrete ale Baphomeților își făcură apariția pe ecrane. Erau niște sateliți înțesați de antene dispuse în formă de octaedru la distanță una de alta... Să fi mințit Zolial în delirul său?

Souz se grăbi să-i explice lui Guillaume că nu era nimic neobișnuit în asta căci aceste formațiuni ciudate, obiecte minuscule, de o densitate incredibil de mare, distrugea orice obiect material, radiațiile sale fiind răspândite în apropierea sa. O dată intrat în acest vârtej, obiectele dispăreau pentru totdeauna și nimeni nu știa exact unde ajungeau. Aceasta nu era decât o mică gaură neagră, care putea traversa o planetă dintr-o parte în alta, provocând o tornadă acolo unde întâlnea solul. Acesta era răul cel mai mic pe care-l putea provoca. Dacă, din nefericire, acest astru negru nimerea în centrul planetei, întreaga materie a acesteia era absorbită ca apa de burete și dispărea rapid, fără a lăsa în urmă decât un recif minuscul de o densitate incalculabilă, nouă capcană ucigașă de dimensiuni mult mai mari decât ale celeilalte...

Dar navele inamice însărcinate cu apărarea, defilau prin fața pământenilor.

Urmă o harababură de nedescris.

Navele rapide ale mongolilor făcură minuni. Ele se roteau în jurul adversarilor lor, fentau, prefăcându-se că fug pentru a reveni în atac asupra unui inamic izolat, virând cu o îndemânare vecină cu nebunia pentru a evita tirurile adverse.

De data aceasta numărul era în favoarea Templierilor, căci Baphomeții, încrezători în stabilitatea vârtejului, nu se gândiseră niciodată că adversarii lor ar putea să o descopere și nu o asiguraseră decât cu forțe puțin numeroase, pentru a nu atrage atenția.

În scurtă vreme, ultimii apărători fură scoși din luptă și Souz, chiar înainte ca totul să fi fost terminat, reuși să pună stăpânire pe instalațiile de comandă.

Acestea nu fuseseră distruse și asta din motive ușor de înțeles: numai ele puteau să țină gaura neagră departe de Baphom.

Căpitanul Odéous îi semnală lui Guillaume să îndepărteze toate navele de pe traiectoria planetei Baphom apoi, cu un rictus de ură, tăie toate aparatele le modifică reglajele pentru a proiecta monstruosul proiectil către obiectivele dorite și puse în funcțiune ansamblul dispozitivului.

Imediat gaura neagră porni inexorabil către Baphom. Numai instrumentele speciale o puteau repera, căci intensul său câmp gravitațional nu era perceptibil.

În mod paradoxal, ea părea să distorsioneze spațiul și timpul, căci se deplasa cu o viteză absolut incredibilă.

Epilog

Dirijată cu mână sigură de căpitanul Odéous, capcana mortală se îndrepta direct către planeta blestemată. Navele pământene, avertizate de Guillaume se îndepărtaseră din calea sa, dar escadrilele inamice, nu avuseră timp să reacționeze.

Puși brusc în mișcare de vârtejuri, sateliții și navele Baphomeților fură aruncați unul după altul în abisul infinit.

Pe Baphom, împăratul, avertizat despre cataclism, îmbarcă în grabă comorile pregătite pentru orice eventualitate și mai-marii acelor ticăloși încercară să se ridice în spațiu și să fugă...

Din nefericire, navele lor, încetinite de greutatea încărcăturii nu se putură îndepărta suficient de repede. Masa întunecată, punctată ici-colo de nori incandescenti și de fulgere, se îndrepta deja spre ei.

Guillaume care urmărea îndeaproape acest vârtej, asistă la sfârșitul dușmanilor rasei umane.

Apoi, maleficul obiect izbi suprafața planetei Baphom, un ciclon devasta zona din apropierea impactului, în timp ce, la antipodi, se produce un fenomen similar.

Acum, minuscula gaură neagră, frânată de traversarea planetei, încetinisă și se deplasa mai încet decât o navă.

De la postul de comandă al navei amiral, Templierii erau în culmea fericirii. Împotriva oricărei speranțe, Dumnezeu hotărâse să-i salveze! Un miracol comparabil cu cel de la Saint-Jean d'Acre. Atunci când erau pe cale să dispară, Divinitatea Atotputernică îi salvase.

Toți îl căutau din priviri pe Guillaume de Beaujeu. Lui îi revenea gloria victoriei...

Brusc, vitejii soldați îngălbeniră la față. Marele Maestru dispăruse!

O lampă strălucitoare de pe tabloul de bord le dezvălui imediat îngrozitorul adevăr. Valorosul Templier, care-și îndeplinise misiunea sa pe această lume, se aruncase într-o navă-barcă de salvare și se îndrepta direct spre gaura neagră!

Toate chemările lor fură în zadar. Transmițătorul fusese decuplat de Guillaume, hotărât să piară.

Ecranele îl arătau pe cel angajat în această cursă nebunească, extaziat, cu ochii ațintiți în norii care se vâlătuceau înspre gaura neagră; atomi luminiscenti se roteau înainte de a pieri pentru totdeauna în neant...

Credincioșii acestui erou stăteau și ei cu ochii ațintiți asupra acestor vălătuci contorsionați.

Apoi, pentru o clipă avură o viziune ciudată: o cruce de lumină iluminase spațiul...

Ea dispăru atât de repede încât se-ntrebau cu toții dacă nu visaseră. Guillaume o zărise și el înainte de a muri. Pentru el, era un semn că greșelile sale fuseseră iertate. O expresie de împăcare îi lumină fața înainte

să dispară pentru totdeauna...

Întunecatul meteorit părăsi apoi rapid acele locuri pentru a se pierde în infinitul cerurilor.

Templierii supraviețuitori, ajutați de Ospitalieri și de Teutoni reușiră să distrugă rapid cele câteva nave inamice rătăcite prin spațiu.

Thibaud Gaudin, însoțit de Jean de Villiers și de Konrad von Thierberg debarcă apoi pe Baphom. Distrugerile provocate de gaura neagră se produsese, din fericire, pe zone restrânse. Puțini sclavi muriseră și Marco Polo, împreună cu însoțitorii săi nu suferiseră deloc de pe urma ciclonului, căci erau adăpostiți în palatul rămas intact.

Thibaud Gaudin preluă în mod solemn conducerea planetei Baphom în numele Ordinului Templului și de data aceasta, nimeni nu îndrăzni să-i conteste decizia.

Totuși Jean de Villiers și Konrad von Thierberg se îndoiau încă de moartea rivalului lor. Souz le dăduse asigurări că nacela, ricoșând în vultele vârtejului, scăpase din gaura ucigașă; era posibil ca Guillaume să fi supraviețuit. Căpitanul Odéous le propuse deci să-i conducă până la locul unde, după părerea sa, trebuia să se afle acum Marele Maestru, în derivă prin spațiu.

Escadrilele Ospitalierilor și ale Teutonilor părăsiră planeta Baphom. Înainte de plecare Jean de Villiers declară că va trimite curând acolo, reprezentanți ai Sfintei Inchiziții...

Thibaud Gaudin rămăsese uimit de afirmațiile lui Souz, dar nu poseda cunoștințele tehnice ale căpitanului Odéous și nu îndrăzni să-l contrazică; din moment ce afirmă că nacela lui Guillaume rătăcea încă prin spațiu, atunci trebuia să fie adevărat. Thibaud trimise deci o escadrilă numeroasă în urmărirea Ospitalierilor și a Teutonilor.

Navele luă ura lui Souz și a însoțitorilor săi; brusc aceștia dispăruseră de pe ecran.

Thibaud înțelese atunci viclenia lui Souz. Hotărât să-i elibereze pe ai săi de sub jugul Inchiziției, îi condusesse pe torționarii poporului său direct în vârtejul întunecat.

Consiliul Templierilor, reunit la puțină vreme după aceea, îl confirmă pe Thibaud Gaudin ca succesor al lui Guillaume și noul Mare Maestru luă hotărâri de importanță majoră.

Templierii își încheiaseră cruciada. Blestematul inamic fusese distrus.

Pe toate planetele eliberate, tribunalele Inchiziției fură desființate. Odéousii, Ethirii, Orphezii și Lyzoganii își recăpătară libertatea.

Tibetanii, legatarul pontifical, Ospitalierii și Teutonii supraviețuitori fură duși înapoi pe Pământ unde fură schimbați cu Templierii din închisori, apoi navele plegară din nou pe Baphom.

Imediat ce se întoarseră, Thibaud Gaudin puse să decoleze toate navele sale, le dispuse în cruce în jurul navei Baussant și escadrilele dispărură în infinitul cerurilor.

La bord răsuna un cor de voci bărbătești: „*Non nobis Domine, non nobis, sed Nomini Tuo, Da gloriam...*”

1) A se vedea “Imperiul lui Baphomet” de același autor ↵

-
- 2) *Observația Templierului de Tyr.* Din acest motiv elefanții fură eliminați din expediție. De altfel, ei constituiau o încărcătură prea mare pentru nave. ↵

-
- 3) Trebuie spus că unii trăgători fără experiență folosiseră ghiulele adevărate. Oastea înregistră vreo cincizeci de morți. Dezastrul fu ascuns soldaților pentru a nu-i demoraliza și se spuse că cei dispăruți fuseseră trimiși într-o misiune, undeva departe, la frontiere 4

4) Insecte care pe pământ poartă denumirea Mantes Religioasa ↵

-
- 5) Notă marginală a Templierului de Tyr: Pentru cititorul dornic să cunoască soarta femeilor Odéous, trebuie să mărturisesc că ele au murit, în afară de Aira. Cuprinse de o tristețe adâncă, ele nu au putut fi vindecate în ciuda tuturor eforturilor depuse. Incapabile să se alimenteze, ele slăbiră foarte tare și muriră. ↵

-
- 6) Notă marginală a Templierului de Tyr: această scrisoare nu trebuie să ajungă la cunoștința Sfântului Parinte, căci Dumnezeu a socotit cu cale să-L cheme la el pe 20 mai. El fu răpit de o moarte îngrozitoare, strivit de un tavan care se prăbușise. Succesorul său, Nicolae al III-lea, ales la 25 noiembrie, nu prea avea la inimă ordinul nostru... ↵

-
- 7) Notă marginală a Templierului de Tyr: Guillaume se gândea cu siguranță la Ethiri, al caror aspect era foarte apropiat de cea a legiunilor celeste, dar mergea prea departe atribuindu-le un suflet, căci problema aceasta era încă foarte controversată, chiar printre Templieri. ↵

8) A doua observație a Templierului de Tyr, aflat în mare vervă în acea zi: ceea ce, în realitate, era foarte departe de realitate... ↵

-
- 9) Notă a Templierului de Tyr: De fapt, niște mesageri anunțaseră moartea accidentală a lui Ioan XXI-lea. Consiliul reunit la Viterbo suporta presiunile monarhilor geloși pe Templieri și pe celelalte ordine monahale. Cardinalul papal Gaetano Orsini, fost inchișitor îl invidia pe Guillaume și, odată ales, nu ezită să-i favorizeze pe rivalii acestuia. ↵